

HALKIN KURTULUŞU

21 KASIM 1977

400 KURUŞ

83

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

OPORTÜNİZME, REVİZYONİZME, TROÇKİZME KARŞI MARKSİZM LENİNİZM BAYRAĞINI YÜKSELTELİM!

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" SAĞ OPORTÜNİST BİR TEORİDİR (YAZISI 4. SAYFADA)

HALKIN KURTULUŞU

Marksizm-Leninizm bayrağını yükseltelim

Dünya büyük bir kargaşalık içinde. Çağımızın, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının bütün çelişmeleri her geçen gün keskinleşiyor, dünyanın her köşesinde çatışmalar daha büyük çatışmalara zemin hazırlayarak şiddetleniyor. Kapitalist-revizyonist sistemin içinde bulunduğu buhran ikinci dünya savaşından sonra yaşananların en büyüğü. Bütün sınıflar bu durumda çıkarlarına en uygun çözümleri arıyor. Emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve onların yarı-sömürge ülkelerdeki işbirlikçilerinden oluşan dünya gericiliği, baskı, ve sömürüsünü daha da yoğunlaştırarak, bu buhranı atlatmaya çalışıyor. Marksizm-Leninizme sadık kalan sosyalist ülkeler, dünya proletaryası ve halkları, azgınlaşan gericilere karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda mücadelelerini yükseltiyorlar.

Meselelere proleter sınıf açısıyla bakan ve Marksizm-Leninizmi uygulayan proleter devrimciler dünyanın bugünkü karmaşık yapısını kavrama ve onu değiştirme mücadelesinde ileriye doğru sağlam adımlar atıyorlar. Marksizm-Leninizmin kızıl yolunda yürüyen proletarya diktatörlükleri, sosyalizmi inşa yolunda başarıyla ilerliyor; emperyalist, sosyal-emperyalist ülkeler proletaryası sosyalist devrim mücadelelerini yükseltiyor; sömürge, yarı-sömürge ülkelerde proletarya önderliğinde verilen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri yeni mevziler kazanıyor. Buralarda, Marksizm-Leninizm her gün bir kez daha doğrulanıyor, yeni zaferler kazanıyor. Marksizm-Leninizmden sapış ise, yenilgileri, geriye dönüşleri hazırlıyor.

HALKIN KURTULUŞU, İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİNDE, MARKSİST-LENİNİST SAFLARDA YERİNİ ALMIŞTIR

Dünyada çelişmelerin keskinleştiği her dönemde olduğu gibi, bugün de, diyalektik yöntemi uygulamadıkları için, düşüncelerini değişen objektif şartlara uyduramayan, sürecin, karşıtların mücadelesiyle ilerlemiş olduğunu kavrayamayanlar; dünyanın bu karmaşık durumunda devrimin çıkarlarını savunmaya cesaret edemeyen, Marksizm-Leninizme, proletarya ve halkların gücüne güvenmeyenler, bugünkü durumu kavrayamamakta, meselelere doğru çözüm getirememekte, karşı-devrim güçlerine dayanma ihtiyacını duymaktadırlar. Bunlar, dünyaya proletaryanın bakış açısıyla bakarak somut duruma uygun bir çizgi tespit etmek yerine, subjektif niyetlerine göre, olmasını istedikleri gibi tahlil ederek, "Üç Dünya Teorisi" diye adlandırdıkları teslimiyet teorisini formüle ettiler.

Marksist-Leninist hareket içinde ortaya çıkan, yeni sapmanın ileri sürdüğü bu sağ teori, devrimci saflarda uzun süredir tartışılmaktadır. "Üç Dünya Teorisi"ni kabul veya red temelinde marksist-leninist hareket yeni bir saflaşmaya sahne olmaktadır. Marksizm-Leninizme bağlı olanlarla olmayanların, sınıf mücadelesini sürdürme ve devrim yapmaya cesareti olanlarla olmayanların ayrı saflarda yer almasıyla sonuçlanan, bu iki çizgi mücadelesinde HALKIN KURTULUŞU Marksist-Leninist saflarda yer alarak, ulusal ve uluslararası planda sürdürülen oportünizme karşı mücadeleye katılma kararına varmıştır.

PROLETER DEVRİMCİ HAREKET SAPMALARA SAFLARINDA YER VERMİYOR

Dünya Marksist-Leninist hareketi içinde daha önceden başlayan, AEP 7. Kongresinden sonra daha açık ve kesin bir şekilde sürdürülen mücadeleye, HALKIN KURTULUŞU başlangıçta gereken önemi vermedi. Kısa süre içinde bu tavrını değiştirerek, bu meseleyi incelemeye, kavramaya çalıştı. Meseleyi şu veya bu partinin söylediklerini aynen kabul etmek şeklinde ele almadı. Süren iki çizgi mücadelesinin özünü kavrayarak, kendi tavrını belirleme aynı yönde hareket eden partilerle birlikte hareket etmenin doğru yol olduğu inancıyla hareket edildi. Mesele, uzun süre Halkın Kurtuluşu saflarında incelendi, tartışıldı ve sonuçta Marksizm-Leninizm ezici bir zafer kazandı. Proleter devrimci hareket, oportünizmi reddetti. Proleter devrimci hareketin halkın davasına bağlılığı, Marksizm-Leninizme inancı, devrim yolunda kararlılığıyla, saflarında oportünizm ve revizyonizm gibi devrim düşmanı akımlara yaşama şansı tanımayacağı bir kere daha görüldü. Marksizm-Leninizme sarıldığımız sürece, doğru yoldan ayrılmayacağımızı bilerek hareket etmemiz, bu devrimci sonuca ulaşmamızı sağladı.

MARKSİST-LENİNİST TEORİYE DAHA SIKI SARILALIM

Devrimci teori, devrimci hareketin pratiği ile sıkısıkıya bağlı olarak oluşur. Bütün ülkelerin

Dev.Sa.7.Sü.8'de

CHP yöneticilerinin faşist diktatörlükle uzlaşma siyasetini teşhir edelim

Seçimlerden bu yana 6 ay geçmesine rağmen, bir türlü başkanlık sorununu çözemeyen Millet Meclisi nihayet geçtiğimiz hafta bu sorunu halletti ve başkanlığa 38. birleşimde CHP Zonguldak Milletvekili Cahit Karakaş'ı seçti.

Gazeteler Cahit Karakaş'ın Millet Meclisi Başkanlığına CHP ve MHP milletvekillerinin oylarıyla seçildiğini ve CHP'nin Cahit Karakaş'ı Millet Meclisi Başkanlığına aday gösterirken, MHP'nin onayını aldığını yazmaktadır.

MHP'nin koalisyon ortakları "hilafına" böyle bir davranışa girmesi Millet Meclisi Başkanlığına seçilen Cahit Karakaş'ın 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü döneminde Nihat Erim hükümetinde AP'li bir bakan olarak yer alması ve daha sonra AP'den CHP'ne geçmesi ile birleşince, CHP ve MHP arasında bu konuda tam bir görüş birliğinin olduğunu göstermektedir.

Seçim sonuçları da bu görüş birliğinin somut bir göstergesidir.

CHP'nin Millet Meclisi Başkanlığı seçimi meselesinde MHP ile anlaşması tek başına ele alınabilecek bir olay değildir. Tersine bu olay, son günlerde CHP yöneticilerinin işbirlikçi egemen sınıflara daha fazla taviz verme, faşistlerle daha fazla uzlaşma siyasetlerinin son bir örneğidir.

CHP ile MHP arasındaki böyle bir anlaşmanın mahalli seçimler dönemine ve işbirlikçi egemen sınıfların yeni hükümet alternatifleri aramaları dönemine tekabül etmesi özellikle anlamlıdır.

CHP yöneticileri, böyle bir anlaşmayla, bir yandan faşist MHP ile olumlu bir "diyalog" geliştirme yolunu açarken, bir yandan da işbirlikçi egemen sınıflara "yeşil ışık" yakmaktadırlar. Ayrıca faşist MHP'nin demagojik bir slogandan başka bir şey olmayan "barış" çağrıları da "olumlu bir yankı" bulmaktadır.

Meclis Başkanlığı seçimi MHP ile CHP arasındaki "işbirliği" konusunda atılmış bir ön adımdır. Yeni bir gelişme olmadığı takdirde, bu adımı yeni adımların izleyeceğini söyleyebiliriz.

CHP yöneticileri siyasi arenada sadece MHP'ne değil, aynı zamanda AP'ne de sürekli taviz vermektedir. İkinci MC hükümetinin yerini alacak bir CHP-AP koalisyon hükümeti için, CHP yöneticileri şimdiden hazırdırlar. Emperyalistler ve işbirlikçi egemen sınıflar, bugün böyle bir hükümet alternatifi için AP'nin "gönlünü yapmaya", kamuoyunu CHP-AP koalisyon hükümeti için hazırlamaya çalışmaktadırlar.

Son gelişmeler ve buhranın derinleşmesi CHP yöneticilerinin gerçek kimliklerinin halk kitlelerinin gözünde daha çok ortaya çıkmasını sağlamıştır. CHP yöneticileri, işbirlikçi egemen sınıfların mevcut buhranın bütün yükünü ezilen halk kitlelerinin sırtına yüklemeye başlamasıyla ve sınıf çelişkilerinin keskinleşmesiyle birlikte, karşı-devrimin kollarına atılması, faşist diktatörlüğün koltuk değneği olma yolunda daha büyük adımlar atmışlardır.

Aslında CHP yöneticileri, 1932'de Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin oynadığı rolü değişik bir siyasi platformda oynamakta ve faşist diktatörlüğün kendini daha da sağlamlaştırmasına, pekiştirmesine hizmet etmektedir.

Bütün devrimciler ve yurtseverler CHP yöneticiliğinin faşist diktatörlükle uzlaşma siyasetine karşı mücadele etmeli ve bu siyaseti CHP'ne oy veren emekçi halk kitleleri arasında teşhir etmelidir.

CHP içindeki yurtsever ve demokratlar, CHP yönetici kliğinin bu siyaseti karşısında sessiz kalmamalıdır.

Arap halkları, emperyalistleri, İsrail siyonistlerini ve arap gericilerini altedecektir

Enver Sedat, uzun zamandır saman altından yürüttüğü Amerikancı karşı devrimciliğini, gazetemiz baskıdan çıktığında, siyonist işgali altındaki Kudüs şehrinde resmen ilan etmiş olacak.

Sedat'ın İsrail parlamentosunda konuşması, ağır yaralar ve derin çatlaklarla malul "Arap Cephesini" kesin bir şekilde dağıtacak sürecin derinleştiğini ve vardığı noktayı göstermektedir.

İsrail'e karşı savaşan devletler içinde en güçlüsü olan Mısır'ın, İsrail'le resmi bir ilişki kurması, ve ikili bir barış anlaşmasının şartlarını araştırmaya başlaması, Arap halkları açısından ciddi ve büyük bir kayıp fakat kaçınılmaz bir gelişme olmuştur.

İsrail siyonistleri, bu ziyaretin gerçekleşmesiyle beraber, yeni bir başarı kazandılar.

Fakat bu ziyaretin sonuçları sadece bölgedeki mahalli güçlerin etkileşimlerinin ürünü değildir.

İsrail-Mısır yakınlaşması (daha doğrusu Mısır işbirlikçi hakim sınıflarının İsrailli siyonistlere yakınlaşmaları) Amerikan emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmi arasında süren Ortadoğu'da hegemonya mücadelesi açısından da ciddi sonuçlar doğurmuştur.

Böylece, Amerikan emperyalistleri geçtiğimiz Ocak-Şubat aylarından bu yana yürüttükleri hegemonyalarını pekiştirme çabalarından kazançlı çıkmakta, bölgede Amerikancı işbirlikçiler zincirini sağlamlaştırmaktadırlar.

İsrail-Mısır yakınlaşması, bölgede karşı-devrimi, özellikle Amerikan emperyalizmi ve İsrail siyonizmini güçlendirmiştir.

Buna karşılık devrim cephesi, bu yakınlaşmadan birçok yönlerden zarar görecektir.

Bu yaklaşma, Filistin Devrimine karşı 1975'den beri indirilen darbelere bir yenisini katmakta, onun tecrit olması yolunda bir adım olmaktadır.

Bu yaklaşmadan sonra Mısır halkı; karşısında saflarını daha sıklaştırmış ve tercihlerini netleştirmiş bir faşist diktatörlük bulacaktır. Şeriat kanunlarını yeniden yürürlüğe koymaya hazırlanan, sömürüyü ve emperyalizme köleliği alabildiğine körükleyen bir diktatörlük, son adımıyla iç hesaplaşmalarını sona er-

Dev.Sa.6'da



Filistin halkının ve Arap halklarının mücadelesini emperyalistler, İsrail siyonistleri ve Arap gericileri altedemeyeceklerdir.

Mısır Devlet başkanı hayin enver sedat'ın İsrayıl siyonizim hükümetine yapmakta olduğu ziyareti. Filistin ve Arap halklarının davasına ihanet, Amerkan Emperyalizmin uşağı olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Bunu şiddetle protosto ediyor ve son söz olarak söylüyoruzki Yaşasın: Filistin ve Arap halklarının kurtuluş mücadelesi

Yaşasın Arap filistin halkının bağımsız mücadelesi

Yaşasın Filistin. Halk kurtuluş cepesi

Kurtulusa kadar devrim

Sağmacılar ceza evindeki iki filistinli gerilla.

Sağmalcılar Cezaevinde tutuklu bulunan Filistinli iki gerilla, gazetelere gönderdikleri bir bildiriyle, Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'ın İsrail ziyaretini protesto ettiler. Gerillalar, bildirilerinde, Sedat'ın bu ziyaretinin, onun, Filistin ve Arap halklarının davasına ihanetini ve Amerikan emperyalizminin çıkarlarına hizmet ettiğini kanıtladığını belirtiyorlar.

ORTADOĞUDA "ÜÇÜNCÜ DÜNYANIN BİRLİĞİ" Mİ, ABD EMPERYALİZMİNİN ÇIKARLARININ PEKİŞMESİ Mİ?

Enver Sedat'ın İsrail ziyaretinin halklara verdiği bir başka önemli ders de, oportünist "Üç Dünya Teorisi" ile ilgilidir. Sedat "Üç Dünya Teorisi" savunucuları tarafından sosyal-emperyalizme karşı kararlı direniş gösteren bir "anti-emperyalist" olarak gösterilmeye çalışılmaktaydı. (Bu teoriye göre) "esas saldırgan" da Sovyet sosyal emperyalizmi olduğundan daha makbul bir anti-emperyalist ol-abilir miydi? Ancak Sedat'ın Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı çıkışının temelinde onun bir Amerikan işbirlikçisi olması, Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunması yatıyordu. Bu karşı çıkış karşı-devrimci temellere oturuyordu.

Şimdi Amerikancı Sedat'ın Amerikancı siyonistlerle kucaklaşmaya gitmesiyle birlikte karşı-devrimci Amerikancı Mısır yönetiminin suratındaki maske iyice düşmüş bulunuyor. Aynı şekilde onu "anti-emperyalist" olarak yutturmaya çalışanlar da dünya halkları önünde rezil oluyorlar.

Sedat'ın İsrail'e gitmesi "sembolik" bir iyiniyet gösterisi olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Halbuki, bu ziyarette Mısır, doğrudan doğruya İsrail'i meşrulaştırmakta, bu korsan devleti, üstelik siyonistler hiç bir konuda Arap halklarının taleplerini kabul etmemişken, meşru bir hasım olarak kabullendiğini ilan etmektedir. Uluslararası, daha doğru bir deyişle devletlerarası ilişkilerin esas olarak gizli pazarlıklar biçiminde yürütüldüğü günümüzde, Sedat'ın ziyareti gibi açık ve ke-

Dev;Sa.6'da

KÜRDİSTAN'DA MİLLİ ZULÜM



Kürt köylerinde yoğunlaştırılan baskınlarla, işbirlikçi egemen sınıflar, Kürt halkına gözdağı vermeye, Kürt halkının mücadelesini bastırmaya çalışmaktadır.

İşbirlikçi egemen sınıflar ve onların faşist diktatörlüğü, ezilen halk kitleleri üzerindeki baskı, sömürü ve zulmünü, her geçen gün yoğunlaştırmaktadır. Artan hayat pahalılığı ve siyasi cinayetler bu baskı, sömürü ve zulmün birer parçasıdır. Fakat ezilen halk kitleleri üzerindeki ekonomik ve siyasi baskı sadece bunlarla sınırlı değildir. Emperyalizme bağlı büyük burjuvazi ve toprak ağaları, buhranın derinleşmesine paralel olarak, Kürt milleti üzerindeki, Kürt köylüleri üzerindeki milli zulmü de yoğunlaştırmaktadırlar.

Çeşitli bahanelerle Kürdistan'da köyler basılmakta, evler aranmakta ve birçok Kürt köylüsü gözaltına alınmaktadır. Bunun en son örneğine geçtiğimiz haftalarda şahit olduk.

Geçtiğimiz haftalarda, komandolar, Diyarbakır'ın Bismil ilçesine bağlı Reşik, Soloray ve Gül-

Dev.Sa.6'da

Akıtılan her damla kanın hesabı sorulacaktır



Mahmut özden MHP'li faşistlerce katledildi!

Faşist diktatörlüğün eli kanlı cinayet şebekeleri bir devrimciyi daha katlettiler. 5 Kasım günü saat 23 sıralarında Ankara Kuzey Kafkas Kültür Derneği (AKKKD)nden evine gitmekte olan bir grup devrimciyi resmi plakalı bir arabayla kurşuladılar. Ateş eden arabanın resmi plakalı olması ve arkasından 1 dakika sonra tıpkı sözleşmiş gibi gelen polis arabasının, kaçanları yakalamayıp, yaralı devrimcilerin üstünü araması cinayet şebekelerinin kimler olduğunu ve kimlerle elele olduğunu göstermektedir.

Yaralılardan MAHMUT ÖZDEN kurtulamayarak öldü.

MAHMUT ÖZDEN Çerkes milletinden bir proleter devrimciydi. O, ülkede milli zulme son verecek ve milli meselenin nihai çözümünün yolunu açacak olan Ulusal Demokratik Halk Devrimi için emperyalizme, sosyal-emperyalizme, işbirlikçi kapitalizme ve feodalizme karşı mücadele etmekteydi.

Çerkes ulusal azınlığının haklarını elde etmesinin ancak ortak düşmanlara karşı iki ulustan ve bütün milli azınlık milliyetlerden Türkiye halkının mücadelesiyle gerçekleşeceğine inanmıştı ve bu yolda mücadele etmekteydi.

Mahmut yoldaşın, Çerkes halkı içerisinde demokratik gelişmenin hızlandığı, Kafkas Kültür Derneklerinin böyle bir sürece girdiği bir dönemde katledilmesi, hakim sınıfların ezilen ve sömürülen halkın uyanmasından nasıl korktuklarını göstermektedir. Hakim sınıflar bu gelişimi terörle bastırmak istemektedirler.

Mahmut yoldaşın katledilmesinde, hakim sınıfların uşaklığını üstlenmiş, kendilerine "Türk milliyetçisi" diyen faşistlerle elele yürüyen Çerkes milliyetinden faşistlerin rolü büyüktür. Bunların kimin hizmetinde olduğu, amaçlarının ne olduğu Mahmut yoldaşın katledilmesiyle bir kere daha ortaya çıkmıştır.

MAHMUT ÖZDEN'in öldürülmesini protesto ederek bir bildiri yayınlayan AKKKD şöyle demektedir.

"Daha önce Adana ve Konya Ereğli'deki derneklerimize yöneltilen bu saldırılar, ardır halkımızın üzerinde uygulanan kasıtlı asimilasyon politikalarının bir uzantısı, tüm ülke düzeyindeki genel faşist baskı ve

Dev.Sa.7.Sü.7'de



"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" gerçeklere çarparak iflas ediyor

"İkinci Dünya" devrimin müttefiki mi?

Oportünizm, çeşitli cambazlıklar yaparak ve gerçekleri tahrif ederek, "yeni" silahı olan "Üç Dünya Teorisi"nin iflasını önlemeye çalışıyor. Ancak gerçekler, somut olaylar, bu "teori" nin devrimin önüne dikilmiş bir burjuva engeli olduğunu devrimci yığınlara açıkça göstermektedir. Somut olaylar, sınıf mücadelesinin akışı içinde ortaya çıkan olgular bu "teori"yi reddetmektedir.

Bu o kadar açık ve kesin bir şekilde olmaktadır ki, "Üç Dünya Teorisi"nin savunucuları ucuz yalanlara, apaçık meseleleri telaş içinde karalama ve bulandırma yöntemlerine gittikçe daha sık başvurmak zorunda kalıyorlar. Oportünistler gerçekleri "teori"lerine uygun gelecek şekilde kırpıp duruyorlar.

"Teori"nin her önemli önermesinin savunulması da zaten ancak böyle yöntemlerle yapılabilir hale gelmiştir.

Örneğin, "İkinci Dünya" ülkelerinin hem de stratejik olarak, dünya devriminin müttefikleri olduğu iddiasını ele alalım. Oportünistler bunu ileri sürebilmek için kitlelerin gözünü her gün çeşitli biçimlerde kendini ortaya koyan gerçeklere kapatmak zorundadırlar. Ve böyle yapmaktadırlar. Her fırsatta, "İkinci Dünya" ülkelerinin şu ya da bu konuda ne kadar "demokrat" ne kadar "olumlu" bir tutum içinde olduğunu yutturmaya çalışıyorlar, ama gerçeklerden söz edemiyorlar. Çünkü gerçekler bunun tam tersini gösteriyor.

İsrail Ordusu Fransız savaş endüstrisi tarafından mı besleniyor, hemen hasıraltı et; ve bas yaygarayı: "Fransa bilmem hangi toplantıdaki demeciyle Filistin devriminin yanında yeralmıştır!" -Güney Afrika Ordusunu da Fransızlar mı donatmış; hemen hasıraltı et. Güney Afrika'yla Fransa arasında nükleer işbirliği anlaşması mı varmış, hemen hasıraltı et- Sonra haykırmaya başla: "Fransa bir ikinci dünya ülkesi olarak, ezilen ulus ve halkların yanında yeralmakta ve ırk ayrımına, sömürgeciliğe karşı mücadele etmektedir. Bilmem neredeki toplantıdaki demeci bunu açıkça göstermektedir!"

Oportünistlerin tutumu işte bundan ibaret.

Somut olaylara, gerçekten olup bitene değil, fakat emperyalistlerin laflarına ve onların kendi çıkarlarına uygun olarak giriştikleri birtakım taktik manevralara dayanarak, kendilerini güya "doğrulayıcı" birtakım malzeme de bulunca -eh, artık oportünistler için her şey yolundadır. "Teori" gerçek hayatta kanıtlanmıştır ve yaşamaktadır"!

Ne var ki devrim bir lafazanlık sorunu değildir. O, somut, etiyle, kemiğiyle, yaşayan; ve milyonlarca insanın katılmasıyla, sınıf güçlerinin savaş alanlarında çatışmasıyla gerçekleşen bir toplumsal olaydır. Ve sınıf mücadelesi Marksizm-Leninizmin evrensel öğretisiyle birleştiği zaman, oportünist cafcaflı laflar, parlak hayaller bir anda iflas edivermektedir.

"İkinci Dünya" masalının kaderi de bundan farklı olmamıştır.

Azanyalı bir devrim savaşçısını "ikinci dünyanın müttefik oluşu" hikayesiyle uyutamazsın. Çünkü o sosyal hayatın binbir cephesinde bu sözde "dost"ları hep ırkçıların yanında görmektedir. Irkçıların ordusunu donatan bunlar, eğiten bunlar, ekonomik ambargonun konulmamasını

Dev.sa.7.sü.1'de





Sıra sıra zırhlı araçlar... Güney Afrika Ordusu Fransız, İngiliz, Amerikan ve İtalyan yapısı olan bu tür araçlardan tam 2390 tanesine sahip bulunuyor. Ayrıca kendisi bu tür araçları kolaylıkla üretebilecek bir savaş endüstrisine sahip.

Bu koşullarda, Amerika ve diğer "batılı" emperyalistler büyük gürültülerle bir silah ambargosunu uygulamayı kabul ediyorlar.

Bu öylesine gülünç bir durum ki, emperyalist burjuvazinin gazeteleri bile, bu "ambargo" ile dalga geçiyor.

(KARİKATÜR, INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE GAZETESİNDEN ALINMIŞTIR)

Güney Afrika'ya konulan silah ambargosu ucuz bir göz boyamadır

Birleşmiş Milletler 14 yıldır Güney Afrika'ya karşı güya bir "tavsiye" silah ambargosu uygulamaktadır. Ne varki bu ambargo tamamen lafta kalmıştır. Bugün Güney Afrika son derece güçlü bir orduya ve kesin bir ambargo uygulanması halinde bile ordusunu ayakta tutacak bir savaş sanayisine sahip bulunmaktadır.

Bu yüzden Birleşmiş Milletlerin yeni aldığı "kesin" ambargo kararı bir göz boyamadan ibarettir.

Fransa, gazetemizde daha önce de belirtildiği gibi bir çok silahın patentini Güney Afrika'ya satmıştır. Bugün Güney Afrika, kendi ülkesinde Mirage uçakları üretebilmektedir. Aynı yolu diğer emperyalistler de seçmiştir. Yine bir çok silah Güney Afrika'da üretilmektedir.

Bunların yanısıra İsrail, İran gibi göstermelik ambargoları göstermelik olarak bile uygulamayan faşist devletler silah endüstrisi ve silah kaynaklarını kullanma alanlarında Güney Afrika'yla açık işbirliği halinde bulunmaktadırlar. İran Güney Afrika'nın petrol ihtiyacını karşılamakta, Amerikan menşeli silahların "ambargoyu aşarak" Güney Afrika'ya ulaşması büyük ölçüde İran kanalıyla olmaktadır. İsrail, Güney Afrika'ya Uzi yakın döğüş otomatik silahlarının patentini satmıştır. Ayrıca İsrail yapısı Kfir uçaklarının ve roketatar hücumbotların Güney Afrika'ya satılması düşünülmektedir. İsrail ordusu, Güney Afrika ordusunu çöl savaşı ve kontr-gerilla teknikleri konusunda eğitmektedir.

Bu şartlarda konulmuş bulunan ambargoyla emperyalist burjuvazinin kendi gazeteleri bile alay etmektedirler.

Emperyalistler göz boyamada çok becerikli. Ama iş gerçekten karşı-devrimci faaliyetlerin önlenmesi, karşı-devrim yuvalarının yokedilmesine gelince, bir de bakıyoruz, emperyalistler bütün bu fesat ve pisliğin ana kaynağı durumundadır.

Nitekim bazı Afrika ülkelerinin Güney Afrika'ya karşı sadece silah ambargosu değil, fakat ekonomik ambargo konulmasını önermeleri karşısında "İkinci Dünya"lı "dostlar" ve Amerika ayağa fırlamış ve derhal bu öneriyi reddetmişlerdir. (Bilindiği gibi bu emperyalistlerin Güney Afrika'da milyarlarca dolar-lık yatırımları bulunmaktadır)

(Bu 'veto' "ikinci dünya" ülkelerinin gerçek niteliklerinin kavranması açısından çok değerlidir-oportünistlerimiz bu konuyu da herhalde kolayca izah edebilirler!)

"Tam ve kesin" vb. şişirmeli laflarla piyasaya sürülen silah ambargosunun ardındaki acıklı hikaye de bundan ibaret... Hiç bir işe yaramayan bir aldatmaca.

B. Almanya:

"MASUM KİRACI" ZAİRE'DE

Batı Alman Otrag firmasının hikayesi

OTRAG (Orbital Transport und Raketen Gesellschaft) Afrika'da Zaire'nin Şaba eyaletinin üçte birini 'kiralayan" Alman firmasının adıdır. "Kiralanan" alanın yüzölçümünün Batı Almanya'nın toplam yüzölçümüne eşit olduğu düşünülürse, bunun masum bir ev kiracısının girişimi olmadığı hemen açığa çıkar.

"Kiracı" hiç de masum bir dargelirli değil, Alman emperyalizmidir. "Kiraladığı" alanda roket denemeleri yapacak yani askeri veya yarı - askeri bir faaliyet yürütecektir. Kiralama koşullarının saptandığı kontrat "kiracı" hakkında somut gerçekleri dile getirmektedir.

-Kinşasa'da 26 Mart 1976'da imzalanan anlaşmaya göre Zaire devleti, OTRAG'a 2000 yılına kadar sözkonusu araziyi istediği biçimde kullanma hakkını vermekte ve bu hakkı geri alma yetkisinden de feragat etmektedir. Buna karşılık OTRAG, Zaire'ye yılda 50 milyon dolar 'kira' verecektir.

-Kontratın ikinci maddesinde OTRAG'a "ülkenin güvenliğini tehlikeye düşürmemesi koşuluyla, arazinin tam kullanımı için (OTRAG'ın) gerekli gördüğü tüm araç ve gereçleri

Dev.sa.7.sü.3'de

Fransa

Fransız emperyalistleri: Halkların kurtuluş mücadelesinin can düşmanı

Fransız emperyalizmi, ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklara karşı saldırganlığını ve düşmanlığını yeniden şiddetlendirmektedir.

Bu gelişmenin en son kanıtı Fransa'nın Polisario örgütüne ve ona destek olan Cezayir'e karşı takındığı tutumdur.

Fransa, Cezayir'e Polisario örgütünü desteklemeyi sürdürmesi halinde, askeri bir müdahaleyle karşılaşabileceği tehdidini savurmuştur. Bu tehdide koşut olarak Fransa'daki faşist örgütler Cezayir'e karşı saldırganlık ve şovenizm duygularını ayaklandırmak için faaliyete geçmişler, Cezayir elçiliği faşistler tarafından bombalanmıştır. Yine bu tehdidin savrulduğu günlerde, Fransa, Polisario örgütünün savaş halinde bulunduğu ülkelerden biri olan Fas'a "Fransız yurttaşlarını koruma" gerekçesiyle 400 kişilik bir askeri birlik göndermiştir.

Fransa, emperyalist saldırganlık, müdahalecilik ve ilhakçılık eğilimlerinin ürünü olan bu davranışlarını, 8 Fransız teknisyeninin Fas'daki bir maden yatağına yapılan baskın sırasında Polisario örgütü tarafından kaçırılmasına dayandırmaya çalışmaktadır. Sorunun bu kadar sığ bir "açıklama" ile geçiştirilmesi olanaksızdır.

Fransız emperyalistlerinin bir ülkeye askeri müdahale tehdidi savurmalarına, bir başka ülkeye 400 asker çıkarmalarına ve bir ulusal kurtuluş örgütünün açıkça karşısında yeralmalarına neden olan kesinlikle 8 teknisyenin kaçırılması vs. değildir. Fransız emperyalistlerinin bu saldırgan davranışları, onların sömürücü, hegemonyacı ve ilhakçı sınıfsal özelliklerinin doğal bir sonucudur. Fransa, Polisario örgütünün ulusal kurtuluşçu, anti-emperyalist mücadelesinden çekinmektedir. Fransa, Sahra ulusunun başlattığı anti-emperyalist mücadelenin köklü anti-emperyalist gelenekleri olan Kuzey ve Kuzey Batı Afrika halklarını hareketlendirmesinden, gerici ve işbirlikçilerin emperyalistlerin sonunu yaklaştırmasından korkmaktadır. Bu uzun vadeli korku ve tereddütler kadar, belki de onlardan daha çok Fransa'nın içini kemiren bir başka etken de 100.000 kişilik küçük bir ulusun askeri ve siyasi başarılarının daha şimdiden Fransa'nın bölgedeki ekonomik sömürüsüne, Fransız sömürgeciliği döneminden kalan hegemonya-bağımlılık ilişkilerine balta vurmasıdır. Fas'da 8 teknisyenin kaçırıldığı fosfor işletmeleri ve diğer bir çok ham madde endüstrisi büyük ölçüde Fransız finans-kapitalinin etkinliği altındadır. Ve Polisario'nun Batı Sahra topraklarını sömürgecilerin elinden kurtarma mücadelesi, bu

Dev.Sa.7.Sü.1'de

OTRAG firmasının Zaire "Kiracılığı" tüm Afrika halklarına yönelmiş bir tehdittir

Bu sayfadaki konuyla ilişkili yazıda OTRAG'ın Zaire'deki "kiracılığının gerçek yüzünü, Zaire ülkesi ve halkı açısından ele aldık. Ancak, Alman emperyalistlerinin, Afrika'nın göbeğinde bir askeri deneme üssü kurmaları sadece Zaire halkına değil, ulusal ve sosyal kurtuluş yolunda yürüyen tüm Afrika halklarına yönelik ciddi bir tehdittir.

Alman emperyalizmi, hegemonyası altında bulunduğu Amerikan emperyalizminin çevresindeki emperyalist koalisyona dahildir. Bu koalisyon, ekonomik ve siyasi bağların yanısıra NATO'da somutlaşan güçlü askeri bağlarla dokunmuştur.

Almanya, ayrı bir emperyalist devlet olmakla birlikte aynı zamanda, pençesini attığı her yerde için de bulunduğu koalisyonun çıkarlarını da savunmaktadır.

Sadece kendi çıkarlarını değil, ister istemez, dahil olduğu haydutlar çetesinin tümünün çıkarlarını savunmaktadır.

Bütün bunlar gözönünde tutulduğu zaman, OTRAG firmasının Zaire'de kurduğu "küçük" askeri koloninin anlamı ve önemi daha kesin olarak beliriyor.

Birinci olarak, OTRAG firmasının "deney" alanı, Amerikan emperyalizmi ve küçük ortaklarının Afrika'daki çıkarlarını korumak için uygun bir askeri üstür.

OTRAG firması roket ve uydu denemeleri yapmaktadır. Dolayısıyla firmanın kendi faaliyeti roket fırlatma rampalarını, uydu kontrol izleme aygıtlarını; benzeri araç ve gereçleri gerektirmektedir. "Deneysel" faaliyetin nerede bitip askeri faaliyetin nerede başladığını saptamak, olanaksızdır.

OTRAG firmasının, NATO'dan, "Batılı" emperyalist haberalma örgütlerinden, en başta CIA'dan bağımsız olacağını bir an düşünmek bile saçma olduğuna göre, firmanın sözde "deneysel" faaliyetinin Amerikan emperyalizmi ve müttefiklerinin Afrika'da giriştikleri büyük bir askeri macera ve saldırganlık olduğu sonucuna kolaylıkla ulaşılmaktadır. OTRAG firmasının "kiraladığı" muazzam alan, geleceğin muhtemel savaşlarında kolaylıkla "Batılı" emperyalist orduların Afrika'daki konak yeri ve sıçrama tahtaları olabilir.

OTRAG üsleri, "barış" zamanında casusluk faaliyeti için fırlatılan roketler, için kullanılabilir.

Bir başka olasılık, kıtanın her yerine kolayca ulaşabilecek orta menzilli roketlerin bu üslere yerleştirilmesidir. Firmanın orta menzilli roket denemeleri yapmaya hazırlandığı biliniyor.

Son olarak, füzelerin taşınması sırasında, Tanzanya ve Zambia hava sınırlarının ihlal edilmesi olasılığı çok yüksektir.

Ele alınan bütün olasılıklar, Alman emperyalistlerinin "masum" ve sessiz kiracılık numaralarının gerçek niteliğini gösteriyor.

Alman emperyalistleri, OTRAG firması aracılığıyla hem kendileri hem de müttefikleri için Afrika'nın bağrında, tehlikeli bir korsan yatağı yaratmış bulunuyorlar.

Bu korsan yatağı, sadece Zaire halkını değil, tüm Afrika halklarını tehdit etmektedir.

Bu düpedüz karşı-devrimci, emperyalist bir saldırganlıktır.

Türkiye emekçileri POLİSARİO ile omuz omuzadır!

Batı Sahra, uzun yıllar bir İspanyol sömürgesi olarak kaldı. Sahra halkı, İspanyol sömürgecilerine karşı yılmadan mücadele etti. Sahralılar milli özelliklerini, kültürlerini bütün baskılara karşı kararlılıkla korudular. Sömürgeciliğin dünya çapında yenilgisi, Sahralılar için de parlak bir geleceğin habercisi oldu. Birleşmiş Milletler, Sahra milliyetinin kendi "kaderini" tayin hakkını tanıdı. İspanyol sömürgecileri artık Sahra'dan "çekilmek" zorundaydılar. Bir referandum yapılacak ve Sahra milliyeti kendi "kaderini" kendisi tayin edecekti.

Ancak faşist İspanya Sahra milliyetinin bağımsız anti-emperyalist bir devlet kurmasını, bütün diğer gericiler gibi istemiyordu.

14 Kasım 1975 de Sahra üzerinde yayılmacı emeller besleyen gerici Fas Krallığı Moritanya ve İspanya Madrid'de Batı Sahra'nın Moritanya ve Fas'a devredildiğini ilan eden bir 3'lü anlaşma imzaladılar. Bu anlaşma bütün uluslarası hukuk kurallarını ve Birleşmiş Milletler kararlarını ayaklar altına almaktaydı. Ama, uluslararası emperyalist burjuvazi, başta Amerika ve Rusya olmak üzere bu karşı devrimci anlaşmayı sessizce onayladılar.

Bu anlaşmaya kadar sabırla bir referandumu, barışçı bir çözümü bek

Dev.Sa.7.Sü.5'de



POLİSARİO SAVAŞÇILARI: Küçük bir halkın yiğit evlatları, kendilerinden kat kat güçlü olan düşmanlarına karşı bağımsız ve demokratik bir Sahra için halk savaşı veriyorlar.



Sahra halkı büyük güçlük içinde yaşamaktadır. Göçmen kamplarındaki çocukların büyük bir kısmı, bırakalım sütü, su bulamadıkları için ölmektedir. Bu zulüm ve göğüslenen güçlükler, Sahra halkının, kurtuluş için halk savaşına daha sıkı sarılmasına yol açmıştır.



Sahra halkı, sadece silahlı mücadele yoluyla değil, fakat onun yanı sıra güçlü kitle gösterileriyle de işgalcilere karşı sesini yükseltmektedir.

TÜM-DER 2. Olağan Genel Kurulu yapıldı

29-30 Ekim günleri Ankara'da TÜM-DER örgütünün 2. Olağan Genel Kurulu yapıldı.

Genel Kurul, TÜM-DER'in sosyal-faşistlerin etkinliği altında, düştüğü durumu her bakımdan göstermiştir.

140 şubeden sadece 40'ının temsil edildiği, anti-demokratik oyunlarla, entrikalarla yürütülen Genel Kurul'dan TİP'li sosyal-faşistler "muzaffer" ve örgüte hakim çıkmış bulunuyorlar.

Onların örgüt tüzüğünde ve yönetmeliğinde yaptıkları değişiklikler, TÜM-DER içindeki mücadeleyi daha da güçleştirmiştir.

Bu değişiklikler, onların sosyal-faşist niteliklerini de en iyi biçimde sergilemektedirler.

Genel Kurul öncesi TÜM-DER'i ele geçireceklerini hesaplayan ve proleter devrimcilerin bütün ittifak çağrılarına kulak tıkayan ortayolcular, Genel Kurul boyunca da yalpalamışlar, fakat esas olarak sosyal-faşistlere karşı tavır almışlardır. Bu genel kurulun, ortayolculara, saf tutma zamanının çoktan geçmiş bile bulunduğunu bir kez daha hatırlatmış olması gerekir.

TÜM-DER Genel Kurulunun sonuçlarından çok, Genel Kurul ve öncesinin dersleri bizim için daha önemlidir.

Proleter devrimci memurlar ve tüm yurtsever, devrimci memurlar, eski çalışmalarından ders çıkarmalı ve sosyal-faşist zorbaların TÜM-DER'deki tahakkümlerine son vermek için sımsıkı kenetlenerek ileri atılmalı, tüm kitleleri bu mücadeleye kazanmalıdırlar.

Aşağıda, Yurtsever Devrimci Memurlar grubunun Genel Kurulla ilgili değerlendirmelerini bu konuda aydınlatıcı olacağı düşüncesiyle yayınlıyoruz:

29-30 Ekim 1977 tarihinde TÜM-DER 2. genel kurulu Ankara'da toplandı.

2,5 yıl önce yüzlerindeki sosyalist maskeyle sosyal-faşistler tepeden inme yöntemlerle TÜM-DER'i kurmuşlar; halkımızın bir parçası olan biz emekçi memurların faşist diktatörlüğe karşı olan muhalefetini kendi emelleri ne alet etmek istemişlerdir. Oportünist Halkın Sesi taraftarları; aynı dönem içerisinde ayrı bir memur örgütü kurarak (MEMDER) tekkelerinin çıkarı doğrultusundaki tavırları ile sosyal faşistlerin TÜM-DER içerisinde etkinliklerinin artmasına dolaylı olarak yardımcı olmuşlardır.

Daha önce yapılan örgütümüz TÜM-DER'in 1. Genel Kurulunda yurtsever devrimci memurların kitleye öncülük yapma gücünün olmayışı yüzünden sosyal-faşistlerin, örgütü kendi tekkeleri haline sokmalarına engel olunamamıştır.

Örgütümüzün yönetimini anti-demokratik yollarla gaspetmiş bulunan modern revizyonizmin (Rus sosyal emperyalizminin) uşağı sosyal-faşist Genel Merkezin, iki yıldan bu yana yönetimde bulunmasına karşın, 657 sayılı yasaya göre çalışan 1 milyon 200 bine yaklaşık memur kitlesinden ancak 40 bininin örgütlenmesi, Genel Merkeze rağmen kendiliğinden veya proleter devrimcilerin ve ortayol siyaseti izleyenlerin çabası sonucu sağlanabilmiştir. Genel Merkez örgüt içi demokrasiyi yoketmiş, anti demokratik uygulama ile yurtsever devrimcilerin yönetimindeki şubeleri feshetmiş, demokratik merkeziyetçilik ilkesini çiğnemiş, çıkardığı merkez yayın organında, karşı-devrimin propagandasını yapmış memur kitlesinin ekonomik-demokratik sorunlarının çözümü doğrultusundaki mücadelesine ağır darbeler indirmiştir. Örgütümüzün güçlenmesi için yapılan, yurtsever devrimci memurların çalışmaları engellenmiş, bu siyaseti izleyen memurlara şube açma yetkisi verilmemiştir. Merkez kendisini bu konularda teşhir eden üye memurları faşist uygulamalarla örgütten ihraç etmişlerdir.

GENEL KURULA GELİRKEN SOSYAL FAŞİST UYGULAMALAR

Örgütümüz TÜM-DER'in 2. olağan Genel Kurul'u belirttiğimiz bu koşullar altında toplandı. Sosyal faşist Genel Merkez yönetimi örgütü elinde tutmak için her türlü sahtekarlığa, faşist uygulamaya ve çeşitli bürokratik engellemelere başvurarak 140 şubeden ancak 40'ın üzerindeki şubenin Kongre'ye katılmasına izin verdi. Kendilerine muhalefet eden şubelerin gerçek delege sayısı ile Kongre'ye katılmasını engellediler. Somut örneklerle bunu sergileyebiliriz. 22 üyeli naylon şube Şulakyurt, Merkez yönetimin papağanı olduğundan 1 delege ile katılmış, 300'ün üzerinde üye sayısı olan İskenderun şubesi yurtseverlerin yönetimde bulunmasından ötürü yalnız 2 delege ile temsil edilirken, 380 üyeli Kırşehir şubesine, Merkez Yönetime muhalif olduğundan ve kongresini yapmadığı gerekçesiyle hiç bir delege ile temsil edilme olanağı verilmemiştir. Örgütümüz TÜM-DER'in Genel Kurulu, tüzük kurallarına göre 350 delege sayısı ile toplanması gerekirken, daha doğrusu 350'nin üzerinde delegenin katılma hakkı varken, bu sayı 203 ile sınırlandırılmıştır. Genel Kurula katılabilen delege sayısı ise, 125 seçilmiş, 24 doğal delege olmak üzere 149'dur. Ankara şubesinin 20, İstanbul'un 18 ve doğal delege sayısının 24 olduğunu gözönünde tutarsak diğer şubelerden gelen delege sayısının 87 olduğu anlaşılmakta, dolayısıyla bu sayanın 35-40 arası şubenin delege sayısı olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu rakamlar sosyal-faşistlerin mesleki kitle örgütlerinin yönetimine ne biçim "demokratik" yollarla geldiklerini göstermektedir.

KONGRE ÖNCESİ ÇALIŞMALARIMIZ

Kongre öncesi yurtsever devrimci memurlar olarak çeşitli şubelerden gelen arkadaşlarla, memurların ekonomik - demokratik haklar uğrundaki mücadelesinin başarıya ulaşması için halkımızın UDHD mücadelesine bağımlı kılınması gerektiği ilkesi ışığında genel kurulda izleyeceğimiz yöntemin ve görevlerimizi şöyle saptadık:

1- Genel Kurulda memur kitlesinin ekonomik -demokratik sorunlarının çözümünde önemli engellerden biri olan örgüt içindeki karşı-devrim uşakları sosyal-faşistleri teşhir ve tecrit etmek.

2- Örgütümüz Tüm-Der'de yurtsever devrimci memurların sosyal-faşist yönetime karşı muhalefet hareketini örgütlemede bu genel kuruldan yararlanmak,

3- Memur kitlesinin ekonomik-demokratik sorunlarını tartışarak, bunların ülkemizdeki politik mücadeleyle zorunlu bağını belirtip, proleter devrimci siyasetimizi kitleye açıklamak.

Bu görevlerimizi yerine getirmek için niteliğimizi ve nicel gücümüzü göze alarak, dışımızdaki yurtsever-demokrat siyasetlerle ilkeli ittifak, yoksa ilkeli destekleme olanaklarını araştırmaya karar vedik.

Bağımsız siyasetimizden taviz vermeksizin ittifak ilkelerimiz şunlar olacaktı:

1- Yönetime gücümüz oranında katılma

2- Örgüt içi demokrasiyi kurma ve koruma

3- Eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik

4- Çıkarılacak yayın organında örgümüzdeki farklı (demokratik, devrimci) görüşlere yer verme,

5- İhraç edilen üyelerin genel kurulda savunma yapmaları ve örgüte geri alınmaları,

6- Yapılan ittifakı bildiriyle kitleye açıklama.

Destekleme doğrultusundaki tavrımızı ise, yukardaki birinci madde hariç diğer maddelerin yanıbaşında desteklenecek grubun kendi programında faşizme, sosyal-faşizme, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı olma ilkesinin yer almasına bağlı olarak saptadık.

KURULUN YAPILDIĞI SALON

Tüm bu koşullar oluşmazsa, kendi programımız çerçevesinde seçime ayrı bir listeyle katılmayı kararlaştırdık. Aramızda kongre çalışmalarına ilişkin işbölümü yaparak, disiplinli bir şekilde salona geldik.

Salona girerken, Anadolu'dan gelen yüze yakın TÜM-DER üyesi memur kongre dışında bırakılırken, kongrenin "güvenliğini" sağlamakla görevli, delege sayısının iki katı sayıda sosyal-fasist ve onların kartlarıyla görevli sayısı kadar da Genel Merkez yönetiminin askerleri salonu dolduruyordu. Bu arada "ÜDC" çığırtkanı diğer sosyal-faşist beslemeler ortalıkta yoktu. Çünkü onlar, bu kitle örgütünü parçalamaya yönelik ayrı örgütlenme çabası içindeydiler.

Genel kurula katılan gruplar şöyle belirmişti. Sosyal-faşistlerin başını çektiği TİP yanlısı Genel Merkez yönetiminin grubuyla, Özgürlük Yolu ve TSİP yanlılarından oluşan diğer sosyal-faşist grup; ortayol siyaseti izleyen Devrimci Memurlar grubu ve proleter devrimcilerin oluşturduğu Yurtsever Devrimci Memurlar grubu.

ATILAN MEMURLAR SAVUNMA İÇİN SALONA ALINMIYOR

Kongre başlamadan önce anti-demokratik bir uygulamayla örgütten ihraç edilen yurtsever devrimci memurların salona alınmaları gerekirken, Genel Merkez yönetiminin sosyal-faşist fedaileri buna engel oldular. Tüzük ve disiplin yönetmenliğine göre üyelikten atılan bu arkadaşların genel kurulda savunma yapacaklarını defalarca belirtmemize rağmen kendi kovdukları tüzük ve yönetmelikyeri çiğneyerek sosyal-faşist yüzlerini sergilediler. Arkadaşların kongre salonuna girmelerini engellediler.

DEVRİMCİ MEMURLAR GRUBU VE DİVAN SEÇİMLERİ

Divan seçimlerine dek ortayol siyasetinin savunucusu Devrimci Memurlar grubu ile düzenli bir diyalog kurulamadı. Devrimci Memurlar grubu bundan özellikle kaçındı. Delegeler arasında sosyal-faşistlerin sayıca üstünlüğü (daha önce bunu nasıl sağladıklarını belirtmiştik) bu arkadaşları karamsarlığa ve kararsızlığa itti. Ancak tek tek ilişki kurularak kongrenin demokratik geçmesi için ortak divan önerilmesi gerektiğini belirttik. Buna rağmen divana dört ayrı liste önerildi. Oylamaya geçmeden önce Devrimci Memurlar grubuyla tekrar konuşarak ayrı ayrı önerilen listeleri birleştirdik. Yurtsever Devrimci Memurlar grubu adına bir arkadaş, geçici divana bunu belirtti. Yapılan oylamada, yönetimde bulunmanın avantajı ve seçilmemiş 24 doğal delegenin testeğiyle, TİP yanlısı sosyal-fasist grup 73 oyla divanı alırken, Özgürlük Yolu- TSİP ittifakı sosyal- faşist grup 30 oy, Devrimci Memurlar ve Yurtsever Devrimci Memurlar grubunun ittifakı 44 oy aldı.

Seçilen divana, anti-demokratik yollarla ihraç edilmiş olan arkadaşların savunmalarını yapmak üzere kongreye alınmasını önerdik ve bunu tüzük ve yönetmelik gereği olduğunu belirttik. Divan, önce geçiştirdi. Bu konuda ısrar edince önergeyi oylamaya koymadan reddetti. Genel merkez ve onun paralelindeki kongre divanı genel kurulun anti-demokratik olduğunu, sosyal-faşist karakterini belirleyerek ortaya koyuyordu. Yurtsever devrimci memurları ihraç ederken tüzük ve yönetmeliği "gerekçe" gösterenler, bu tüzük ve yönetmelik gereği savunma hakkını kullanmak isteyenlerin isteklerini reddederek, kendi koydukları kuralları çiğnemede hiç bir sakınca görmüyorlardı. Bu tutumları onların burjuvazinin en gerici mahkemeleri kadar gerici olduğunu kanıtladı.

Genel Başkan Erhan Tezgör'ün karşı-devrimci konuşmasından sonra, kürsüye gelen "demokratik" meslek örgütlerinin temsilcileri (Teoman Öztürk hariç - o, ortayol siyaseti doğrultusunda konuştu) yurtsever devrimcilere saldırmayı ihmal etmediler. TÜM-DER'in bu kongresini karşı-devrimin bir propaganda aracı haline getirmek için özel bir dikkat gösterdiler.

"CİLALI" ÇALIŞMA RAPORU

Daha sonra okunan Genel Merkez yönetiminin çalışma raporunda sosyal-faşizmin yalan ve demagojileri görüldü. Faşist diktatörlüğün memur kitlesi üzerindeki ekonomik, siyasi baskıları ve uygulanan faşist terör, siyasi cinayetler vb. karşısında Genel Merkezin hiç bir şey yapmadığı görüldü. Zaten onlardan böyle bir şey yapmaları beklenemezdi. Çalışma raporunda birtakım cilalı sözlerle sosyal-faşist yüzlerini gizlemeye çalıştılar. Bu yetmiyormuş gibi, tüm yurtsever, demokrat ve devrimcilerin yaşadığı ve gördüğü Ankara 5 Şubat mitinginde polis ve sosyal-faşistlerin yurtseverlere saldırısını, 1 Mayıs'ta emperyalizmin ve işbirlikçisi hakim sınıfların kurumları CIA-MİT-KONTR GERİLLA ve benzeri faşist örgütlerin, DİSK'in başına çöreklenmiş Rus sosyal-emperyalizminin uşağı sendika ağası sosyal-faşistlerin hazırladıkları ortamdan yararlanarak gerçekleştirdikleri katliamı tersyüz ederek sahtekarca ve alçakça bir tutumla yurtsever ve devrimcilere mal etmeye çalıştılar.

İŞTE !

sosyal-faşist "ilkeler"

II- İLKELER

Örgütümüz

1- Anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-maoist olmayı,

2- Dünya sosyalist sisteminin bileşenlerine saygıyı, ?

3- İşçi sınıfının bağımsızlık demokrasi mücadelesindeki fiili önderliğini tartışmasız benimsemeyi,

4- Emeğe saygılı siyasi kuruluşlara saygıyı, ?

5- Irkçı-şoven baskılara karşı çıkmayı

6- Demokratik Kitle Örgütlerininin bilimsel doğruler ışığında yönlendirilmesini ?

7- Memur mücadelesinin ülkemizdeki bugünkü düzeyinde memurların tek ve güçlü örgüt etrafında birleşmesini,

temel ilkeler olarak kabul eder.

Bu ilkeler ışığında;

1- Faşistler ve maocular örgüte üye olamazlar, varolan üyeler örgütten atılırlar

2- Örgütümüzü, bugünkü memur mücadelesine uymayan yaklaşımlarla bölmeye yönelenlere müsamaha edilemez.

DEVRİMCİ MEMURLAR GRUBUNDA OLUMLU GELİŞME

Kongre sürerken Devrimci Memurlar grubu ile saptadığımız ilkeler ışığında sürekli ittifak koşulları aradık. Görüşmeler ancak tek tek ilişkilerle sürdürülebildi. Bu arkadaşlar, ittifakı yalnızca kısa dönemde yönetime gelme anlayışı olarak değerlendirdiklerinden, bir türlü bu görüşmeleri önemseyerek düzenli bir ilişkiye girmek istemediler. Grup adına konuşmaya yetkili bir arkadaşı aramamıza rağmen, böyle bir şeyle karşılaşmadık. Halbuki kongre delegeleri içerisinde bu arkadaşların sayıları bizden fazlaydı. Siyasetleri gereği sosyal-faşistlerle bizim aramızda yalpalayıp durdular. Sosyal-faşistlerin faşist karakterlerini göremediklerinden onlarla aralarında kesin bir sınır koymadan ilkesiz ve dağınık bir biçimde Genel Merkeze karşı muhalefeti sürdürdüler. Ancak bu tavırları kongrenin ikinci gününde olumlu yönde gelişti.

Çalışma raporu üzerine söz alan Yurtsever Devrimci Memurlardan bir arkadaş, öncelikle kongrenin anti-demokratik olduğunu vurguladı. Üyelikten ihraç edilen arkadaşların kongreye alınması gerektiğini, en azından tüzük ve yönetmelik gereği olduğunu ortaya koydu. Divanı bu noktada uyardı ve zorladı. Ancak sosyal-faşist divan yöneticileri, kendi bildiklerini okumaktan geri kalmadılar. Konuşmasını sürdüren arkadaş, Genel Merkez yönetiminin memurların ekonomik, demokratik sorunları doğrultusunda mücadele etmediğini ve yapıları gereği edemiyeceklerini belirtti. Yönetimi gaspetmek için sosyal-faşistlerin tezgahladıkları oyunları, yaptıkları sahtekarlıkları, örgüt içi demokrasiyi yok eden davranışlarını örnekler vererek sergiledi. 1 Mayıs katliamının sorumlularının ve 5 Şubat Ankara mitinginde gerçek saldırganların sosyal-faşistler olduğunu anlattı. Genel Kurulun bu konuda uyanık olmasını uyardıktan sonra, memurlar üzerindeki baskılara değindi. Bunun için etkin mücadele silahlarından birisi olan grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkımızı alma mücadelesini ve diğer sorunlarımızın çözümü için verilecek mücadelenin, halkımızın Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda yürüttüğü mücadeleye bağımlı kılınması gerektiğini belirtti. Konuşmasında sonuç olarak siyasetimizin temel ilkelerini özetleyip kurtuluşumuzun halkın kurtuluşuyla gerçekleşeceğini anlattı.

Ondan sonra söz alan gene Yurtsever Devrimci Memurlar grubundan bir arkadaş, nitelikli bir konuşma yaparak, hazırlanan programı okudu. Genel Merkez yönetiminin çalışma raporunu eleştirdi. Bir önce konuşan arkadaşın getirdiklerini açarak uzun bir konuşma yaptı. Konuşmasında şube feshetme ve üyelikten ihraç etme uygulamasının anti-demokratik olduğunu, örgüt içi demokrasiyi yok ettiğini belirterek, bu durumu protesto etti. Memurlara grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkının verilmesi için mücadele etmemiz gerektiğini belirtti. Konuşması sırasında sosyal-faşistler sık sık "rahatsız"lıklarını belirttiler. Konuşan arkadaşımız eleştirisini bitirdikten sonra, salonda bulunan yurtsever devrimci memurlar tarafından "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet!" sloganı atıldı.

Kongrenin ilk gününde konuşan Devrimci Memurlar grubundan arkadaşlar da Genel Merkez yönetiminin örgüt içi demokrasiyi yok ettiğini, genel kurulun anti-demokratik toplandığını, divanın anti-demokratik olduğunu belirterek üye ihraçlarına ve şubelerin feshedilmesi işlemine karşı çıktılar. Bu ara komisyonların seçimi yapıldı. Daha sonra örgütü bir ticari şirket haline getirmeyi, sosyal-faşistlerin tekkesi durumuna sokmayı ve demokratik merkeziyetçiliği yok etmeyi amaçlayan tüzük değişikliği taslağı delegelere dağıtıldı.

Kongreye siyasi gerçekleri açıklamak ve örgütümüzün içinde bulunduğu durumu belirtmek için kongre sabahı bir bildiriyi, öğleden sonra da program taslağımızı Yurtsever Devrimci Memurlar olarak delegelelere dağıttık. Akşama, gelişen durumun değerlendirmesini yaptık. Kongrenin ikinci günü Ankara Şubesinden bir delege (Ankara Şube Başkanı) yaptığı konuşmada sosyal-faşizmin ve doğal sonucu şovenizmin batağı içinde yurtsever devrimcilere saldırdı. Tüm çabasına rağmen siyasetinin karşı devrimci özünü gizlemeyi başaramadı. Daha sonra ortayol siyasetinden konuşan İstanbul Şube Başkanı şube feshetme ve üye ihraçlarına karşı olduklarını belirtti. Genel Merkezce getirilmek istenen tüzük degişikliğinin, örgütü parçalamaya yönelik olduğunu, örgüt içi demokrasiyi yok edeceğini, örgütümüz TÜM-DER'in TİP'in bir tekkesi haline sokulmaya çalışıldığını açıkladı. Bu ara sosyal faşist Genel Başkan Erhan Tezgör, konuşmadan rahatsız olduğu için, oturduğu yerden konuşmacıya müdahale edince, salon birbirine girdi. Sosyal-faşistlerin sayıca üstünlüklerine güvenerek saldırmaları, gerçek yüzlerini ortaya çıkardı. Fakat devrimci memurlar ve yurtsever devrimci memurların kararlı bir şekilde karşı koymaları, sosyal-faşistlerin bu saldırısını püskürttü. Salon devrimci sloganlarla inlemeye başladı. Bu kararlı davranış, sosyal-faşistleri bir adım da olsa geriletti. Kongre artık elektrikli bir hava içerisinde geçmeye başladı. Olaylar gelişirken, kollarında "görevli" kolluğu bulunan sosyal-faşist fedailer de legeler üzerinde baskı unsuru rolü oynadılar.

Yurtsever Devrimci Memurlar olarak, Devrimci Memurlarla sürekli ittifakı zorladık. Fakat bir türlü sağlanamadı. Ancak pratik içerisinde sosyal-faşistlere karşı kendiliğinden eylem birliği doğdu. Sosyal-faşistlerin bizi tecrit politikası bir türlü yürümedi. Revizyonizm ile proleter devrimci siyaset arasında yalpalayan ortayol siyasetini hayatın somut pratiği ya revizyonizmin safında ya da proleter devrimcilerin safında yer almaya zorlayarak, orta bir yolun olamayacağını gösterdi.

Eleştirileri yanıtlayan Genel Başkan, her türlü sahtekarlık, yalan ve demagojiye başvurup, sosyal-faşist yüzünü gizlemeye çalıştı. Temel hedefi yurtsever devrimci memurlara saldırmak oldu. Özellikle Yurtsever Devrimci Memurlar grubu adına konuşan Eskişehir delegesinin getirdiği siyasete ve eleştiriye tek bir cevap veremedi, veremezdi de. Çünkü, hayatın somut pratiğinde iflas etmiş, halk düşmanı bir siyasetin sözcüsü idi. Genel Başkan saldırılarını daha çok İskenderun Şubesi Yurtsever Devrimci Memurlar grubu adına konuşan delegeye yöneltti. Çünkü bu arkadaş, Genel Merkezin kongre öncesi ve sonrasında yaptığı tüm oyunları bir bir kanıtlayarak anlatmıştı.

Aklama yapıldığında, Yurtsever Devrimci Memurlar olarak oy kullanmadık. Örgütümüzün geleceğini göz önünde tutarak, konuyu burjuva mahkemelerine götürmek istemedik. Örgüt içerisinde mücadele ederek sosyal-faşist Genel Merkez yönetimini kitlelere teşhir etmenin daha doğru olacağını saptadık. Tüzük değişikliği tartışıldığında, yeni tüzüğün faşist bir karakter taşıdığını belirttik. Devrimci Memurlar grubuyla birlikte tavır koyarak, tüzük değişikliği aleyhinde oy kullandık. Fakat sosyal-faşistlerin oylarıyla tüzük değişikliği kabul edildi. Ondan sonra delegelere dağıtılan, her yönüyle gerici-faşist karakter taşıyan, despotizmi egemen kılarak örgüt içi demokrasiyi ortadan kaldıran, demokratik merkeziyetçiliği yok eden, tasfiyeciliği ve örgütü parçalamayı hedefleyen, örgütümüz TÜM-DER'i sosyal faşist tabela partisi TİP'in bir tekkesi haline getirmeyi amaçlayan kongre karar taslağı dağıtıldı. Yurtsever Devrimci Memurlar grubu adına bir arkadaş, bu karar taslağı üzerinde yapmış olduğu konuşmada yukarıda belirtilen nitelikleri anlattı. Genel Başkan ve yönetiminin sosyal-faşist emellerini sergiledi. Genel kurulun başından bu yana memurların ekonomik, demokratik sorunlarının tartışılması bir yana bırakılıp, sürekli karşı-devrimin propagandasının yapıldığını,

Dev.Sa.7.Sü.4'de

TALEPLERİMİZ



Yurtsever devrimci memurlar grubu olarak ekonomik ve demokratik haklar uğruna yürüttüğümüz mücadeleyi halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi ile birleştirmeye çalışacak, sadece reformlar uğruna verilen mücadeleyle yetinen ekonomizme saplanmayacak, memurların ekonomik demokratik mücadelesinden kopuk genel bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi sol anlayışına düşmeyeceğiz.

Yurtsever devrimci memurların önümüzdeki dönemde uğrunda mücadele vereceği talep ve sorunlar şunlardır.

EMEKLİ SANDIĞI SORUNU:

Emeklilik sigortasını sağlamak memurların sağlık sorununu çözmek, dinlenme ihtiyaçlarını karşılamak ve yaşam olanaklarını yükseltmekte katkıda bulunmak amacıyla kurulan bir kurul günümüzde (14 milyarı) aşan sermesini işbirlikçi egemen sınıfların yararına kullanmakta, memurların maaşlarından kesilen milyonlarca lira bunların cebine girmektedir.

Bu konu ile ilgili taleplerimiz şunlardır:

-Yöneticilerin üyeler tarafından seçilmesi ve denetlenmesi,

-Harcamaların memur kitlesi çıkarları doğrultusunda yapılması,

-Mevcut tesislerden üyelerin yararlanması,

MEYAK SORUNU:

Memurların konut, dinlenme ve temel ihtiyaçlarına çözüm getirmek amacı ile kurumlaştırılmaya çalışılan MEYAK bu gün işlevini yerine getirememekte, emekli sandığında olduğu gibi bu fonda biriken paralar işbirlikçi egemen sınıflara kredi olarak aktarılmaktadır.

Bu rukul kapatılmalı kesintiler faizleri ile birlikte memurlara iade edilmelidir.

1-Maaş katsayısı sistemi değiştirilmeli, eşit işe eşit ücret ödenmelidir.

2-Yan ödemeler kaldırılmalı, asgari geçim indirimi yükseltilmelidir.

3-Tüm dar gelirlilerden alınan vergiler kaldırılmalıdır.

4-Terfi sistemi düzeltilmeli, 13, 14, 15. dereceler kaldırılmalıdır.

5-Memur çocuklarına okuma olanağı, yurt, kredi sağlanmalıdır.

6-Evlenme, doğum, ölüm, yakacak, kira, elbise yemek ve kaza yardımları konmalı, varolanlar günün şartlarına göre arttırılmalıdır.

7-Yasa geregi devletin açma zorunluluğu olan kreş ve çocuk yuvaları açılmalıdır.

8-Bayan memurlara verilen doğum öncesi ve doğum sonrası ücretli izin süresi uzatılmalı, isteyenlere bir yıl süre ile ücretsiz izin verilmeli ve memur izini bitiminde eski görevine dönebilmelidir.

9-Çocuk paraları mevcut hayat şartları değerlendirilerek verilmelidir,

10-Bayram ikramiyesi verilmelidir.

11-İşe gidiş-gelişte memurlara servis sağlanmalıdır.

12-Emekçi halkımızın ve onun bir parçası olan memurların demokratik taleplerini boğmayı amaçlayan faşist kökenli tüm yasalar kaldırılmalıdır. Kıyıcılar, sahte ihbarcılar, saldırganlar cezalandırılmalıdır.

13-Sürgün ve kıyımlara son verilmeli, uğrayanların maddi ve manevi zararları ödenmelidir.

14-İşyerlerinin faşist ve sosyal-faşistlerle doldurulmasına son verilmelidir.

15-Memurlara baskı yapan yöneticiler değiştirilmelidir.

16-İşyerlerinde yöneticiler o iş yerinde çalışanlar tarafında seçilmelidir.

17-Ölen memurların ailesine yapılan yardımlar için memurların 10 yıl çalışmış olma şartı kaldılmalı, çalışma süresine bakılmaksızın ailesine toptan para yardımı yapılmalı, yeterli maaş bağlanmalıdır.

18-Odacıların fazla çalışmalarına ücret ödenmeli, ya da memurlarla aynı saatlerde işe gidip gelmelidirler.

19-Memurlara grevli toplu sözleşmeli sendikal hak tanınmalıdır.

GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKAL HAKKIMIZI ALMA YOLUNDA İLERİ !

MEMURLAR ÜZERİNDEKİ SİYASET YASAĞI KALDIRILMALIDIR !

ÖRGÜT İÇİ DEMOKRASİ SAĞLANMALIDIR !

MEMURLARIN İŞ VE YAŞAM KOŞULLARI DÜZELTİLMELİDİR !

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ !

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !

MARKSİZM-LENİNİZME SARILARAK DOĞRUYU BULABİLECEĞİNE İNANAN HALKIN KURTULUŞU, "OÇ DONYA TEORİSİ"Nİ MARKSİZM-LENİNİZME UYGUNLUĞU NOKTASINDA İNCELENMİŞ VE BU TEORİNİN; "EMPERYALİZM", "DEVLET", "SAVAŞ", "İTTİFAKLAR" GİBİ TEMEL MESELELERDE LENİNİST TEZLERİN İNKARINA DAYANAN SINIF UZLAŞMACI, SAĞ OPORTONİST BİR TEORİ OLDUĞU SONUCUNA VARARAK, SOREN İKİ ÇİZGİ MOCADELESİNDE MARKSİST-LENİNİST SAFLARDA YERİNİ ALMIŞTIR.

OPORTÜNİZME, REVİZYONİZME, TROÇKİZME KARŞI MARKSİZM-LENİNİZM BAYRAĞINI YÜKSELTELİM!

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"

İşçi sınıfı hareketinin ortaya çıkışından beri, burjuvazi, bu hareketi bölmek, zayıflatmak, hedefinden saptırmak için elinden geleni yapmış; işçi sınıfını burjuva ve feodal ideolojilerin egemenliği altına almaya çalışmıştır. Bir yandan gerici ideolojiyle emekçi halkı eğitmeye çalışan gerici sınıflar, bir yandan da Marksizm-Leninizm maskesi takarak proleter devrimci saflara sızmaya, işçi sınıfı hareketini bölmeye ve onu kendi yedeğine almaya yönelmiştir. Gerçek Marksist-Leninistler "doğmatik", "solcu", "hayalci", "sağcı" vb. ile suçlanarak burjuva ideolojisi Marksizm-Leninizm görünümü altında işçi sınıfı saflarına sokulmaya çalışılmıştır. Marksizm-Leninizm ya tahrif edilmiş, ya da hayattan koparılarak savunulmuş, lafta savunulur görünürken gerçekte onun özünden sapılmıştır. Marksizm-Leninizm tarihi, aynı zamanda işçi sınıfı hareketini hedefinden uzaklaştırmaya çalışan bu sapmalara karşı verilen mücadelelerin tarihidir. Marksizm-Leninizm bu mücadelelerden her seferinde zaferle çıkmış, daha da güçlenmiş, gelişmiş ve zengin deney sahibi olmuştur.

Marksizm-Leninizmin işçi sınıfı hareketi içinde egemen olmasından bu yana revizyonist ve oportünistlere karşı verilen mücadeleler içinde üçünün çok önemli bir yeri vardır. Bunlardan sonuncusu 1950 'lerin ortalarında modern revizyonistlere karşı başlatılan mücadeledir. Diğerleri ise Lenin'in II. Enternasyonal oportünistlerine karşı verdiği mücadele ve Stalin önderliğinde Troçki ve Buharin'e karşı yürütülen mücadeledir. "Üç Dünya Teorisi" üzerine başlayan tartışma önceki üç büyük mücadaleye benzer bir nitelik kazanmıştır. Bugün, bütün dünyanın Marksist-Leninistleri bu tartışmaya aktif olarak katılıyorlar. "Üç Dünya Teorisi"ne tavır temelinde dünya Marksist-Leninist hareketi yeni bir saflaşmaya sahne olmaktadır.

Marksizm-Leninizme sarılarak doğruyu bulabileceğine inanan HALKIN KURTULUŞU "Üç Dünya Teorisi"ni Marksizm-Leninizme bağlılığı noktasından incelemiş ve bu teorinin; "Emperyalizm", "Devlet", "Savaş", "İttifaklar" gibi temel meselelerde Leninist tezlerin inkarına dayanan sınıf uzlaşmacı, sağ oportünist bir teori olduğu sonucuna vararak, süren iki çizgi mücadelesinde Marksist-Leninist saflarda yerini almıştır.

Bu sayıdan itibaren HALKIN KURTULUŞU "Üç Dünya Teorisi"ni ele alacak ve uzun süreden beri savunduğu bu oportünist teorinin dünya ve ülkemizi tahlilde düşmemize yol açtığı hataları düzeltecektir.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» ÇAĞIMIZIN, EMPERYALİZM VE PROLETER DEVRİMLERİ ÇAĞININ BAŞLICA ÇELİŞMELERİNİ YOK SAYIYOR.

Dünya devriminin genel stratejisini belirlerken, dünyadaki somut durumun sınıf esasına göre yapılan tahlillere dayanmak gerekir. Yüzeysel, keyfi değerlendirmelerle varılacak sonuçlar, Marksizm-Leninizme aykırı, proletarya ve halkın davasına zararlı bir yol izlenmesine yol açar. Marksist-Leninistler çağımızın, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının, başlıca çelişmelerini şöyle tespit etmişlerdir:

1-Sosyalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki çelişme,

2-Ezilen ulus ve halklarla emperyalizm arasındaki çelişme,

3-Kapitalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme,

4-Emperyalist ülkeler arasındaki çelişme, tekeller arası çelişme,

Çağımızın niteliği değişmedikçe (emperyalizm ve proleter devrimleri çağı) bu çelişmelerden biri yok sayılamaz veya başka çelişmeler bunlardan birinin yerini alamaz. Bu çelişmeler dünya proletaryası ve halklarının devrim yapmasına yol açmaktadır. Birbirlerine bağlı olan ve birbirlerini etkileyen bu çelişmeler, çağımızın temel çelişmesi olan sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişme çözülünce, devrimler emperyalizmi yok edince çözülmüş olacaktır.

"Üç Dünya Teorisi" çağımızın niteliğinin değişmediğini söylemesine rağmen dünyanın başlıca çelişmelerini ya yok sayıyor, ya da yanlış ele alıyor. Sonuçta var dığı yer ve ileri sürdüğü tezler dünya devrimini ilerleten değil, devrimi yasaklayan, sınıf mücadelesini reddeden tezler oluyor.

— Kapitalizmle, sosyalizm arasında ölüm kalım savaşı sürüyor

"Üç Dünya Teorisi"ne göre; Sovyetler Birliği ve birçok ülkede kapitalizme geriye dönüş sonucunda sosyalist kamp dağıldı. Tek tek ülkeler "gelişmekte olan ülkelerle" aynı safta yer aldı. Bu nedenle sosyalist ülkelerle kapitalist ülkeler arasındaki çelişme ezilen halklarla emperyalizm arasındaki çelişme içinde mütalaa edilmelidir. Meselenin "Üç Dünya Teorisi" ndeki gibi ele alınışı bu çelişmenin sınıf içeriğini gözardı etmek ve çağımızın proleter devrimleri çağı olduğunu reddetmek anlamına gelir.

"Üç Dünya Teorisi"nin; revizyonist ihanet ve kapitalizme dönüş sonucunda, sosyalist kampın dağılması nedeniyle yok olduğunu iddia ettiği bu çelişme sosyalist kampla emperyalist kamp arasındaki çelişme olarak ele alınamaz. Bu çelişmeyi sosyalist sistemle kapitalist sistem, kapitalist ülkelerle sosyalist ülkeler veya tekelci burjuvazinin devleti ile proletarya diktatörlüğü arasındaki çelişme olarak ele almak gerekir. Dünyada sosyalizm bir sistem olarak yaşadığı sürece bu çelişme vardır. Ekim Devriminden beri dünyada sosyalist ülkeler, sosyal bir sistem olarak sosyalizm vardır. Birçok ülkenin geriye dönüşü sosyalizm davasına büyük zarar vermiştir, ancak tarihin gidişi değiştirilememiştir ve sosyalizm bugün de sosyal bir sistem olarak yaşamaktadır.

Lenin, kapitalist ülkelerle sosyalist Sovyetler Birliği arasındaki barışın geçiciliğine dikkat çeker ve iki sistem varolduğu sürece kalıcı barışın mümkün olmadığını belirtir: *"Kapitalizm ile sosyalizm yan yana varoldukça, barış içinde yaşayamazlar: ya biri ya öteki kesin zafer kazanacak, ya Sovyet Cumhuriyeti, ya da dünya kapitalizmi için cenaze töreni yapılacaktır."* (1) Henüz sosyalizm kesin zafer kazanıp kapitalizmin cenaze törenini yapamadı, ancak sosyalizmin inşa edilmekte olduğu ülkeler, hertürlü baskı, zor ve ihanete rağmen kararlılıkla ilerlemektedir.

Stalin 1930'larda dünyanın o günkü durumunu tahlil ederken, sosyalist Sovyetler Birliği'in varlığının ve iki sistem arasındaki uzlaşmaz çelişmenin önemini şöyle belirtir:

"Bu (SSCB ile kapitalist ülkeler arasındaki uzlaşmaz çelişme -HK-) tamamen kapitalizmle, sosyalizmin inşa edilmekte olduğu ülkeler arasında varolan uzlaşmaz çelişkidir.

"Bu durum, kapitalizmin çökmesi sürecinin sosyalizm tarafından hızlandırılmasını engellemez. Tam tersine kapitalizmin çelişkilerinin daha da keskinleşmesini, onların daha da yoğunlaşmasını ve kapitalizm için ölüm ya da kalım demek olan bir çok sorunun ortaya çıkmasını sağlar" (2)

Görüldüğü gibi Lenin ve Stalin, bu uzlaşmaz çelişmeyi iki sistem arasındaki çelişme, sosyalizmin inşa edilmekte olduğu sosyalist Sovyetler Birliği ile kapitalist ülkeler arasındaki çelişme olarak ele alıyorlar ve bu uzlaşmaz çelişmenin kapitalizmin yeryüzünden silinmesiyle yok olacağını belirtiyorlar. Lenin ve Stalin'in çizgisini izleyen Marksist-Leninistler de bu çelişmeyi, iki kamp arasındaki çelişme olarak ele alan modern revizyonistleri bu çelişmenin sınıf içeriğini gözardı etmekle suçlamışlardı. ÇKP Merkez Komitesi çelişmeler konusundaki yanlış görüşleri eleştirirken şöyle diyordu:

"Yaşadığımız çağın başlıca çelişkileri sorununda şu yanlış görüşte olanlar eleştirilmelidir.

"A-Sosyalist ve emperyalist ülkeler arası çelişkinin sınıf içeriğini gözardı edenler, bu çelişkiye proletarya diktatörlüğü devletiyle, tekelci burjuva diktatörlüğü devleti arasındaki çelişki gözüyle bakmayanlar" (3)

"Üç Dünya Teorisi" sosyalizmi bir sistem olarak yok saymakta, sosyalizmin zaferlerini yok saymakta ve sonuçta çağımızı derinden etkileyen sosyalist sistemle kapitalist sistem arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi yok saymaktadır. Sosyalizmle kapitalizm arasınki çelişmeyi yok sayarsak, iki sistem arasında süren ölüm kalım savaşını yok sayarsak, hiç bir meseleye doğru çözüm bulamayız. Lenin, sosyalist Sovyetler Birliği ile kapitalist ülkeler arasındaki çelişmenin, her meselenin çözümünü etkilediğini belirterek, bu durum dikkate alınmadan hiç bir soruna çözüm bulunamayacağını belirtir. *"Dünyanın emperyalist savaşı izleyen bugünkü durumunda, halklarla genel olarak dünya siyasi sistemi arasındaki karşılıklı ilişkileri küçük bir emperyalist milletler grubunun Sovyet Rusya önderliğindeki şura hareketine ve şura devletlerine karşı yönettiği mücadele belirlemektedir. Bunu akılda tutmazsak, tek bir milli sorunu ya da sömürge sorununu, dünyanın en ücra bir köşesini dahi ilgilendirse, doğru koyamayız. Medeni ülkelerde olsun, geri kalmış ülkelerde olsun, Komünist partileri ancak bu temel şarttan hareket ederlerse siyasi sorunları doğru koyup bir çözüme götürebilirler"* (4)

Sosyalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki çelişme esasken, bu çelişmeyi yok sayan "Üç Dünya Teorisi" emperyalistlerle ittifak öneriyor. İki emperyalist ülke dışında özellikle de biri (Rusya) dışındaki emperyalist ülkelerle devrim yolunda yürünebileceğini savunan bu sağ oportünist teori, bu devrim düşmanı devletleri sosyalizmin dostu gösteriyor. Hareket noktası hepsinin de iki süper devletle çelişkisinin olması. Halbuki bu çelişmelerin sınıf niteliği farklıdır. "İkinci Dünya" denilen emperyalist ülkelerle iki süper devlet arasındaki çelişme emperyalistlerarası çelişmedir, diğeri ise iki sistem arasındaki çelişmedir. Bu durumu kavramamak proletarya diktatörlüğünün, düşmanlarına karşı uyanıklılığını köreltir, onu zayıflatır, içerde sosyalizm düşmanlarının gelişmesine sebep olur. Emperyalist ülkeler proletaryasıyla birleşmek yerine devrim düşmanlarıyla birlik, sosyalizm davasına ihanete götürür.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin halkları sosyalizmin dostu, işbirlikçi hakim sınıfları ise düşmanıdır. "Üç Dünya Teorisi" bu düşman sınıfların devletiyle, proletarya diktatörlüklerini aynı kefeye koymaktadır. Türkeş, Pinoşe, Şah, Arap Şeyhleri dünya devriminin temel gücü olarak belirleniyor. Bu tahlil, meseleye sınıf açısından bakmamanın sonucudur. Bu sağcı teoriye göre; komprador burjuvazi ve toprak ağalarının mücadelesi, dünya proleter devriminin bir parçası haline gelmiştir. Devrim düşmanı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sosyalizmle olan çelişmeleri uzlaşmaz, emperyalizmle olan çelişmeleri ise uzlaşır çelişmelerdir. Proletarya diktatörlüklerine, ezilen halkların ulusal demokratik halk devrimi mücadelelerini desteklemek yerine, devrim düşmanlarıyla birlik olmayı önermek, proletarya diktatörlüklerinin düşmanlarına karşı uyanıklığını köreltir, yarı-sömürge ülkelerdeki devrimci mücadeleleri zayıflatarak, proletarya diktatörlüğünü sağlam müttefiklerinden yoksun bırakır.

Sosyalizmle kapitalizm arasındaki mücadeleyi gizleyen, iki sistem arasındaki farkı yok sayan, proletarya diktatörlüğünü zayıflatan "Üç Dünya Teorisi", dünya devrimine zararlı, kazanılan zaferlerin getirdiği yerden geriye dönüşe zemin hazırlayan, aşırı sağcı bir teori olarak reddedilmelidir.

— Bütün emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları halkın düşmanıdır.

"Üç Dünya Teorisi" ezilen halklarla emperyalizm arasındaki çelişmeyi, iki süper devlet, ABD ve SSCB ile dünya halkları arasındaki çelişmeye, özellikle de SSCB ile dünya halkları arasındaki çelişmeye indirgiyor. Böylelikle diğer emperyalist ülkelerin yarı-sömürge ve sömürge ülkelerdeki baskı ve sömürüsüne göz yumuyor, bu ülkelerde emperyalist baskı ve sömürünün temel dayanağı olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı mücadeleyi reddediyor.

Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler Asya, Afrika ve Latin Amerika'yı çok uzun zamandan beri yağmalamakta ve baskı altında tutmaktadır. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler, bu sömürüyü devam ettirmek için, bu ülkeleri ya sömürgeleştirmekte veya Lenin'in sözleriyle *"siyasi bakımdan bağımsız devletlerin kurulması şekli altında gerçekte gerek ekonomik gerekse mali ve askeri bakımdan kendilerine tamamen bağlı devlet"* (5) kurarak yarı-sömürgeler haline getirmektedirler. İkinci Dünya Savaşından sonra sosyalist ülkelerin başarıları, ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesi ve zaferler kazanması sonucu eski sömürgecilik metodlarıyla sömürüsünü devam ettiremeyen emperyalistler yeni-sömürgecilik metodlarını uygulamak zorunda kalmışlardır. Yeni-sömürgeciliğin karakteriyle eski sömürgeciliğin karakteri arasında esasta bir fark yoktur. Her ikisinde de küçük ve güçsüz uluslar egemenlik altına alınmışlar, pazar ve hammadeleri gaspedilmiş, şiddetli baskı ve sömürüye maruz kalmışlardır. Bunları gerçekleştirirken her ikisinde de dayanılan başlıca metod şiddettir. Ama bu, her iki yönetim biçimi arasında farklılık olmadığı anlamına gelmez, tersine şiddetin kullanılış biçimi eski sömürgecilikle yeni-sömürgecilik arasındaki farkı da açıkça ortaya çıkarır. Emperyalizm ve sosyal-emperyalizm, siyasi bakımdan genel olarak şiddet ve gericiliğe dayandığından, eski sömürge yönetiminde doğrudan şiddet kullanmaktaydı; yeni sömürgeci yönetime başvurmayla birlikte doğrudan şiddet kullanmanın yerini, yeni biçimlere bürünmüş kukla bir yönetim ve kukla bir ordu tarafından dolaylı olarak sürdürülen şiddet almıştır. Eski sömürgecilik ile yeni sömürgecilik sistemi arasındaki fark, doğrudan başvurulan siyasi egemenliğin yerini dolaylı bir şekilde başvurulan siyasi eğemenliğin almasıdır. Emperyalizm ve sosyal-emperyalizm sözde siyasi bağımsızlığa sahip bu ülkelerde yeni-sömürgeciliği uygulayabilmek için gerici hakim sınıflara dayandı. Yeni sömürgecilik gücünü, bir yandan emperyalist bir ülkenin ekonomik ve askeri potansiyelinden alırken, öte yandan da yerli gerici güçlerin sosyal, ekonomik ve siyasi gücünden alıyordu. Emperyalizm çağının bir ürünü olan yeni-sömürgeciliğe karşı mücadelenin, sözde bağımsızlık görünüşü altında emperyalist baskı ve sömürünün devam ettirilmesine karşı mücadelenin proleter devrimciler için zorunlu bir görev olduğuna Lenin önemle işaret eder:

"...siyasi bakımdan bağımsız devletler görünüşü altında ekonomik, mali ve askeri bakımdan tamamen kendilerine bağımlı devletler kuran emperyalist devletlerin sistemli olarak uyguladıkları hileleri bütün ülkelerin, özellikle geri kalmış ülkelerin en geniş emekçi yığınlarına anlatıp açıklama zorunluluğu. Bugünkü milletlerarası koşullarda bağımlı ve güçsüz milletler için şura cumhuriyetleriyle birleşmekten başka kurtuluş yolu yoktur" (6)

Yeni-sömürgeciliğin şakşakçılığını yapan "Üç Dünya Teorisi" yarı-sömürge hakim sınıflarının gerçek niteliğini gözardı ediyor, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının gerici, işbirlikçi karakterini, onların yeni-sömürgecilikteki işlevini saklıyor. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarını hedef almayan bir mücadele önererek, proletarya ve halkların mücadelesini iktidar hedefinden uzaklaştırıyor ve emperyalizmin içerdeki dayanaklarını hedef almayan bir anti-emperyalist mücadele önererek bu mücadeleyi soyut, sonuçsuz bir mücadeleye indirgiyor. Sonuç olarak sömürge, yarı-sömürge ülkelerde ulusal demokratik halk devrimini reddediyor.

Siyasi bağımsızlığına sahip yarı-sömürge ülkelerde emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin içerdeki dayanakları komprador burjuvazi ve toprak ağalarının varlığı emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin varlığına sıkı sıkıya bağlıdır. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler kurdukları ittifak sayesinde varlıklarını sürdüren feodaller ve emperyalist sermayenin yarı-sömürge ülkelere ihracı temelinde ortaya çıkan komprador burjuvazi devrimin uzlaşmaz düşmanlarıdır. Devrim, emperyalist ve sosyal-emperyalistlerle birlikte bu sınıfları hedeflemez ve bu uşakların iktidarı yıkılıp devrimci halk diktatörlüğü kurulmazsa, emperyalizm ve sosyal-emperyalizmden kurtulmak mümkün değildir. Bu sınıfları hedef almayan bir anti-emperyalist mücadele gerçek bir anti-emperyalist mücadele olamaz.

Muzaffer proleter devrimciler, bu meseleyi doğru tahlil ettiği, dost ve düşmanlarını doğru ayırdığı için zafere ulaşabilmişlerdir. Mao Zedung Çin Devriminin itici güçlerini ve düşmanlarını tahlil ettiği yazısında bu sınıfları devrimin hedefleri ve iflah olmaz düşmanları olarak ele alır:

"Toprak ağası sınıfı, Çin'de emperyalist tahakkümün temel toplumsal dayanağını teşkil eder; bu sınıf köylüleri bastırmak ve sömürmek için feodal düzeni kullanır; Çin'in siyasi, iktisadi ve kültürel gelişimini engelleyen ve hiç bir ilerici rol oynamayan bir sınıftır.

"Bu yüzden bir sınıf olarak toprak ağaları devrimin itici güçlerinden değil, hedeflerinden biridir"

...

"Komprador büyük burjuvazi, emperyalistlüklerin kapitalistlerine doğrudan hizmet eden ve onlar tarafından beslenen bir sınıftır; sayısız bağlarla köylük bölgelerdeki feodal güçlere sıkı sıkıya bağlıdır. Bu yüzden Çin Devriminin hedeflerinden biridir ve devrim tarihinde hiç bir zaman itici güç olmamıştır" (7)

Bu sınıfların yenilmesi, iktidarlarının yıkılması ve yerine demokratik halk diktatörlüğünün kurulmasıyla emperyalist kapitalist sistemin dışına çıkılabilir. Her devrimin olduğu gibi Ulusal Demokratik Halk Devriminin de en temel meselesi iktidar meselesidir. Ulusal Demokratik Halk Devriminde hedef alınması gereken iktidar ise, Mao Zedung'un yukarıda özelliklerini belirttiği, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarıdır. Bu iktidar yıkılmadan emperyalizmden kurtulmak mümkün değildir. Emperyalizme bağlı sınıflar iktidardayken, emperyalizmden bağımsız olmayı düşünmek hayaldir. Hayal kurmak yerine devrimci savaşı yönetmeyi görev olarak üstlenen Arnavutluk Emek Partisi bu mesele de şöyle diyor:

"Arnavutluk'ta Halk İktidarı, milli kurtuluş savaşı içerisinde, demokratik devrimci güçlerin diktatörlüğü olarak doğdu. Halk iktidarı, işgalcilerin, toprak sahiplerinin ve gerici burjuvazinin siyasi iktidarı, temelinden yıkılarak kuruldu. (8)

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarını devrimin hedefi olmaktan çıkarak, yarı sömürge ülkelerde Ulusal Demokratik Halk Devrimini reddeden "Üç Dünya Teorisi" nin bu çelişmelerin ele alınmasında düştüğü ikinci önemli sağ tez de Ulusal Demokratik Halk Devriminin zaferle tamamlandığı ülkelerin tekrar yarı-sömürgeleşmesine yol açacak bir politika önermesidir. "Üç Dünya Teorisi"nin savunduğu gibi komprador burjuvazi ve toprak ağaları devrimin düşmanı değillerse, demokratik halk iktidarı bu sınıflara karşı nasıl bir politika izleyecek? "Üç Dünya Teorisi"ne bakılırsa bu sınıfları halk sınıfları içinde mütalaa etmek gerekir. Marksist-Leninist teori ve devrimci pratik tersinin doğru olduğunu öğretiyor. Mao Zedung, halk cumhuriyetini bu iki sınıf üzerinde diktatörlük uygulayacağını, bunların halktan, hatta ulustan sayılmayacağını belirtir:

"Halk Cumhuriyeti kesin olarak düşman sınıfların çıkarlarını temsil etmeyecektir. Aksine, emperyalizmin uşakları olan toprak ağası ve komprador sınıfların tam karşısında yer alacak ve onları halktan saymayacaktır.... işçilerin, köylülerin ve halkın geri kalan kısmının çıkarlarının toplamı, bütün Çin milletinin çıkarlarını meydana getirir. Komprador ve toprak ağası sınıfları da Çin toprağında yaşamaktadırlar; ancak milli çıkarlara hiç aldırmadıklarından onların çıkarları çoğunluğun çıkarlarıyla çatışır. Bizim kendimizi ayırdığımız ve çatıştığımız kimseler sadece bu küçük azınlıktır ve bu yüzden kendimizi bütün milletin temsilcileri olarak görmekte haklıyız" (9)

"Üç Dünya Teorisi" devrim düşmanı bu iki sınıfı halk arasında göstererek demokratik halk diktatörlüğünün düşmanlarını gizliyor ve eskiye dönüşe zemin hazırlıyor.

Ezilen halklarla emperyalizm arasındaki çelişmeyi ele alırken, komprador burjuvazi ve toprak ağalarını devrimin hedefi olmaktan çıkaran "Üç Dünya Teorisi", iki süper devlet dışındaki emperyalist ülkelerin, halkların düşmanı olması gerçeğini gizlemeye çalışıyor. Bu "teori"ye göre "İkinci Dünya" ve "İleri Kapitalist Ülkeler" denen ABD ve SSCB dışındaki emperyalist ülkeler, halkların düşmanı olmaktan çıkıyor, dünya devriminin yedek gücü haline geliyor.

Çağımızın başlıca dört çelişmesinden biri olan ezilen halklarla emperyalizm arasındaki çelişme genel olarak emperyalizmin halklara düşman olmasının ifadesidir. Bu çelişme sadece şu veya bu emperyalist ülkeyle halklar arasındaki çelişmeye indirgenemez. Emperyalist ve sosyal-emperyalistlerden biri veya birkaçı halkların baş düşmanı haline gelebilir (ve baş düşmanı tespit etmek mutlaka gereklidir) ancak bu durum diğer emperyalistleri halkların düşmanı olmaktan çıkarmaz. Marksist-Leninistler baş düşmanı belirlerken diğer emperyalistleri de halkların düşmanı olduğunu belirtmişlerdir. ÇKP MK. 1963'te komünist hareketin genel çizgisini şöyle özetliyordu: *"Bu genel çizgi başta Birleşik Amerika olmak üzere emperyalizme ve çeşitli ülkelerdeki gerici güçlere karşı geniş ve tek bir savaş cephesi kurma çizgisidir"* (abç)(10) Enver Hoca ise günümüzdeki durumu şöyle ifade ediyor: *"Bugün Asya, Afrika ve Latin Amerika, Amerikan emperyalizmi, Sovyet sosyal-emperyalizmi ve diğer emperyalist devletlere karşı geniş bir mücadele cephesidir"* (abç) (11)

"Üç Dünya Teorisi" bu tezlerini gerçek yüzlerini "ileri kapitalist ülkeler" diyerek saklamaya çalıştığı emperyalist ülkelerin iki süper devletle olan çelişkilerine dayandırıyor. Bu devletlerin ABD ve Rusya ile çelişkilerinin olduğu doğrudur, ancak bu çelişme emperyalistlerarası çelişme niteliğindedir. Bunlar birer emperyalist devlet olarak daha büyük emperyalist devlet olabilmek, dünya halklarını daha fazla sömürmek için iki süper devletle ve dünya halklarıyla mücadele ediyorlar. Bunların iki süper devletle olan çelişmeleriyle, halkların emperyalizmle çelişmesini birbirine karıştırmak, meselelere proleter sınıf açısıyla bakmamanın sonucudur. "Üç Dünya Teorisi" nin "İkinci Dünya" dediği emperyalist ülkelerle ilgili olarak yaptığı tahliller emperyalitler arasında taraf tutmak anlamına gelir. *"100 tane köleye sahip olan birinin 200 köleye sahip olan"* birine karşı köleleri daha 'adil' bir biçimde yeniden paylaşmak için verdiği mücadelede Marksist-Leninistler "Üç Dünya Teorisi" nin önerdiği gibi taraf tutmazlar.

— «Üç Dünya Teorisi»nin «ileri kapitalist ülkeler» veya «İkinci Dünya» dediği ülkeler, emperyalist ülkelerdir.

"Üç Dünya Teorisi" ikinci emperyalist savaştan sonra ortaya çıkan ABD egemenliğindeki emperyalist kampın dağıldığını, eşit olmayan gelişme sonucunda Avrupalı "ileri kapitalist ülkelerin" ABD'ye kafa tutmaya başladığını ve Sovyet sosyal-emperyalistleriyle ABD arasında hegemonya mücadelesinin keskinleştiğini söyleyerek artık tek bir emperyalist dünyadan bahsedilemeyeceğini iddia ediyor. İkinci Dünya Savaşından sonra ortaya çıkan ve çok önemli bir gelişme olarak gösterilmeye çalışılan emperyalist kampın dağılması nedeniyle emperyalist dünya ikiye bölünüyor: Bir tarafta hegemonya mücadelesi veren iki süper devlet (Birinci Dünya), diğer tarafta ise "milli bağımsızlık" mücadelesi veren ve "dünya devriminin yedek gücü" olan "ileri kapitalist ülkeler" (İkinci Dünya) "Üç Dünya Teorisi" bu tezleriyle Lenin tarafından karşı devrimci bir çizgi olarak mahkum edilen II. Enternasyonal çizgisiyle aynı şeyleri savunmak durumuna düşmüştür.

"Üç Dünya Teorisi"nin kapitalizmin eşit olmayan kanununu tezlerine temel alıyor görünmesine rağmen bunu kesinlikle kavramadığı görülüyor. Teoriye temel olan önemli değişikliklerden biri olarak gösterilen; emperyalist dünya içinde ABD 'nin tek başına sürdürdüğü hegemonyanın kırılması tahlilleri, Leninist tahlilleri değiştirecek bir olay değil, o tahlillere göre kaçınılmaz olan bir sonuçtur. İkinci Dünya Savaşından sonraki durum değişmeseydi o zaman Kautsky'nin "ültra emperyalizm" ine bir gidiş olur, Leninizm iflas ederdi. "Kapitalizmin eşit olmayan gelişimi kanunu" revizyonist ve oportünistlerce ya reddedilmiş veya tahrif edilmiştir. Bu mesele Kautsky, Troçki ve modern revizyonistlere karşı verilen mücadelelerde de söz konusu olmuştur.

Lenin, Kautsky'nin emperyalistlerin bir araya gelerek, barışçı yoldan dünyayı sömürecekleri tek bir emperyalist birlik kurabileceklerini savunan "ultra-- emperyalizm" teorisini eleştirirken şöyle diyordu: *"Kapitalist düzen içinde, nüfuz bölgelerinin, çıkarların, sömürgelerin paylaşılması konusunda paylaşmaya katılanların gücünden (bunların ekonomik, mali, askeri vb. gücünden) başka bir esas düşünülemez. Oysa paylaşmaya katılanların gücü aynı şekilde değişmemektedir. Çünkü kapitalist düzende teşebbüslerin, tröstlerin, sanayicilerin, ülkelerin eşit şekilde gelişecekleri düşünülemez. Sözgelimi, Almanya, yarım yüzyıl kadar önce o zamanki İngiltere'nin gücüyle kıyaslandığında bir önem taşımıyordu; Rusya'yla kıyaslandığı zaman Japonya'da aynı durumdaydı. On ya da yirmi yıllık bir süre içerisinde, emperyalist kuvvetlerin aralarındaki güç ilişkilerini değişmez kalacağını söyleyebilir miyiz?Ka*

* LENİN, EKİM DEVRİMİNDEN SONRA EZİLEN HALKLARIN MÜCADELESİNİ DÜNYA PROLETER DEVRİMİNİN BİR PARÇASI HALİNE GELDİĞİNİ BELİRTEREK; "BÜTÜN DÜNYANIN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN" SLOGANIYLA DEVRİM YOLUNDA BİRLİĞE ÇAĞIRDI. "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NE GÖRE KOMPRADOR BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARININ MÜCADELESİYLE "İKİNCİ DÜNYA" DEDİĞİ EMPERYALİST ÜLKELER TEKELCİ BURJUVAZİSİNİN MÜCADELESİ DÜNYA DEVRİMİNİN PARÇASI HALİNE GELMİŞTİR. BU SAĞCI TEORİYE GÖRE LENİN'İN SLOGANI; "İKİNCİ DÜNYA TEKELCİ BURJUVAZİSİ, KOMPRADOR BURJUVAZİ, TOPRAK AĞALARI, EZİLEN HALKLAR VE İŞÇİLER BİRLEŞİN" ŞEKLİNDE DEĞİŞTİRMEK GEREKİYOR.

* "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" DEVRİME, DEVRİMCİ GÜÇLERE GÜVENMİYOR, EMPERYALİST ÜLKELERE BEL BAĞLIYOR, NATO'YU AET'Yİ SAVUNUYOR. ÜLKEMİZDE 1971'DEN SONRAKİ YILGINLIK DÖNEMİNDE KARŞI-DEVRİM SAFLARINA GEÇEN BİRÇOK DEVRİM KAÇKINI AET'Lİ EMPERYALİSTLERE BEL BAĞLAMIŞLARDI. O GÜNLERDE YAYGINLAŞTIRILMAYA ÇALIŞILAN TEORİLERDEN BİRİ DE "EHVEN-İ ŞER EMPERYALİZM" TEORİSİYDİ.

* "....100 TANE KÖLEYE SAHİP OLAN BİRİNİN 200 TANE KÖLEYE SAHİP OLAN BİRİNE KARŞI KÖLELERİ DAHA 'ADİL' BİR BİÇİMDE YENİDEN PAYLAŞMAK İÇİN SAVAŞ AÇTIĞINI DÜŞÜNÜN. BÖYLE BİR DURUMDA 'SAVUNMA' YA DA 'ANAYURDU KORUMA' SAVAŞLARINDAN BAHSETMEK AÇIKÇA TARİHİ BİR YANLIŞ OLACAK VE PRATİKTE KURNAZ KÖLE SAHİPLERİNİN BASİT, AHMAK VE CAHİL KİŞİLERİ AÇIKÇA KANDIRMALARINDAN BAŞKA BİR İŞE YARAMAYACAKTIR. İŞTE GÜNÜMÜZDEKİ EMPERYALİST BURJUVAZİ, KÖLE SAHİPLERİNİN KÖLELİĞİ SAĞLAMLAŞTIRMA AMACI İLE YAPTIĞI BU SAVAŞI, 'MİLLİ' İDEOLOJİ VE 'ANAVATANIN SAVUNMASI' İFADELERİ İLE GİZLEYEREK HALKLARI ALDATIYOR"

SAĞ OPORTÜNİST BİR TEORİDİR

tiyen söyleyemeyiz." (12)

Stalin ise Troçkistlere karşı yaptığı konuşmada meseleyi şöyle ele alıyordu:

"Emperyalizm döneminde gelişmenin eşit oranda olmaması yasasının anlamı, bazı ülkelerin öbürlerine oranla sıçramalı gelişmesi, bazı ülkelerin öbür ülkeleri dünya pazarından çabucak atması, artık bölüşülmüş olan dünyanın devirli yeniden bölüşülmesinin savaşçı anlaşmazlıklara ve yıkımlara yol açması, emperyalizm döneminde anlaşmazlıkların derinleşmesi ve şiddetlenmesi, dünya kapitalist cephesinin zayıflaması, proletaryanın tek tek ülkelerde bu cephede gedikler açmasının mümkün olması, tek tek ülkelerde sosyalizmin zaferinin mümkün olmasıdır" (13)

Görüldüğü gibi Lenin ve Stalin kapitalizmin eşit olmayan gelişme kanunu ve onun sonuçlarını açıklıkla ifade etmişler ama "Üç Dünya Teorisi"nin vardığı sonuçlara varmamışlardır. "Üç Dünya Teorisi"nin Lenin'in tezlerinden hareket ediyor görünmesi, gerici tezlerini saklamak için takılan bir maskeden başka birşey değildir. Lenin ve Stalin, emperyalist dünyada tek bir emperyalistin egemenliği olmadığı zaman emperyalist dünyayı "Üç Dünya Teorisyenleri" gibi ikiye bölmedikleri gibi zayıf emperyalistlerin "milli bağımsızlık" mücadelesi verecekleri tezini de hiç bir zaman savunmadılar.

Birinci emperyalist savaş öncesinde paylaşım mücadelesi esas olarak altı büyük devlet arasında sürüyordu; İngiltere, Fransa, Almanya, Rusya, Japonya ve ABD. Bu devletler iki blok olarak savaşı başlattılar. Diğer emperyalistler bu iki bloktan birinin içinde yer alarak paylaşım savaşına katıldı. Bu devletlerin de politikası yağmadan pay almaktı. Bu devletlerden biri olan Belçikalı oportünistler kendi ülkelerinin "vatan savunması" savaşı verdiklerini iddia ederek tekelci burjuvaziyle uzlaştılar. Oportünist lider Vandervalde hükümette görev aldı. "Üç Dünya Teorisi"ne göre desteklenmesi gereken bu hareketi Lenin ihanet olarak nitelendirdi. Lenin tarafından hazırlanan bir karar taslağının bir maddesi şöyleydi: *"Belçika ve Fransa'daki burjuva kabinelerinden çekilme ve kabinelere girip savaş kredileri lehinde oy kullanmanın en azından Alman ve Avusturya sosyal-demokratlarının davranışları kadar sosyalizme ihanet olduğunu kabul etme"* (14) İtilaf devletleri sosyalistlerin genel kurulunda oportünistler bolşeviklerin karar taslağının okunmasına bile tahammül edemediler.

Birinci emperyalist savaştan en karlı ABD çıkmıştı, onu Japonya ve İngiltere takip ediyordu. Galip Fransa'nın ekonomisini savaş alt-üst etmişti. Almanya çökmüş, Rusya ise Ekim Devrimiyle emperyalist-kapitalist sistemin dışına çıkmıştı. Ayrıca galip devletlerin safında döğüşen küçük emperyalistler de ganimetten belli ölçülerde pay almışlardı. Emperyalist-kapitalist sistem bütünüyle tek bir emperyalistin hegemonyası altında değildi. Aralarında çelişkiler olan büyüklü küçüklü emperyalist devletler vardı. Bu durumda Lenin, küçükleri bir tarafa ayırıp onları devrimin dostu gösterme yolunu tutmadı, tümünün emperyalist dünyanın parçası olduğunu açıklıkla belirtti: *"Bugün iki dünya var: Bocalamakta olan ama asla kendiliğinden teslim olmayacak eski kapitalist dünya ile doğmakta olan, hala çok zayıf fakat yenilmezliği sayesinde güçlenecek olan yeni dünya"* (15)

Stalin de yaşadığı dönemi tahlil ederken Lenin'in tavrını izliyor:

"Kökenleri dış pazar, hammadde ve sermayenin ülke dışına aktarılması ve yerleştirilmesi sorunlarında bulunan, en büyük emperyalist devletler arasındaki uzlaşmaz çelişki belirgin bir biçimde keskinleşmiştir.

"Hiç bir kapitalist devlet bugün eski etki alanları ve sömürgeleriyle yetinemez duruma gelmiştir.

"Güçler ilişkisinin değiştiğini ve pazarların, hammaddelerin ve etki alanlarının yeniden paylaşılmasının zorunlu olduğunu herkes anlamaktadır.

"Bu uzlaşmaz çelişkilerin en önemlisi ABD ile İngiltere arasında varolan uzlaşmaz çelişkidir" (16)

"Bu mücadelede terazinin kefesi ABD'den yana ağır basmaktadır. Bu uzlaşmaz çelişkinin yanında, Amerika ile Japonya, Almanya ile Japonya, Japonya ile Fransa, Fransa ile İtalya ve İngiltere ile Fransa arasında varolan ve herşeye rağmen oldukça önemli başka uzlaşmaz çelişkiler de bulunmaktadır" (17)

Stalin'in incelediği dönemde dünyada büyük ve küçük emperyalist devletler var, eşit olmayan gelişme yasası hükmünü icra ediyor, savaş şartları olgunlaşıyor ama Stalin büyük ve küçük emperyalist diye dünyayı ikiye ayırıp, zayıf emperyalistleri dünya devriminin yedek gücü tayin edip onlarla birlikte sosyalizmi inşa etmeye çalışmıyor. Zayıf emperyalist devletlerin "milli bağımsızlık" mücadelesi verdiklerini veya vereceklerini savunmuyor, tam tersine bu düşünceyi *"emperyalist ülkelerdeki komünizm için kabul edilmez ve karşı-devrimci bir fikir olan anayurdu savunma fikri"* (18) diye mahkum ediyordu.

İkinci emperyalist savaşta İngiltere, Fransa ve ABD bir blok olarak savaşa katıldı, diğer blok ise Almanya, Japonya ve İtalya'nın oluşturduğu bloktu. Diğer emperyalistler iki bloktan birinde yer aldılar. Savaşın galibi İngiltere, Fransa ve ABD blokuydu. Ancak savaş sadece mağlup devletlerin değil ABD dışındaki galip devletlerin de ekonomilerini alt-üst etti. ABD bütün emperyalist-kapitalist dünyanın jandarması durumuna geldi. Ancak, "eşit olmayan gelişme kanunu" etkisini sürdürecek ve bu durum değişecek, ABD'nin emperyalist dünya üzerindeki tek başına sürdürdüğü egemenliği kırılacaktı; nitekim öyle oldu. Modern revizyonistler ABD'nin durumunun geçiciliğini kavramıyor ve emperyalistler arasında artık savaş çıkmayacağını iddia ediyorlardı. Togliatti'nin revizyonist görüşlerini eleştirirken; bugün üç dünya tezini savunanlar tarafından "İkinci Dünya" denilen emperyalist ülkelerin ABD ile olan çelişmelerinin keskinleşmesinin ve emperyalist dünyadaki kesin ABD egemenliğinin uzun süre devam etmemesinin "eşit olmayan gelişme kanunu"nun zorunlu ve doğal bir sonucu olduğunu belirten Honggi yazı kurulu şunları yazıyor: *"Amerikan emperyalistleri, revizyonistler ve oportünistler, ABD kapitalizmindeki gelişmenin bu amansız kanununun (eşit olmayan gelişme kanunu HK) üstüne çıktığını durmadan ileri sürmektedirler, ama Japonya'nın, Batı Almanya'nın, İtalya'nın, Fransa'nın ve öteki bazı kapitalist ülkelerin ekonomik büyüme hızları, savaştan sonraki yıllarda, ABD'ninkini aşmıştır. Dünya kapitalist ekonomisi içinde ABD'nin ağırlığı azalmıştır"* (19) ÇKP'nin "eşit olmayan gelişme kanununun" hükmünü sürdürmesinden başka bir tahlil yapmıyor, "yeni" teoriler icat etmiyor. ABD dışındaki emperyalistlerin mücadelesine sempati beslemiyor, onların dünya devriminin yedek gücü olarak görmüyor, tersine, bunların da devrimin hedefleri arasında olduğunu belirtiyor:

"Bu genel çizgi, başta ABD olmak üzere emperyalizme ve çeşitli ülkelerdeki gerici güçlere karşı geniş ve tek bir savaş cephesi kurma çizgisidir" (20) (abç)

"Üç Dünya Teorisi" kapitalizmin eşit olmayan gelişme kanununun doğal sonucu olan emperyalist devletler arasındaki güç farklılıklarını bahane ederek emperyalist devletlerden ABD ve Rusya dışındaki emperyalistler sanki emperyalist olmaktan çıkmış gibi tahliller yapıyor, tezler öne sürüyor. "İkinci Dünya" denilen emperyalist ülkelerin bu sağ oportünist teorideki gibi ele alınışı dünya halklarının düşmanlarını gizlemek ve bu emperyalist ülkelerdeki proletaryaya devrimden vazgeçmeyi önermek anlamına gelir. "Üç Dünya Teorisi" çağımızın başlıca çelişmelerinden biri olan emperyalistler arasındaki çelişmeyi iki süper devlet arasındaki çelişmeye indirgiyor ve diğer emperyalistlerle devrim yolunda ilerlemeyi öneriyor. Dünya devriminin iflah olmaz düşmanları olan emperyalistleri devrimin yedek gücü olarak göstermek, mücadeleyi, burjuvazinin yararına saptırmaktan başka anlama gelmez.

—Dünya proletaryası sosyalizm yolundan döndürülemez

"Üç Dünya Teorisi" iki süper devlet, özellikle de Sovyet sosyal-emperyalistlerinin baskı ve denetimine, saldırı tehdidine karşı "İkinci Dünya" ülkelerinin "milli bağımsızlığın korunması ve kazanılması" mücadelesi verdiklerini ve dünya devriminin yedek gücü olduğu teziyle bu ülkelerdeki proletaryaya sosyalist devrimi yasaklamaktadır. Bu tezler çağımızın başlıca çelişmelerinden biri olan proletarya-burjuvazi çelişmesini yok saymaktan başka bir anlama gelmez.

Başta da anlatmaya çalıştığımız gibi "İkinci Dünya", "İleri Kapitalist Ülkeler" diye adlandırılan emperyalist ülkelerin iki süper devletle olan çelişmeleri emperyalistler arası çelişme niteliğindedir. Bunların iki süper devletle olan mücadelelerini "milli bağımsızlık mücadelesi" olarak şirin göstermeye çalışmak dünya devriminin değil "İkinci Dünya" tekelci burjuvazisinin işine yarar. "Üç Dünya Teorisi"nin tezleri II. Enternasyonal oportünistlerinin "anayurdu savunma" adı altında tekelci burjuvazilerini destekleyen karşı-devrimci tezlerinin devamıdır.

Lenin'in "emperyalist ülkelerin bağımsızlığını koruma mücadelesi" üzerine söyledikleri bugün de doğruluğunu korumaktadır. Lenin bu oportünist görüşü sosyalizme ihanet olarak değerlendiriyordu ve söyledikleri sadece altı büyük devleti değil, küçük emperyalist devletleri de kapsıyordu. Küçük bir emperyalist ülke olan Belçika, diğer emperyalist devletlerin baskısı, denetimi hatta saldırısı altındaydı. Buna rağmen Lenin'in "anayurdu savunma" gerekçesiyle hükümete katılan, savaş harcamalarına oy veren, Belçikalı oportünistlerin bu davranışlarını Fransa, Almanya, Avusturya oportünistlerininki gibi sosyalizme ihanet olarak değerlendirdiğini yukarıda belirtmiştik. Stalin de emperyalist ülkeler için anayurdu savunma fikrini karşı-devrimci bir fikir olarak mahkum ediyordu. Lenin ve Stalin bütün emperyalist ülkelerin proletaryasının görevinin her dönemde sosyalizm için savaşmak olduğunu ısrarla belirttiler ve Kautsky'nin oportünist teorilerini mahkum ettiler.

Kautsky, tekelci burjuvazinin "emperyalist eğilimleri" ile proletaryanın "ulusal kurtuluş sorunlarını" ortak bir nokta da "anayurdu savunma" noktasında birleştirerek sınıf işbirliğinin teorisini yapıyordu. "Üç Dünya Teorisi" ise daha da ileri giderek tekelci burjuvazinin çıkar mücadelesini dünya devrimi mücadelesiyle birleştirerek Kautsky'i derinleştirdiler. Kautsky komünistlerin emperyalist savaşa katılmama ve devrimi ilerletme politikasına "solculuk" derken, "Üç Dünya Teorisyenleri" de emperyalistlerle ilgili olarak yayılan hayalleri kabul etmeyen, devrim yolunda ilerleyen marksist-leninistleri "bütün düşmanları bir anda yenmeyi amaçlayan solcular" olarak suçluyorlar. Kautsky, sosyalist devrim, proletarya diktatörlüğü üzerine tek laf etmiyordu; "Üç Dünya Teorisi"nde de bunlara kelime olarak dahi rastlanmıyor.

Emperyalist ülkelerdeki proletaryaya devrimi sadece Kautsky yasaklamamıştı. Modern revizyonistler de aynı çizgiyi izlediler. Kautsky "anayurdu savunma" safsatasıyla bu işi yaparken, modern revizyonistler artık savaş çıkmayacak, barış içinde geçiş mümkündür görüşüne dayanıyorlardı. İtalyan modern revizyonistleri 1963'de şöyle diyordu: *"Partimizin 19. kongresinin de kuvvetle değerlendirdiği gibi, sosyalizme giden İtalyan yolu dediğimiz şeyde temel bir nokta; kapitalist rejim var olmakta devam etse bile, şimdiki iç ve dış şartlarda, tekelleri ve onların ekonomik ve politik iktidarlarını daha şimdiden alaşağı etmenin mümkün ve zorunlu olduğunun anlaşılmasıdır"* 14 yıl önce böyle diyen İtalyan modern revizyonistlerinin bugün geldikleri yer herkesce malum. "Üç Dünya Teorisi"ni izlemekte ısrar edecek olan partilerin gideceği yer de pek farklı olmayacak.

"İkinci Dünya" denilen emperyalist ülkelerin gerçek yüzlerini gizleyen, onların iki süper devletle olan çıkar mücadelesini "baskı, denetim ve saldırı tehdidine karşı milli bağımsızlığın korunması" mücadelesi olarak cilalayan, bu ülkelerde devleti elinde tutan tekelci burjuvazinin yıkılması meselesini yok sayan, çağımızın başlıca çelişmelerinden biri olan kapitalist ülkelerdeki emek - sermaye çelişmesini gizleyen "Üç Dünya Teorisi" sosyalist devrimi reddetmekte, tekelci burjuvazi ile sınıf uzlaşması önermekte, devlet iktidarı meselesini gizlemektedir.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» SAVAŞLA İLGİLİ LENİNİST TEZLERİ REDDEDİYOR.

Savaşa karşı tavır; haklı ve haksız savaş ayırımı, "anayurdu savunma" gibi konular iki çizgi mücadelelerinde tartışmaların temel noktalarından biri olmuştur. "Üç Dünya Teorisi" bu konuda da Marksizm-Leninizmden uzaklaşmaktadır. "Üç Dünya Teorisi" haklı ve haksız savaş ayrımını doğru bir şekilde yapmamakta, savaşın, politikanın başka araçlarla devamı olduğunu kavramamakta ve yaklaşan savaşı yanlış tahlil etmektedir.

a—«Savaş, politikanın başka araçlarla sürdürülmesidir»

Burjuva savaş bilimcisi Clausewizt'in bu formülasyonunu marksist-leninistler de onaylamışlardır. Lenin'in savaşla ilgili yazılarında sık sık sözünü ettiği bu formülasyonun anlamı; devletlerin ve sınıfların savaşta izledikleri politikanın, barışta izledikleri politikanın devamı olduğudur. Bu gerçeği kavramazsak hem savaşı doğru tahlil edemeyiz, hem de haklı-haksız savaş ayırımını yapamayız. "Üç Dünya Teorisi" sınıfların barışta izlediği politikayı doğru ele almadığı için yaklaşan savaşı da yanlış tahlil ediyor. Haklı savaşları reddediyor, haksız savaşları destekliyor.

b—Bütün emperyalistler daha büyük pay elde etmek için savaşırlar

ABD ve Rusya önderliğinde iki blok oluşturan emperyalistler ve sosyal-emperyalistler alabildiğine silahlanıyor, ekonomilerini askerileştiriyor, askeri saldırı kuruluşları olan NATO ve Varşova Paktlarını güçlendiriyorlar. Aralarındaki çelişmeleri keskinleşen emperyalistler, yeni bir dünya savaşına hazırlanıyorlar. Bölgesel çatışmalarda sık sık yüzyüze geliyorlar. Angola'da, Somali-Habeşistan ve Libya-Mısır savaşlarında ve Ortadoğu'da iki blok da kendi çıkarlarını savunan tarafı silah ve "uzman" göndererek destekledi. Kapitalist-revizyonist sistemin içinde bulunduğu buhran İkinci Dünya Savaşından sonra yaşanan buhranların en büyüğü. Dünyanın bu durumunda "İkinci Dünya" denilen emperyalistler nasıl bir politika izliyor:

Pazarlarını, nüfuz alanlarını genişletme, halkları daha fazla sömürme ve çıkabilecek bir savaşta güçlü olma politikası. Savaş çıkarsa izleyeceği politika bugünkü izlediği politikanın devamı olacak. Pazar ve nüfuz alanlarını genişletmek için savaşacak. Çıkacak olan bir emperyalist savaşta herhangi bir emperyalist ülkenin paylaşımda karlı çıkmak dışında bir amacının olabileceğini savunmak emperyalist savaşı haklı göstermektir.

"Üç Dünya Teorisi" savunucuları "İleri Kapitalist Ülkeler" dediği emperyalist ülkelerin iki süper devletin baskı, denetim ve saldırı tehdidine karşı mücadele verdiklerini, bu nedenle dünya devriminin yedek gücü olduklarını iddia ederken tezlerini Marks'a dayandırmaya çalışıyorlar. Marks'ın 1789-1871 ilerici burjuva savaşlarını değerlendirişiyle günümüz arasında paralellik kurmaya çalışıyorlar. Bunun, meseleyi saptırmaktan başka bir anlamı yoktur. Lenin 1789-1871 savaşlarını şöyle tahlil ediyor:

"... Bunların hepsi milli devletler yaratılmasını çabuklaştıran milli savaşlardır.

"Bu savaşlar feodalizmin yıkılışını ispatlayan, ve yeni burjuva toplumun feodal topluma karşı verdiği mücadeleyi gösteren savaşlardır. Milli devlet, kapitalizmin gelişmesinde önemli bir safha idi. Bir milletin kendi kaderini tayin, bağımsızlığını sağlama, kendi dilini kullanma, halkın temsil edilmesi, yani milli devletler için verilen mücadele, kapitalizmin bir döneminde üretici güçlerin gelişmesi için gerekli olan ortamı sağladı.

...

"Emperyalizm bu savaşı önceki savaşlardan ayıran en önemli ayırıcı özelliktir."

...

"Emperyalizm, kapitalizmin yapabileceği herşeyi yapıp gerilemeye başladığı dönemdir. Bu yalnız sosyalist kafalarda değil, gerçek ilişkilerde de özel bir devirdir. Mücadele kalan kısımların pay edilmesi üzerinedir. Bu kapitalizmin son tarihi görevidir. Bu devrin ne kadar süreceğini söyleyemeyiz. Buna benzer birçok savaşlar olabilir. Ama şu açıkça anlaşılmaktadır ki, bu savaşlar öncekilerden çok farklıdır ve bu nedenle sosyalistleri bekleyen görevler de değişiktir" (21)

Marks ve Engels'ten alıntılarla iki dönem arasındaki farkı birbirine karıştırmaya çalışanları ise şöyle suçluyordu:

"Marks ve Engels'ten sahte alıntılar

"Rus sosyal şovenistleri (Plehanov önderliğindeki) Marks'ın 1870 savaşı üzerine gösterdiği taktiklerden alıntılar yapıyorlar...

"Bütün bu alıntılar, tıpkı anarşist Guillaume ve şurekasının anarşizmi savunmak için yazılarında Marks ve Engels'in görüşlerini çarpıttıkları gibi, burjuvazi ve oportünistlerin çıkarları için Marks ve Engels'in görüşlerini zorla çarpıtmaktan başka birşey değildir" (22)

Bu propagandaların burjuvazinin işine yaradığını belirtirken de şöyle der:

"Burjuva öğütçülerinin insanlar barış içinde yaşarken, biri saldırdı, öbürü de kendini koruyor sözlerine kanmayacağız

"...Bizi bu savaşın her zamanki gibi konvansiyonel, milli bir savaş olduğuna ikna etmeye çalışıyorlar.

"... Milli savaşlar çağı geçmiştir. Bu bir emperyalist savaştır ve sosyalistlerin görevi "milli" savaşı bir iç savaşa döndürmektir" (23)

Lenin, burjuvazinin kapitalizimin ilk aşamasında ilerici olan burjuva savaşlarıyla, emperyalist dönemdeki gerici paylaşım savaşlarını birbirine karıştırmaya çalıştığını, bunu yaparken Marks'ı şahit göstermenin sahtekarlıktan başka birşey olmadığını belirtir.

"İkinci Dünya" ülkeleri de dahil olmak üzere bütün emperyalistler için savaş gerici ve haksız bir savaş olacaktır. Hepsi emperyalist politikalarını savaşta da devam ettireceklerdir. Bir kısmı için savaşı haklı göstermek bu ülkelerin tekelci burjuvazisini desteklemektir. Marksist-leninistler, eskiden sahip olduğu gücü kaybeden ve yeniden bu gücü elde etmeye çalışan emperyalistlerin mücadelesini destekleyemez. "Üç Dünya Teorisi"ni savunanlar tersine bir tavır izliyor, onların mücadelesini destekliyor. NATO, AET gibi emperyalist kuruluşları savunuyor. Emperyalistlerle devrim yolunda ittifak arıyor. Bu, devrime, devrimci güçlere inançsızlıktır. Bizde de 1971'den sonraki yılgınlık döneminde karşı-devrim saflarına geçen birçok devrim kaçkını AET'li emperyalistlere bel bağlamışlardı. O dönemlerde yaygınlaşan teorilerden biri de "ehven-i şer emperyalizm" teorisiydi. Bizse devrim yolunda sadece sosyalist ülkeler, dünya proletaryası ve halklarına güveniyoruz. Devrimin güçleri tüm şer kuvvetleri yok etmeye muktedirdir. Lenin'in şu sözleri bize ışık tutuyor:

"...100 tane köleye sahip olan birinin 200 tane köleye sahip olan birine karşı köleleri daha 'adil' bir biçimde yeniden paylaşmak için savaş açtığını düşünün. Böyle bir durumda 'savunma' ya da 'anayurdu koruma' savaşlarından bahsetmek açıkça tarihi bir yanlış olacak ve pratikte kurnaz köle sahiplerinin basit, ahmak ve cahil kişileri açıkça kandırmalarından başka bir işe yaramayacaktır. İşte günümüzdeki emperyalist burjuvazi, köle sahiplerinin köleliği sağlamlaştırma amacı ile yaptığı bu savaşı, 'milli' ideoloji ve 'anavatanın savunması' ifadeleri ile gizleyerek halkları aldatıyor" (24)

c—Komprador burjuvazi ve toprak ağaları savaşta da efendilerinin izinden gider.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarları ve varlıkları efendilerinin varlığı ve çıkarlarına sıkı sıkıya bağlıdır. Bir dünya savaşında efendilerine karşı mücadele başlatamazlar, yürütemezler. Tersine bağlı oldukları emperyalist sermayenin çıkarları için savaşa katılırlar. Efendilerinin siyasetinden ayrı bir siyasetleri olamaz. Bağlı oldukları emperyalist devletlerle birlikte başka emperyalistlere ve halklara karşı savaşırlar. Birinci ve ikinci emperyalist savaş bu gerçeği doğruladı. Bu savaşlarda işbirlikçiler efendilerinin yanında savaşa katıldılar.

ANZAC kuvvetleri (Avustralyalı ve Yeni Zelandalılardan oluşan kuvvetler) Çanakkale'de İngiliz çıkarlarını korumak için savaşıyordu. Bunlarla savaşan Osmanlı kuvvetleri ise halkın çıkarları için değil, Alman emperyalistlerinin çıkarları için kurşun sıkıyordu. Lenin, bu savaşın sadece emperyalistler değil, diğer ülkeler için de emperyalist bir niteliğe sahip olduğunu belirtir: *"Emperyalist büyük devletler .... veya büyük devletlerle ittifak içindeki devletler arasındaki bir savaş emperyalist bir savaştır. 1914-16 savaşı böyle bir savaştır. Ve bu savaşta 'anavatan savunması' bir aldatmacadır, savaşı haklı çıkarma çabasıdır"* (25) Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sınıf nitelikleri onların milli bir savaş vermelerine engeldir. "Üç Dünya Teorisi" bu gerici sınıfların milli bir savaş verebileceğini iddia edebilmek için, Japonlara karşı Çin'de kurulan ittifakları incelerken meseleyi çarpıtıyor.

Japonya'ya karşı verilen savaşta Çin hakim sınıflarının iki kesimi farklı politika izledi. Japon işbirlikçileri işgalcilerin yanında yer alırken, Amerikancılar Japonya'ya karşı savaştı. Ancak Amerikancı Çan Kay-Şek Çin'in çıkarları için değil, Çin'deki Amerikan çıkarları için savaşıyordu. Çin hakim sınıflarının her iki kesiminin politikası da onların işbirlikçi karekterine uygunluk arzediyordu. Çin komprador burjuvazisi ve toprak ağalarının savaştaki tavırlarının, bağlı oldukları emperyalistlerin siyasetlerini uygulamak şeklinde olduğunu belirten Mao Zedung bu sınıflarla hangi somut şartlarda ittifakın gerçekleşebileceğini ve ne derece tutarlı olacağını belirtirken şöyle der: *"bugünkü direnme savaşında büyük toprak ağalarının bir kesimi, büyük burjuvazinin bir kesimi (teslimiyetciler) ile birlikte Japon saldırganlarına teslim olup, ihanet ederken, büyük burjuvazinin diğer bir kesimi (iflah olmazlar) ile büyük toprak ağalarının diğer bir kesimi de Japon aleyhtarı kampta olmalarına rağmen hala bocalamaktadırlar...*

"...komprador burjuvazinin farklı kesimleri, farklı emperyalist devletlere bağlıdırlar. Böylece emperyalist devletler arasındaki çelişmeler iyice keskinleştiğinde ve devrim esas olarak tek bir emperyalist devleti hedef aldığında, başka emperyalist gruplara hizmet eden komprador sınıfının bazı kesimlerinin belli bir dönem için, o günkü anti- emperyalist cepheye katılması mümkün olur. Fakat efendilerin Çin devrimine karşı cephe aldıkları anda, onlarda aynı şekilde davranacaklardır. (abç)

"Bu günkü savaşta, Japon taraftarı büyük burjuvazi (teslimiyetciler) ya teslim olmuşlar, yada teslim olmaya hazırlanmaktadırlar. Avrupacı ve Amerikancı büyük burjuvazi (iflah olmazlar), Japon aleyhtarı cephede yer almalarına rağmen gittikce daha fazla bocalıyorlar; hem Japonya'ya karşı direnerek, hemde komünist partisi-

Devamı Sayfa 6'da

Komprador burjuvazi terimi üzerine

"Komprador" kelimesi, İspanyolca "satın alıcı" anlamına gelen bir kelimedir. İlk olarak 16. yüzyılda sömürgeci köle tüccarlarına devretmek üzere kendi ırkdaşlarını satın alan zenci aracılar için kullanıldı. Bu deyim daha sonra yayıldı ve özellikle Uzakdoğu'da 19. yüzyılda, konsoloslukların ve yabancı firmaların hamallık, inşaat işçiliği veya mağaza satıcılığı yaptırdıkları kimseleri bulan, bunlar hesabına iş sözleşmesi yapan mahalli aracılar için kullanıldı. Mao Zedung, Çin'de emperyalizmin işbirlikçiliğini yapan büyük (tekelci) burjuvaziyi nitelendirmek için bu sıfatı kullandı: "..dış emperyalizm, yerli toprak ağası sınıf ve eski tip zengin köylülere sıkı sıkıya bağlı bu tekelci kapitalizm, komprador, feodal, tekelci devlet kapitalizmi haline gelmiştir" Daha sonra bu deyim "milli" burjuvazinin karşıtı olan emperyalizme bağlı büyük burjuvaziyi tanımlayan bir terim olarak Marksist terminolojiye girdi. Örneğin "burada atıfta bulunulan her çeşit büyük burjuvazi değil, komprador olmayan türden milli burjuvazidir" (Stalin Çin Devrimi ve Türkiye Üzerine s. 91) Ayrıca bu tanımdan hareket ederek Mao Zedung emperyalizme bağımlı tekelci kapitalist üretim ilişkilerini "komprador üretim ilişkileri" olarak tanımladı.

Ülkemizde bu terimin kullanılıp kullanılmaması üzerine geçmişte yoğun tartışmalar oldu. Bazı hareketler ülkemizdeki büyük burjuvazinin emperyalizmle bağlarını gizleyebilmek için bu terimi kullandılar. Kıvılcımlı ve izleyicileri revizyonist tahlilerine uygun olarak yerli tekelci burjuvazi terimini kullanarak bu sınıfın emperyalizmle bağlarını gizlemeye çalıştılar. Darbeciler, cuntacılar komprador burjuvazi terimi-

Devamı Sayfa 6'da

Kürdistan'da

Baş.ta.sa.1'de

mercan köylerine seri baskınlar düzenlediler. Hava ve Kara kuvvetlerinin işbirliği ile gerçekleştirilen baskında 10 helikopter ve motorize ekipler kullanıldı. Köyler gece yarısı karadan ve havadan aynı anda sarıldı. Köylerdeki evler teker teker silah araması ve "kanun kaçağı" araması bahanesiyle arandı. 100'e yakın köylü gözaltına alındı.

Gazeteler ve basın ajansları, bu baskınların, Diyarbakır'da bulunan Jandarma Genel Komutanı Korgeneral Şahap Yardımoğlu'nun emriyle gerçekleştirildiğini ve baskınları bizzat, Diyarbakır İl Jandarma Alay Komutanı Albay Nurettin Kurtoğlu'nun yönettiğini yazmaktadırlar. Bu durum işbirlikçi egemen sınıfların, Kürdistan'daki milli zulmü koordineli ve merkezi bir şekilde sürdürdüklerini göstermektedir.

Bu baskınlar, bundan bir süre önce Muş'ta, Erzincan'da, Ağrı'da ve Elazığ'da uygulanan ve giderek yoğunlaştırılan baskınların bir parçasıdır.

Son günlerde Kürdistan'da, Kürt köylerinde yoğunlaştırılan baskınlarla, işbirlikçi egemen sınıflar, milli zulme karşı sessiz kalmayan, özgürlük isteyen Kürt ulusuna gözdağı vermeye, Kürt halkının mücadelesini bastırmaya çalışmaktadırlar.

İşin bir başka ilginç yanı ise, kendisine demokrat diyen yazarların ve yayın organlarının, bu baskınları ya sessiz sedasız geçiştirmeye çalışmaları, ya da baskınlar karşısında suskun davranmalarıdır. Bu tavır, Kürdistan'daki milli zulmü tasvip etmekten başka bir anlama gelmez. Unutulmamalıdır ki, demokratlığın ölçütü aynı zamanda milli zulme karşı tavır almaktır, azınlık milliyetler üzerindeki milli zulme karşı mücadele etmektir.

Kürdistan'daki milli zulüm son bulmalıdır.

Bütün demokratları ve yurtseverleri Kürdistan'daki milli zulme karşı mücadele etmeye, Kürt köyleri üzerinde giderek yoğunlaştırılan baskınlara karşı tutarlı tavır almaya çağırıyoruz.

Ortadoğu'da

Baş.ta.sa.1'de

sin bir "diplomatik" girişimin öncesindeki gizli pazarlıkların, entrika ve hesapların içeriğini kestirmek hiç de zor değildir. Bu anlamda, artık her şey belirlenmiştir. Mısır ve İsrail arasındaki iki ülkenin işbirlikçi hakim sınıfları arasındaki pazarlıklar büyük ölçüde "halledilmiş" bulunmaktadır. Aynı şekilde iki süper devletin konuyla ilişkili pazarlıkları da bundan çok önce belirleyici dönüm noktasını aşmış bulunmaktadır. Mısır hakim sınıfları İsrail'e gitmeden çok önceden pazarlıklarını ve hesaplarını bitirmişlerdir. Ve bu hesapları Amerikan emperyalizminin bölgedeki hegemonyasının güçlendirilmesi doğrultusundadır. Böylece, "Üçüncü Dünya" ülkelerinin, işbirlikçi hakim sınıflarının iki süper devlete karşı tavır aldıkları ve "direndikleri" yolundaki safsatalar Mısır işbirlikçi hakim sınıflarının son "diplomatik" alçaklığı ile bir kere daha gerçek nitelikleriyle, en geniş yığınların gözleri önünde teşhir olmaktadır. Mısır işbirlikçi hakim sınıfları Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunarak, ve savundukları ölçüde Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı tavır almışlardır.

Sonuç olarak, Enver Sedat'ın İsrail ziyareti, bütün olumsuz ve zararlı yanlarına karşılık, bir de şu olumlu gelişmeye yol açmıştır: Şimdi devrim ve anti-emperyalist mücadeleler konusunda bir tek doğru yol ve stratejinin varlığı pratikte bir kere daha kanıtlanmış bulunuyor. İşbirlikçi hakim sınıflara devrimci mücadelenin herhangi bir aşamasında asla güvenilemeyeceğini şimdi Arap halkları açık olarak görüyorlar.

Öte yandan İsrail-Mısır ilişkilerindeki bu son gelişme sözde bir süper devlete karşı direnmek için bir diğerine dayanma olarak reklamı yapılan anlayışın da yine sadece Amerikan veya Sovyet sosyal-emperyalizmine hizmet eden bir anlayışı yansıtmaktadır.

Arap halkları

Baş.ta.sa.1'de

dirdiğini göstermektedir.

Her olumsuz gelişme, aynı zamanda değerli bir öğretmendir.

Mısırlı işbirlikçi hakim sınıfların son alçaklıkları sadece kendi halklarına değil, bütün Arap halklarına önemli bir ders vermiştir: 1950'lerin demokrat, belli ölçülerde anti-emperyalist milli burjuva iktidarları çok kısa bir dönemde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarına dönüşmüştür. Bunun nedeni, yarı-sömürge Arap ülkelerinde devrimci atılımlarının devlet aygıtını parçalamamaları, işbirlikçi hakim sınıflara ve emperyalizme karşı uzlaşmaz bbir tutum içine girememeleri, ve her şeyden önce tutarlı bir devrim programına sahip olmamalarıydı. Bütün bunlar neden olmuştur, ve neyi göstermektedir" Arap ülkelerinde proleter devrimci hareket yeterince güçlenerek anti-emperyalist ve demokratik atılımların önderliğini ele geçiremedi, dolayısıyla, devrimci atılımları kaçınılmaz olarak yozlaştılar. Çağımız, proleter devrimi çağıdır. Burjuva demokratik devrim aşamasında olan ülkelerin halkları için de proletaryanın önderliği ve demokratik devrimden sosyalizme geçişin şartlarının yaratılması, bu çağda bir zorunluluktur. Ya devrime proletarya önderlik edecek ve onu zafere, nihai olarak sosyalizme ve sınıfsız topluma götürecek ya da devrimci atılımlar yozlaşacaktır.

1940 sonları ve 1950 başlarının Arap devrimci atılımı milli burjuva unsurların iktidarı ele geçirmeleriyle birlikte sona erdi ve çöküş o zamanlardan başladı.

Ancak Arap halklarının devrimci mücadelesi sona ermedi, gerileyen ve yozlaşanlar proletarya ve yoksul köylülük değildi.

Bugün tüm Arap ülkelerinde güçlü bir proletarya gelişmekte, köylülük hızla politize olmaktadır.

Arap halkları artık devrim yapmak köleliğe ve zulme son vermek için tek yolun proletaryanın devrimci bayrağı altında toplanmak olduğunu görmektedirler.

Bunu Arap gericileri ile İsrail siyonistlerinin işbirliği de engelleyemeyecektir.

"Üç Dünya Teorisi"

Baş.ta.sa.4'de

ne karşı çıkarak ikili oynuyorlar. Büyük burjuva teslimiyetcilerine karşı siyasetimiz, onlara düşman muamelesi etmek ve onları kararlılıkla devirmektir. Büyük burjuva iflaholmazlara karşı ise ikili bir devrimci siyaset uyguluyoruz. Bir yandan hala Japonya'ya karşı oldukları ve onların Japonya ile olan çelişmelerinden yaralanmamız gerektiği için onlarla birleşiyoruz; fakat öte yandan, direnmeye ve birliğe zararlı olan keyfi, anti-komünist ve geri bir siyaset izledikleri için onlara karşı kararlılıkla mücadele ediyoruz. Böyle bir mücadele olmasaydı direnme de birlik de tehlikeye girerdi." (26)

Görüldüğü gibi Mao Zedung meseleyi hiç de "Üç Dünya Teorisi"nde olduğu gibi ele almıyor. Her zaman devrim düşmanı olarak kalan işbirlikçilerin, efendilerinin politikasını izlediklerini, ve bu sınıflarla ortak hareket etmenin çok özel şartlarda geçici olarak mümkün olabileceğini söylüyor. Emperyalistlerin aralarında ki çelişkilerin çok keskinleştiği ve devrimin esas olarak tek bir emperyalist devleti hedef aldığı şartlarda (ülkenin tek bir emperyalist ülke tarafından işgali halinde devrim esas olarak bu emperyalisti hedef alır) diğer emperyalistlerin işbirlikçileriyle ittifak şartları doğabilir.

"Üç Dünya Teorisi"ne göre komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile bazı somut durumlarda değil, her zaman ittifak yapılabilir veya yapılmalıdır. Hem de devrim yolunda ittifak. Bu sağ oportünist teoriye göre komprador burjuvazi ve toprak ağaları devrimin temel güçleri arasındadır. "Üç Dünya Teorisi" devrim yapma görevini, iki süper devletle mücadele görevini komprador burjuvazi ve toprak ağalarına terkediyor, kendisine de bunlara akıl hocalığı yapmaktan başka iş kalmıyor. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bağlı oldukları emperyalist devletlere karşı anti-emperyalist mücadele vermeleri mümkün değildir. Bunlarla emperyalizm arasında bir çelişki vardır, ancak bu çelişki uzlaşmaz değildir. Bu uzlaşır çelişmeden kalkarak bu sınıflarla birlikte ezilen halklar ile emperyalizm arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi çözmeyi önermek bu çelişmeyi çözmek için mücadele etmekten kaçmaktır. Konprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla birlikte halkın omuz omuza ulusal kurtuluş mücadelesi verebileceği hayalini yaymak; devrimi, emperyalizmle mücadeleyi yasaklamakla eş anlamlıdır, sınıf uzlaşması önermektir.

d—Haklı ve haksız savaş ayrımı sınıf esasına göre yapılır.

Ezilenlerin ezenlere karşı verdiği savaşlar haklı savaşlardır. Ezenlerin ezilenlere karşı veriği savaşlar ve ezenlerin kendi aralarında yaptıkları savaşlar haksız, gerici, barbar ve gayrimeşru savaşlardır. Marksist-leninistler savaş meselesini bu bakışla inceler. Ezilen ulusların, ezen ulusa; kölelerin köle sahiplerine, serflerin feodallere ve proletaryanın burjuvaziye karşı verdiği haklı, ileriye meşru olan savaşlar bütün devrimciler tarafından desteklenirken haksız savaşlara karşı çıkılmıştır. "Üç Dünya Teorisi" sınıf bakış açısıyla haklı haksız savaş ayrımı yapmamaktadır. İki emperyalist (hatta bir) devlet dışındaki emperyalist devletlerin verecekleri paylaşım savaşını haklı savaş olarak değerlendiren bu sağcı teori haklı savaşlar üzerine tek laf etmiyor. Tekelci burjuvazinin iktidarını yıkmak için emperyalist ülkelerin proletaryasının vereceği devrimci iç savaş ve sömürge, yarı-sömürgelerde proletarya önderliğinde halkların komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı vereceği devrimci savaşları unutturmaya çalışıyor. Devrimin hedefleri olan sınıfların temel ve yedek gücü olarak tesbit edilen bir dünya devriminden bahsediliyor. Rusya ve ABD dışındaki emperyalistlerin devrimin dostu olarak ilan edildi. ABD ise yarı yarıya hedef olmaktan çıkarıldı. "Üç Dünya Teorisi" savunucuları bütün bunları baş düşmanı tecrit ve hedefi daraltma gerekçesiyle yapıyor. Devrimin düşmanları bu sağ oportünist teorinin söylediği kadar az ve dostlarda o derecede çok olsaydı devrim yapmakta, devrimcilikte çok kolay olurdu. Ama hayal kurarak devrim yapmak mümkün değildir. Devrim zor iştir ve zafere çetin mücadelelerden geçerek ulaşılacaktır. Sömürücü sınıflara karşı devrimci iç savaşlardan geçerek sonuca ulaşılacaktır. Devrim yapmayı kabul edenler iktidar için verilecek mücadeleyi, devrimci iç savaşı kabul etmek zorundadır. "Üç Dünya Teorisi" ezilenlerin ezenlere karşı verdikleri devrimci iç savaşları inkar ediyor, onları hedefinden saptıran teoriler geliştiriyor.

e—Marksist-leninistlerin her dönemdeki görevi devrim güçlerini geliştirmektir.

Marksist-Leninistler kapitalizmin yerine sosyalizmi geçirmek için mücadele ederler. Devrimcilerin her dönemde temel politikası: Devrim güçlerini geliştirmek, düşmanı zayıflatmak ve yok etmektir. Emperyalist savaşta ve savaş öncesinde de bu politikasını sürdürür. Devrim güçlerine dayanarak dünyanın emperyalistlerin çıkarları için konu bulunmasını önlemeye çalışan devrimciler bunda başarı sağlayamazsa savaşın yarattığı şartlardan devrim için yararlanır.

Emperyalist ülkeler arasındaki güç ilişkilerinin "eşit olmayan gelişme kanunu" uyarınca bozulması yeni güç durumuna göre dünyanın yeniden paylaşılması zorunluluğunu doğurur. Güçlerin denenmesinin en kesin yolu olan emperyalist savaşlar kaçınılmaz olur. Bu savaşlar haksız, yağmacı, gerici, gayrimeşru savaşlardır. Emperyalizm var olduğu sürece kaçınılmaz olan bu savaşları devrim güçleri (sosyalist ülkeler, dünya proletaryası ve ezilen halklar) önleyebilir. Bu gündemdeki paylaşım savaşının ertelenmesi veya önlenmesi anlamındadır. Toplumların sınıflara bölünmesinin bir sonucu olarak ortaya çıkan savaş, emperyalizmin ortadan kaldırılmasıyla kesin olarak önlenebilir. Ancak sosyalist ülkeler, proletarya ve halklar etkin bir mücadele verirlerse emperyalistler savaşa girmekten alıkonabilir. Gerçek barışçı güçler sadece devrim güçleridir. Ayrıca henüz savaşa hazır olmayan emperyalist devletlerde geçici olarak barıştan yana tavır alabilirler, bu da tali olarak barışın korunmasında etkili olabilir. Barışın korunmasında tayin edici olan, devrim güçlerinin durumudur.

Emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin NATO'suna, Varşova Paktı'na, tankına, topuna nötron bombasına rağmen dünyanın kaderi onların elinde değildir. Bugün ABD, Rusya, İtalya, Almanya, Polonya, Çekoslovakya gibi emperyalist ülkelerde proletaryanın mücadelesi yükseliyor. Asya, Afrika, Latin Amerika'da emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı verilen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri yeni mevziler ele geçiriyor. Sosyalist ülkeler sosyalizm yolunda kararlılıkla ilerliyor. marksist-leninist partiler revizyonizme ve oportünizme karşı zaferler kazanarak ilerliyor. Savaş etkenleri yükselirken devrim etkenleri de yükseliyor. Devrim yerinde saymıyor. "Üç Dünya Teorisi"nin savunucuları devrimi yok sayarak dünyayı iki süper devlete teslim ediyor, sonra da onların elinden almak için iki süper devletin dostlarını, müttefiklerini, işbirlikçilerini mücadeleye çağırıyor. Devrim güçlerine hiç bir güveni olmayan bu oportünistler savaşın önlenmesi görevinin sözünü bile etmiyorlar. Savaşın önlenmesinde ve savaşta, devrim güçleri yerine karşı—devrimcilere dayanma politikası izliyorlar. Castro'nun, Tito'nun, Şah'ın, Demirel'in temel güç, D'esteing, Callahan, Schmidt gibi tekelci burjuvaların yedek güç olduğu bir cephe öneriliyor.

Komünistler, emperyalist savaşın önlenmesi için mücadele etmeyi görev bilmişlerdir. Bunu yapabilmek için temel politikalarını terketmemişler (kapitalizm yerine sosyalizmi geçirmek) tam tersine bu mücadelenin gelişmesinin savaşı önleyebileceği gerçeğinden hareket etmişlerdir. Haksız savaşları haklı savaşların önleyebileceğini III. Enternasyonalin 7. kongresinde yaptığı konuşmada Dimitrov şöyle belirtmiştir:

"Emperyalist savaşların kapitalizmin eseri oldukları, ancak kapitalizmin devrilmesiyle bütün savaşlara son verileceği doğrudur, fakat aynı zamanda emekçi kitlelerin yürüttükleri savaş hareketleri ile savaşa engel olacakları durumda oldukları da doğrudur." (27)

Emekçi kitlelerin yürüttükleri mücadeleyle ilgilenmeyen "Üç Dünya Teorisi" nin savaşın önlenemeyeceğini düşünmesi çok doğaldır.

"Faşizm ve savaşa karşı halk cephesi politikası izleyen, ortak düşmana karşı emekçi parti ve örgütleriyle ortaklaşa hareket eden... komünistler" (28) boşuna mı uğraştılar. Hayır, savaşı önleyecek güçlerle devrimi yapacak güçler aynıdır. Dimitrov işçi sınıfı önderliğinde bütün emekçi sınıfları birleştirecek bir cephe öneriyor. Böyle bir cephenin kurulması devrimi güçlendiren bir adımdır ve savaşta da bu güçlere dayanarak mücadele edilecektir. Savaşın önlenmesi genel devrim mücadelesinin ürünü olabilir ancak. Savaş önlenemezse yapılacak olan *"savaşın yarattığı krizden burjuvazinin devrilmesini hızlandırmak yolunda faydalanmaktır"* (29) Savaşa karşı mücadeleyi genel devrim mücadelemizin bir parçası olarak ele almazsak, bir burjuva demokratından başka birşey olamayız. Dimitrov bu tehlikeye önemle dikkat çeker:

"Demokratik hak ve özgürlükleri savunma uğrunda, gericilik ve faşizme karşı kesin bir biçimde mücadele ettiğimiz zaman, biz bu mücadeleyi burjuva demokratlar ve reformistler gibi değil, kararlı proletarya devrimcileri olarak yapmaktayız...

"Faşizm ve savaşa karşı halk cephesi politikası izleyen, ortak düşmana karşı diğer emekçi parti ve örgütleriyle ortaklaşa hareket eden, onların zorunlu çıkarları ve demokratik özgürlükleri uğrunda, barış ve özgürlük uğrunda mücadele eden komünistler, zamanını doldurmuş olan kapitalizmi devrim yoluyla devirmek ve işçi sınıfı ile bütün insanlığa kurtuluş getiren sosyalizmi gerçekleştirmek gibi tarihi bir zorunluluğu gözden kaçırmamaktadırlar.

"Halk cephesi politikasının uygulanmasını Marksizm propagandası ile işçi hareketi kadrolarının teorik düzeyini yükseltme işi ile, bir hareket kılavuzu olan yüce Marks - Engels - Lenin bilimini kavrama işi ile doğru bir biçimde birleştirmeyi öğrenmemiz ve kadrolarımızla kitlelere bunu günü gününe öğretmemiz gerekir... Güncel görevlerin yerine getirilmesi ile işçi sınıfı mücadelesinin bundan sonraki perspektif ve amaçları arasındaki bağın kopmasına olanak tanımamız gerekir." (30)

Savaşa karşı mücadelede dayanacak gücü proletarya önderliğinde halk cephesi olarak gören, sosyalizm hedefini hiç akıldan çıkarmayan ve taktiklerini ona göre saptayan komünistler aynı güçlerle savaşta da bütün emperyalistlere karşı etkin mücadele verebilmişlerdir. Dimitrov'un 1940'da bahsettiği cephe savaş öncesinde sınırları çizilen cephenin aynıdır: *"İşçi sınıfının böyle bir cephesini, böyle bir geniş emekçiler cephesini, ancak işçi sınıfının ve sosyalizmin en alçak düşmanlarına karşı, sosyal demokrasinin liderlerine karşı mücadele etmekle oluşturmak mümkündür"* (31)

Özetle; devrim güçlerinin mücadelesi sonucunda emperyalistleri savaştan vazgeçirmek, bu mümkün olmazsa savaşır. ortaya çıkardığı şartlardan devrim için yararlanmak, bütün taktikleri sosyalizmin çıkarlarına uygun olarak saptamak şeklinde ifade edilebilecek devrimci tavırdan "Üç Dünya Teorisi" uzaklaşmaktadır. İki süper devleti tecrit etme bahanesiyle sosyalizmi terketmekte, devrimi yasaklamakta, sınıf uzlaşması önermektedir.

f—Amerikan emperyalizmi de en az Sovyet sosyal emperyalizmi kadar tehlikeli ve saldırgandır.

Kapitalizmin eşit olmayan gelişmesi kanunu sonucunda değişen güçler oranına uygun yeniden paylaşım savaşları kaçınılmazdır. Zayıf düşen ve çelişkileri keskinleşen emperyalizm cephesinde gedikler açmak ve tek ülkede sosyalizmi zafere ulaştırmak mümkün olur. Lenin'in kapitalizmin eşit olmayan gelişme yasalarından çıkardığı iki sonuçtan, (emperyalist savaşın kaçınılmazlığı ve tek ülkede sosyalizmin zaferinin mümkün olması) ikincisiyle hiç ilgilenmeyen "Üç Dünya Teorisi" Lenin'e "katkı"larda bulunarak yeni sonuçlara varıyor. Birinci yeni sonuç emperyalistleri ikiye ayırma ve zayıfların devrimin dostu, yedek gücü olduğu şeklindeki sağcı sonuçtur. Bunun üzerinde durduk, şimdi ikinci yeni sonuç üzerinde duralım.

"Üç Dünya Teorisi"ne göre, yükselen ve gerileyen emperyalistlerden yükselen yeniden paylaşım talebinde bulunur, savaş ister, saldırgandır. Gerileyen ise savaş istemez, elindekileri korumaya çalışır, saldırgan değildir. Bu şekilde meseleye yaklaşım Leninist emperyalizm teorisinin reddidir. Emperyalistler ellerindekilerini korumakla yetinmezler, kaldı ki, elindekini korumak için de gerileyen emperyalistin saldırgan olması gerekir.

Gerileyen emperyalistin salt elindekilerini koruyacağını ileri sürmek emperyalizin politikasını ekonomik temellerinden kopararak ele almak ve bu politikayı bir tercih meselesi olarak görmektir. Kautsky de böyle görüyordu. Lenin, emperyalistlerin elindekilerle yetinmesinin mümkün olmadığını, emperyalizmin sanayileşmiş ülkeler de dahil mümkün olan her yere elkoyma eğiliminde olduğunu belirtir. Emperyalistler sadece kendileri için değil, aynı zamanda rakiplerinin eline geçmesini önlemek için böyle bir politika izlerler. Lenin şöyle diyor:

"Tröstler sahip oldukları şeylerin iki ya da üç katını hesaplayarak varlıklarını sermayeye çevirirler; bunu yaparken bugünkü karları değil, gelecekteki 'muhtemel' karları, tekelin ilerdeki sonuçlarını hesaba katarlar; ayni şekilde, mali sermaye, genellikle, muhtemel hammadde kaynakları umuduyla, henüz paylaşılmamış dünya köşelerinin ya da paylaşılmış olup da yeniden yaplışılması söz konusu olan toprakların bölüşülmesi için yapılan çetin mücadelede, geride kalmaktan korkarak, nasıl olursa olsun, nerede olursa olsun, hangi araçlarla olursa olsun, bütün mümkün topraklara elkoymak eğilimindedir" (32)

"Üç Dünya Teorisi" ABD emperyalistlerinin amacını elindekileri korumakla sınırlandırdıktan sonra bir de ona saldırgan olmayan emperyalist vasfını yakıştırdı. Bunu yaparken İkinci Dünya Savaşı süresince devrimcilerin uyguladığı politikayı örnek gösteriyor. İkinci emperyalist savaşa geçmeden önce Lenin'in birinci paylaşım savaşını nasıl değerlendirdiğine kısaca bakalım.

Lenin Almanya'nın *"ziyafet masasına en geç gelen"*, mevcut durumun yeni bir paylaşımla değiştirilmesini isteyen, yükselen bir emperyalist ülke olduğunu belirtir ve onu *"daha açgözlü, daha talancı"* diye niteler. Ama bu açgözlülük diğerleriyle arasındaki nitel bir fark olarak konmaz, diğerleri de Almanya'dan pek farklı değillerdir. Lenin'in sözleriyle *"yağmacılıkta, gaddarlıkta ve savaşın sonsuz vahşetinde, savaşan ülkelerden hiç biri daha iyi değillerdir"*. Almanya yeni duruma uygun yeni bir paylaşım isterken, *"İngiliz-Fransız kapitalist grubu, önce Almanya'yı soymak, onu sömürgelerinden uzaklaştırmak istiyordu"* (33) Görüldüğü gibi birinci emperyalist savaş öncesinde de yükselen ve gerileyen emperyalistler vardı, ama Lenin "Üç Dünya Teorisi"nin yaptığı gibi gerileyenlerin saldırgan olmadığı gibi bir tahlil yapmadı. Hayat bugün de Lenin'i doğruluyor.

İkinci Dünya Savaşına gelince: Birinci emperyalist paylaşım savaşının mağlubu Almanya yeniden toparlanmış ve, İtalya ve Japonya ile birlikte oluşturduğu blok yeni nüfuz alanlarını ele geçirme, eski durumu değiştirme yolunda girişimlerde bulunmaya başlamıştı. Bu üç faşist devletin İspanya, Habeşistan ve Çin'e saldırıları İngiliz, Fransız ve Amerikan çıkarlarına yöneliyordu. Buna rağmen İngiltere, Fransa ve ABD nüfuz alanlarına yapılan saldırılara, buraların ellerinden çıkmasına ses çıkarmıyorlardı. Yeniden paylaşım faşist blok tarafından tek yanlı olarak geliştiriliyordu. Bu şartlarda komünistler savaşı başlatanlarla, buna ses çıkarmayan nüfuz alanlarının ellerinden çıkmasına rağmen kılını kıpırdatmayan devletler arasında saldırgan ve saldırgan olmayan ayırımını yaptılar. Üç faşist devletin yeniden paylaşımı hiç bir karşı koyuşa uğramadan gerçekleştirmesini ve diğerlerinin buna karışmamasını Stalin şöyle açıklıyor:

"... dünyanın ve etki bölgelerinin, saldırgan olmayan devletlerin çıkarları zararına, onlar tarafından hiç bir direnme girişimi olmaksızın va hatta belki gönül hoşnutluğuyla, açık bir paylaşılması karşısında bulunuyoruz.

"Bu inanılmaz bir şey ama bir gerçek.

"Yeni emperyalist savaşın bu tek yanlı ve garip niteliğini nasıl açıklamalı?

...

"Karışmama siyaseti biçimsel olarak şöyle nitelendirilebilir: 'Her ülke kendini saldırganlara karşı istediği ve savunabildiği gibi savunsun, bu bizi hiçırgalamaz; hem saldırganlarla, hem de onların kurbanları ile ticaret yapacağız.' Oysa gerçeklikte, karışmama siyaseti saldırıyı özendirme savaşı kolaylaştırma ve onu dünya savaşı durumuna dönüştürme anlamına gelir. Karışmama siyaseti, saldırganları kendi pis işlerinde rahatsız etmeme, örneğin Japonya'yı Çin ile ve daha da iyisi Sovyetler Birliği ile bir savaşa girmekten engellememe; örneğin Almanya'yı Avrupa işleri içine batmaktan, Sovyetler Birliği ile savaşa girmekten engelleme; savaşçı ülkeleri savaş çirkefine boylu boyunca yatmaya bırakma; onları güçten düşürüp tüketmeye bırakma, ve sonra da yeterince güçten düşmüş olacakları zaman, taze güçlerle sahneye girme, elbette 'barış yararına' karışma ve güçten düşmüş savaşçı ülkelere kendi koşullarını dayatma istenç ve isteğini ele verir" (35)

İkinci Dünya Savaşı öncesindeki durumla bugünkü durum arasında bir benzerlik yoktur. Yükselen emperyalistlerin saldırılarına, karşı taraf cevap vermiyor, elindekileri de korumuyor. Bugün ABD elindekilerini koruduğu gibi yeni nüfuz alanları kazanmak için dişediş mücadele veriyor. Somali-Habeşistan, Libya-Mısır, Suriye-Lübnan savaşlarında Angola'da, Zaire'de bir yanda ABD ve müttefikleri öte yanda SSCB ve müttefikleri görülüyor. ABD Ortadoğu'da kaybettiklerini yeniden kazanarak durumunu sağlamlaştırdı. Uzakdoğu'da Japonya'yla birlikte yeni girişimlerde bulunuyor. Afrika'ya en az SSCB kadar burnunu sokuyor. NATO'yu güçlendiriyor, en etkin silahları imal ediyor. Ayrıca Hindi Çin'i yenilgisi, rakip bir süper devletin varlığı ve derinleşen buhran bugün Amerikan emperyalizmini pasifleştiren değil, daha da saldırganlaştıran etkenlerdir.

Bugün iki süper devletin de saldırgan olduğunu kabul etmeyen "Üç Dünya Teorisi" komprador burjuvazi, toprak ağaları ve "İkinci Dünya" emperyalistlerinden sonra Amerikan emperyalizmininde gerçek yüzünü gizleyen oportünist bir teori olarak reddedilmelidir.

(DEVAM EDECEK)

(1) V.İ.Lenin, Barış İçinde Birarada Yaşama, s. 78
(2) J.Stalin, 1929 Kapitalizminin Büyük Bunalımı ve Sovyet Ekonomisi, s. 22
(3) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi, s. 13
(4) V.İ.Lenin, Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri s. 357-358
(5) yage s.322
(6) yage s.322
(7) Mao Zedung, Seçme Eserler II, s. 319
(8) AEP Tarihi III, s. 179
(9) Mao Zedung, Seçme Eserler II, s.196
(10) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi, s. 11
(11) Enver Hoca, AEP 7. Kongre Raporu, s.
(12) V.İ.Lenin, Emperyalizm, s. 148
(13) J.Stalin, Troçkizm mi? Leninizm mi ? s. 275
(14) V.İ.Lenin, Emperyalist Savaş Üzerine s. 70
(15) V.İ.Lenin, Barış İçinde Birarada Yaşama, s. 128
(16) J.Stalin, 1929 Büyük Bunalım ve Sovyet Ekonomisi, s.15
(17) yage s.16
(18) J. Stalin Troçkizm mi? Leninizm mi? s. 439
(19) Leninizm ve Modern Revizyonizm, s.46
(20) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi s. 11
(21) V.İ.Lenin, Emperyalist Savaş Üzerine s. 65-66
(22) yage, s. 122-123
(23) yage, s. 68
(24) yage, s. 116
(25) V.İ.Lenin, Marksizmin Karikatürü Emperyalist Ekonomizm, s. 36
(26) Mao Zedung, Seçme Eserler II, s. 319-320
(27) G. Dimitrov, Seçme Eserler I, s. 320
(28) G. Dimitrov, Seçme Eserler II, s. 39
(29) V.İ.Lenin, Emperyalist Savaş Üzerine s. 9
(30) G.Dimitrov, Seçme Eserler II, s. 38-39
(31) yage, s. 143
(32) V.İ.Lenin, Emperyalizm, s. 104-105
(33) V.İ.Lenin, Emperyalist Savaş Üzerine, s. 187
(34) J.Stalin, Leninizmin Sorunları, s. 692-693

Komprador burjuvazi

Baş.ta.sa.4'de

nin sadece emperyalizmin acentalığını yapan liman burjuvazisini (ticaret burjuvazisi) kapsadığını iddia ediyorlardı. Mesele şu veya bu terimi kullanıp-kullanmama meselesiyle sınırlı değildir. Ülkemiz devrimi ile ilgili öne sürülen sağ görüşlerin bu meseledeki yansımasıdır. Bun yanlış görüşlerin mahkum edilmesi önümüzde duran bir görevdir.

HALKIN KURTULUŞU faşizm tahlillerini düzeltirken, işbirlikci-tekelci burjuvazinin özelliklerini şöyle sıralıyordu: Ülkemize emperyalist sermaye ihracı temeli üzerinde gelişen kapitalizmin temsilcileri olan, emperyalist sermayenin ülkemizde yeniden üretimi temelinde ortaya çıkan, emperyalizme bağlı, toprak ağalarıyla sıkı bağları olan, bir sınıftır. Toprak ağalarıyla birlikte devleti elinde tutan bir sınıf devrimin hedeflerinden biridir ve devrimin iflah olmaz düşmadır. Özelliklerini böyle özetleyebileceğimiz bu sınıf Marksist - Leninist literatürde komprador burjuvazi terimiyle anılmaktadır. Bundan böyle HALKIN KURTULUŞU komprador burjuvazi terimiyle adlandıracaktır. Ülkemizde hakim sınıfların durumu ve ülkemizde komprador kapitalizminin gelişmesi meselesini ele alırken konu daha da açılacaktır.

Fransız Emperyalistleri

Baş.ta.sa.2'de

türden yatırımların ve genel olarak bölgedeki pazarın geleceğine büyük gölgeler düşürmektedir.

Fransa'nın Polisario örgütüne karşı gösterdiği vahşi düşmanlığın, onu destekleyen Cezayir'e tehditler savurmasının ve Fas'a 400 seçkin asker göndermesinin temelinde Fransa'nın "yurttaşlarının can güvenliği değil", fakat ekonomik sömürüsü ve nüfuzunun güvenliği kaygısı yatmaktadır.

BUNLAR FRANSIZ EMPERYALİST BURJUVAZİSİNİN ESKİ ALIŞKANLIKLARIDIR

Topraklarını sömürgecilerin ve emperyalistlerin elinden kurtarmak için mücadele eden Sahra ulusunun karşısında Fransa'nın kiplere binmesi, Fransız tekelci burjuvazisinin eski bir alışkanlığının depreşmesinden fazla bir anlam taşımıyor.

Sömürgelerini ve emperyalist "hak"larını "korumak" için Fransız talancı burjuvazisinin döktüğü emekçi ve devrimci kanının haddi hesabı yoktur. Özellikle Afrika halkları bu son zamanların masum "İkinci Dünya" ülkesinin yakın geçmişini çok iyi bilirler. Bu nedenle onlar onun şimdiki alçaklıklarına hiç şaşırmamaktadır.

Fransa son yıllarda, özellikle 1970'lerden bu tarafa emperyalist saldırganlıklarını yeniden artırmaya başlamıştır. Onun son 3-4 yıllık dış ilişkilerine gözatmak kişiyi bu konuda aydınlatmaya yeter.

Fransa, Ortadoğu'nun "liberal" "ılımlı" tabelasını taşıyan Amerikan işbirlikçisi burjuvazinin ve feodallerin elinde olmasından yanadır. Siyasi ağırlığını bu durumu yaratmak ve korumak için kullanmaktadır. Petrol ihtiyacının büyük bir kısmını Ortadoğu'dan karşılayan bir emperyalist ülke olan Fransa, bu nedenle Filistin devriminin ve genel olarak Arap devriminin karşısında yeralmıştır. Oportünizmin, Fransa'nın "Filistin devrimini desteklediği" yolunda ortaya attığı iddiaların gerçekle en küçük bir alakası yoktur. Fransa, petrol ihraç eden ülkelerin tutumuna uygun düşen bir siyaset izlemiştir, o kadar. Bu ülkelerin işbirlikçi burjuvazisi ve feodalleri Filistin devrimini nasıl ikiyüzlü bir tutumla baltalamaya çalıştılarsa Fransa'da benzeri bir ikiyüzlülük içinde olmuştur.

İsrail ordusunun özellikle hava ve deniz kuvvetlerinin önemli bir kısmı Fransız savaş endüstrisi tarafından donatılmıştır.

1975 yılında, doğrudan amacı Filistin ve Lübnan halklarının devrimci mücadelesine darbe vurmak, ve Arap gericiliği ile "Batı" emperyalizminin çıkarlarını savunmak olan askeri bir müdahaleye kalkışmayı düşünen Fransa, Suriye'nin cellatlık görevini üstlenmesi üzerine onu desteklemekle yetinmişti.

Fransız emperyalizminin devrim düşmanlığı, 1950 lerde Vietnam ve daha sonra Cezayir halklarından yediği şamarlarla sona ermedi. Nitekim, onun bu özelliğini Güney Afrika ve Rodezyayla olan ilişkilerinde sürekli olarak gözleyebilmekteyiz. Bilindiği gibi Güney Afrika ordusunun esas gövdesi Fransız donanımlıdır. Üstelik Fransa birçok silahın patentini Güney Afrikaya satmıştır. (Bu yüzden, son Birleşmiş Milletler Ambargo Kararı Güney Afrikayı ciddi olarak etkilemeyecektir) Fransız silahlarının Azanya, Namibya ve Zimbabve halklarına ölüm kustuğunu bilerek hala onun "ırkçılığa ve sömürgeciliğe karşı" olduğunu haykıran sahte laflarına aldanmak olanaksızdır. (Fransa, Rodezye ırkçılarıyla da benzer bir silah ticareti sürdürmektedir.)

Sosyal emperyalizmin Zaire'yi işgal etme girişimi karşısında sözümona Zaire halkının "yardımına" koşan (!) Fransız emperyalizminin gerçek amacı, Zairedeki yüzmilyonlarca dolarlık "Batı" sermayesini, "Batı"nın ve özel olarak Amerikan emperyalizminin hegemonyasını ve çıkarlarını bir başka emperyaliste karşı korumaktı. Fransız emperyalizmi Zaire halkını değil, Zaire halkının "Batıya" köleliğini koruyordu.

Giscard d'Estaing (Jiskar Desten, Fransa Cumhurbaşkanı) Gerici Fas Krallığının askeri birliklerinin de katıldığı Zaire müdahalesinin amacını;".. Batı yanlısı bir devletin güvenliğini ve toprak bütünlüğünü korumak..." olarak tanımlıyor ve ekliyor "... bu Batı'nın çıkarlarının korunması demektir." (Bk. Newsweek 25 Temmuz 1977). d'Estaing, Fransa'nın Zaire askeri harekatının amacını apaçık koyuyor: Amerikan işbirlikçisi bir iktidarın ayakta tutulması, yüzmilyonlarca dolarlık yatırımın ve hammadde kaynaklarının elden kaçırılmaması.

DURUM DEĞİŞMEMİŞTİR, SORU GEÇERLİDİR

"Her savaş, sadece siyasetin devamıdır. Bu gün ki savaşta ne tür bir siyaset devam ettiriliyor, 1871 den 1914 e kadar Fransa'da, İngiltere'de ve Almanya'da sosyalizmin ve demokrasinin tek temsilcisi olan proletaryanın siyaseti mi? Yoksa gerici, yoz ve bir ayağı çukurda burjuvazinin sömürge talanı ve güçsüz milletleri ezme siyaseti, emperyalist siyaset mi?"

Lenin, İkinci Enternasyonal oportünistlerine, sosyal şovenlere işte bu açık ve kesin soruyu soruyor ve onlardan açık bir cevap istiyordu.

Bu gün ki durumda da bu soru geçerliliğini korumaktadır. Fransız emperyalizminin, Lübnan'da bir eğilim olarak kendini gösteren, Güney Afrika'da dolaylı ve gizli kapalı olarak kendini sürdüren önce Zaire'de şimdi de Fas'ta, Polisario ve Cezayir'e karşı tutumda açıkça ortaya çıkan ve uygulanmasına geçilen askeri müdahalecilik alışkanlığı nasıl bir siyasetin devamıdır? Bu, gerici, yoz ve bir ayağı çukurda burjuvazinin sömürge, talan ve güçsüz milletleri ezme siyaseti, emperyalist bir siyaset değil de nedir?

Oportünist "Üç Dünya Teorisi", Fransa'nın böylesi nitelikte yani yoz ve bir ayağı çukurda; gerici, sömürgeci ve talancı, güçsüz milletleri ezen bir emperyalist devlet olduğunu unutturmaya çalışmaktadır.

"Üç Dünya Teorisi" ne göre Fransa bir " İkinci Dünya" ülkesidir. Bir devrim "müttefikidir".

Fakat gerçekler bu teoriyi iflas ettiriyor. İşte Fas'ta bulunan 400 Fransız askeri; işte, Azanya ve Namibya halklarına çevrilmiş namlularıyla Güney Afrika ordusunun Fransız yapısı silahları; İşte Cezayire çekilen "tehdit" notası.

Fransız burjuvazisi, bırakalım bir devrim "müttefiki" olmasını temel olarak devrimin karşısında yeralmaktadır. Fransız emperyalist burjuvazisi dünya proleter sosyalist devriminin bir hedefidir. Son saldırganlık önlemleriyle o sadece kendi yerini ve konumunu devrimcilere ve halklara bir kez daha göstermektedir.

Amerikan emperyalizminin hegemonyası altında olması onun sınıfsal niteliğini, karşı-devrimci özünü değiştirmesine yol açmamıştır. Oportünistler, Fransız emperyalistleri ve diğer "İkinci Dünya" ülkelerinin uluslararası toplantılarda ettikleri cafcaflı lafları öne sürerek devrimci yığınları aldatamazlar. Laflar değil, gerçek ve somut olgular Fransız emperyalistlerinin ve diğer " İkinci Dünya" emperyalistlerinin "kendi caplarında" da olsa karşı devrimci emperyalist faaliyetlerini sürdürdüklerini ve bu faaliyetin yoğunlaştığını gösteriyor.

Proleter devrimciler, emperyalizme karşı mücadelenin esas hedefi olarak iki süper devleti almakla birlikte, Almanya ve Fransa gibi sözde "İkinci Dünya" ülkelerini de devrimin düşmanları emperyalistler olarak görmektedirler. Ve yeri ve zamanı geldikçe bu emperyalistlerle mücadele etmek, bırakalım marksist-leninistliğin, tutarlı anti-emperyalistliğin bir kıstasıdır.

İkinci dünya

Baş.ta.sa.2'de

sağlayan bunlardır. O, Fransız yapısı uçakları, helikopterleri, tankları, zırhlı araçları hep kendisine kurşun sıkıp bomba atarken görmüştür.

Zaireli bir komünisti de Almanya'nın "dost"luğu ile kandıramazsın. Çünkü bu "dost" olduğunu iddia ettiğin Almanya, Zaire'nin koskoca Şaba eyaletini yılda elli milyon dolara "kiralamış" ve orada askeri bir deneme üssü kurmuştur. Oradan "dost" değil, köleci ve sömürücü bir Almanya görülmektedir.

Ummanlı bir devrimciye İngiltere'nin "değerli bir müttefik olduğunu kavratmak" da olanaksızdır. Çünkü o daha bir-iki yıl öncesine kadar Emirlerin ordusunun yanısıra emperyalist İngiliz birliklerine karşı çarpışıyordu.

Bu gün tüm dünyada devrim yolunda yürüyenler sözde "ikinci dünya" ülkelerini yanlarında değil, karşılarında, iki süper devletin başını çektiği emperyalizm ve karşı-devrim saflarında görmektedirler.

Bir kaç ay önce Fransa Dışişleri Bakanı 'nı ülkelerinden kovan Tanzanyalı öğrenciler bu haklı eylemleriyle aynı zamanda "üç dünya" masallarını okuyanlara da iyi bir cevap verdiler.

Şimdi sizlere soruyoruz, oportünist masalcılar:

Umman halkının mücadelesini kanla bastırmak için emirlerle birlikte çarpışan İngiliz emperyalistlerini mi; daha dün Cezayir'e saldıracağı tehdidini savuran ve Polisario cephesine karşı savaş açan Fransız talancılarını mı, yoksa yarı-sömürge bir ülkenin havaalanlarında babasının çiftliğindeymişçesine rahat rahat katliam düzenleyen bir başka yarı-sömürgenin topraklarının yarısını kiralayarak roket deneme alanı yapan Alman soyguncularını mı "müttefik" olarak seçeceğiz? Hangisini "müttefik" olarak seçeceğiz sayın oportünistler? Hangisiyle birlikte dünya devrimini ileriye götüreceğiz? Bu açık sorular, bu basit sorular "üç dünyacı" oportünistlerimizin rahatını kaçırmayabilir. Onlar her zamanki lafazanlıklarıyla bulutlar üstüne şatolar inşa ederek cevaplayabilirler bu soruları, ama devrimci yığınlar bu soruları sormakta ve oportünizmin zehirli afyonunu bünyelerinden atmaktadırlar. Dünya devrimini ileriye götürebilmek için tutarlı bir anti-emperyalist çizgiye sahip olmak gerektiği gibi basit ve en temel bir öğreti, yığınların devrimci mücadelesi içinde kendini her gün yeniden doğrulamaktadır. Bu sayfada "ikinci dünya ülkeleri" Fransa ve Almanya'nın saldırgan, ilhakçı, yayılmacı, hegemonyacı, talancı, kısası birer emperyalist devlet olduklarını kesinlikle ortaya koyan somut gerçeklerden bir bölümünü sunuyoruz. Eğer güçleri yetiyorsa oportünistlerimiz bizi yalancı, "müttefikleri"ni de haklı çıkarsınlar. Ama bunların işi bulutlar üzerinde laf cambazlığıdır. Somut gerçeklere gelince hep şapa otururlar.

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ VELİ YILMAZ YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİMPAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY - İSTANBUL ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ, YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI, YILLIK 300 TL, 6 AYLIK 150 BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET - İSTANBUL YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ - İSTANBUL İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 50 TL.

TÜM-DER

Baş.ta.sa.3'de

genel kurula anti-demokratik uygulamaların başından sonuna kadar hakim olduğunu, alınmak istenilen bu kongre kararıyla yurtsever, devrimci memurların tasfiye edilmek istendiğini belirtti, karar taslağından örnekler verdi.

Bu kongre karar taslağında aynen şu maddeler yer almaktadır:

"Örgütümüz 1- Anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-maoist olmayı....

Bu ilkeler ışığında: 1-Faşistler ve maocular örgüte üye olamazlar, varolan üyeler örgütten atılırlar.

....

h-) Şubeler peryodik yayın çıkarmak için Genel Merkezden izin almak zorundadırlar. Çıkaracakları peryodikte genel merkezin politikasını eleştiren yazılara, ülke ve dünya genelindeki tartışmalı konulara kesinlikle yer veremezler. Bu hükümlere aykırı davranış, yönetimin, görevden alınma nedenidir."

Yukarıda belirtilen maddelerin oylanıp kabul edilmesi, kongrenin niteliğini açıkça ortaya koymaya yeterlidir. Kongrenin bu niteliğini protesto etmek amacıyla, Yurtsever Devrimci Memurlar adına konuşan arkadaş, seçimleri boykot ettiğimizi belirtti. Tavrımızı belirleyen bir bildiri, bu sırada kongre salonunda dağıtıldı. Ondan sonra kürsüye gelen Devrimci Memurlar Grubu adına konuşan arkadaş da aynı gerekçelerle, kongreyi ve seçimleri protesto ettiklerini belirtti. Yurtsever Devrimci Memurlar ve Devrimci Memurlar grubu, birlikte devrimci marşlar söyleyerek, devrimci sloganlar atarak kongreyi terkettiler. Kongre salonunda kalan 25-30'a yakın şubenin delegeleri seçimi yaptı. TİP kanadını oluşturan sosyal-faşistler yönetimi aldı. Özgürlük Yolu ve TSİP taraftarı sosyal-faşistler ise 24 oy aldı.

Sonuç olarak, kongre başlayana dek yapılan çalışmaları dikkate alarak kongrede sosyal-faşistlerin yüzü teşhir edildi. Ortayol siyaseti izleyenlerin, onlara karşı tavır almaları sağlandı. Kongre TÜM-DER içerisinde Yurtsever Devrimci Memurların muhalefetini örgütlemede önemli bir adım olarak değerlendirildi. Fakat kongre öncesi belli hata ve zaaflarımız sonucu, sosyal-faşistlerin yönetimden devrilmesi sağlanamadı. Bu hata ve zaaflarımız genel olarak şöyle tesbit edilebilir:

1- Memur örgütlenmesinde merkezi bir siyasetimizin belirlenmemiş olması,

2- Ankara şubesinde programlı bir muhalefet çalışmasının olmayışı, buradaki sosyal-faşist saldırıların yeterince göğüslenememiş olması, Genel Merkezin çalışmalarını yakından izleyerek, taşradaki şubeleri bundan haberdar edemeyişimiz,

3- Muhalefeti örgütleyecek arkadaşların Genel Merkezin bulunduğu yerden uzak olmaları, merkezi bir kitle örgütü içerisinde yürütülecek muhalefet konusunda yeterince bilgi ve tecrübeye sahip olmamaları sonucu, tüm çabalarına rağmen:

a) Kongreye verilecek olan programın önceden hazırlanarak yurtsever, devrimci, demokrat şubelere iletilmesi gerekirken, bu yapılamadı.

b) Sistemli bir yayın organı yayınlanamadı.

c) Genel Kurul öncesi, güçler dengesi objektif olarak değerlendirilemedi. Genel Merkeze muhalif olan yurtsever, demokrat, devrimci şubelerle gerekli organik bağ kurulamadı.

d) Genel Kurul öncesi ajitasyon ve propaganda çalışması yeterince yapılmadı. Buna rağmen sosyal-faşistlerin bir avuç halk düşmanı oldukları ortaya çıktı. Örgütümüzün 140 şubesinden ancak 25-30 şubenin yönetiminde bulunmaları bunun en iyi kanıtıdır.

4- İttifaklar konusunda, halk sınıf ve tabakaları içerisinde gördüğümüz siyasetlerle kongre salonunda değil de çok önceleri ilişki kurmamız gerekirdi. Bunu yapamadık. Devrimci Memurlar Grubu, siyasetleri gereği kongre sırasında ittifaklara gayri ciddi bir tavırla yaklaştılar.

Yurtsever Devrimci Memurlar Grubu olarak, Genel Kurulu, örgütümüzün yeni kazandığı niteliği ve görevlerimizi şöyle tesbit ediyoruz:

1- TÜM-DER içerisinde kalarak, devrimci ilkeler ışığında memur kitlesinin birliğini sağlayarak, ekonomik-demokratik mücadelemizi sürdürmek,

2- Memur örgütlenmesinde merkezi siyasetimizin belirlenmesi doğrultusunda çaba göstermek,

3- Muhalefetin memur kitlesiyle bağını kuracak bir yayın organı çıkartmayı, bunun ön çalışmalarına hemen başlamak,

4- Örgüt yönetiminin ve tüzüğünün sosyal-faşist bir karakter kazandığını dikkate alarak, çalışma yöntemimizi yeni baştan ele almak.

Yurtsever Devrimci Memurlar olarak kurtuluşumuzu, halkımızın kurtuluşu dışında görmüyoruz. Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkımızı almak, memur kitlesinin ekonomik-demokratik sorunlarını çözümlemek için, mücadelemizi halkımızın Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesine bağımlı kılarak sürdüreceğiz.

GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKIMIZI HAKİM SINIFLARDAN SÖKE SÖKE ALACAĞIZ

İŞÇİ-MEMUR AYRIMINA SON !

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK !

KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM !

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !

TÜM-DER YURTSEVER DEVRİMCİ MEMURLAR GRUBU

İSKENDERUN

Baş.ta.sa.6 de

rimci yayın organı, yazıişleri müdürü Mehmet Çerik yoldaşımız birtakım asılsız suçlamalarla faşist diktatörlüğün yargı organları tarafından tutuklandı ve hala cezaevindedir. Bugün de aynı şekilde asılsız gerekçelerle askeri mahkemece Halkın Kurtuluşu Gazetesi Yazıişleri Müdürü 12 Ekim 1977'de tutuklandı.

Bunların yanısıra Rus uşakları da proleter devrimci gazetelerin halka ulaşmasını engelleyebilmek için gazeteyi satanlara saldırmakta, Amerikancı faşistler gibi onlarda devrimcileri poliste ihbar etmektedirler.

Ama ne faşistlerin ne de sosyal-faşistlerin saldırıları, sırtını iki süper devlete dayayan faşist diktatörlüğün tutuklamaları proleter devrimci yayın organlarının halka ulaşmasını engelleyemeyecektir.

HALKIN YOLU VE HALKIN KURTULUŞU YAZIİŞLERİ MÜDÜRLERİ DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR !

DEVRİMCİ YURTSEVER BASIN ÜZERİNDEKİ FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKILARA SON !

PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ İÇİN TEKEECİ, GERİCİ, KÜÇÜK BURJUVA ÖN YARGILARI YIKALIM !

NE ABD NE RUSYA KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM !

İSKENDERUNLU HALKIN YOLU TARAFTARI PROLETER DEVRİMCİLER

Çorum

Baş.ta.sa.8'de

nı ağızlarından düşürmeyen, kuzu postuna bürünerek kurt olduğunu gizlemeye çalışan emperyalist uşaklarına soruyoruz Basının yargılandığı hangi demokraside görülmüştür?

Devrimci, yurtsever basına uygulanan anti-demokratik tutumlara karşı bütün halk güçleri mücadele etmelidir.

DEVRİMCİ, YURTSEVER BASIN ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON!

MUSTAFA YILDIRIMTÜRK DERHAL SERBEST BIRAKILSIN!

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ!

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

ÇORUM (YURT-DEV) YURTSEVER DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİ

Batı Alman

Baş.ta.sa.2'de

getirme" yetkisi verilmektedir.

-Kontrat, OTRAG'a gümrük muafiyeti ve gümrükten muaf bir alana sahip olma ayrıcalıklarını tanımaktadır.

-Arazi'de çalışacak olan OTRAG görevlilerinin tümü, diplomatik misyon görevlileri olarak kabul edilmekte, böylelikle Zaire yasaları tarafından bağlanmamaktadırlar. Kontrata göre şirketin görevlileri OTRAG'ın "özel disiplin kuvveti"ne tabi olacaklardır.

-Kontratın üçüncü maddesi, şimdiye kadar gördüklerimizden daha açık bir emperyalizm örneği; bu maddeye göre, "devlet (Zaire), eğer OTRAG tarafından istenirse, (arazide yaşayan) bütün insanları arazinin dışına çıkarmakla yükümlüdür" sözkonusu "insanlar" OTRAG personeli dışında kalan Zaire halkıdır. "Arazi" ise Batı Almanya'ya eşit yüzölçümündedir!

-Kontratın dördüncü maddesi, OTRAG'ın faaliyetinin çevresinde meydana getireceği zarardan, firmanın sorumlu olmayacağını belirtmektedir.

-Anlaşmaya göre Zaire devletinin kontratı 2000 yılına kadar feshetme yetkisi yoktur. Eğer bundan önceki kontrat feshedilirse (Zaire tarafından) OTRAG'a arazideki bütün tesisleri için tazminat ödeme yükümlülüğü getirilmektedir.

"Kontrat"ın, Zaire'nin egemenliğini, toprak bütünlüğünü ayaklar altına aldığı açıkça ortadadır.

Kontrat, bütün maddeleriyle baştan sona bir emperyalist saldırganlık, ilhakçılık, sömürgecilik ve zorbalık belgesidir.

Zaire yarı-sömürge bir ülkedir, siyasi iktidar işbirlikçi hakim sınıfların elindedir. Bu ülke ile Almanya arasındaki ilişkilerin sadece bir kesimini ele aldık. Belgelerle gördük ki, Almanya askeri bir faaliyet için bir ülkenin egemenliğini, toprak bütünlüğünü bir halkın kendi toprakları üzerinde yaşamak gibi en temel bir hakkını hiçe sayarak, o ülkenin topraklarının muazzam bir kısmını 2000 yılına kadar fiilen ilhak etmekte ve bunu uyduruk bir "kontrat"la güya yasalaştırmaktadır.

Zaire halkının çıkarları böyle bir uygulama ile taban tabana çelişmektedir. Ülkeyi emperyalistlere kiralayan Mobutu rejimidir. Amerikancı işbirlikçilerdir. Zaire halkı değil. Yılda 50 milyon dolar da bir kaç komprador'un cebine girecektir.

Artık uzun uzun tahlillere girmeye gerek yok.

Almanya'nın bir "ikinci dünya" ülkesi olarak dünya devriminin "bir müttefiki" olduğu safsatası, bu somut gerçekler karşısında bir kez daha iflas etmiş bulunuyor.

Alman emperyalizmi, Amerikan emperyalizminin hegemonyası altına girdiği için ne "demokratlaşmış" ne de daha geniş anlamda emperyalist özelliklerini yitirmiştir.

Tersine, buhranın derinleşmesiyle birlikte Alman emperyalist burjuvazisi içte faşizme dışta ise saldırganlığa gittikçe daha çok sarılmaktadır.

1 Mayıs

Baş.ta.sa.8'de

kımızı ölüme mahkum etmek isteyen faşist diktatörlüğü nefretle protesto ediyoruz.

GECEKONDU YIKILMAZ, HALK BUNU UNUTMAZ!

YAŞASIN 1 MAYIS GECEKONDU HALKININ ŞANLI DİRENİŞİ!

GENEL AF, ZİNDANLAR BOŞALSIN!

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

KAHROLSUN FAŞİZM SOSYAL FAŞİZM!

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!

İstanbul Barosu

Baş.ta.sa.8'de

hakkını kısıtlamakta ve ağırlaştırmaktadır. Başka cezaevine giden tutuklu, savunma hakkını kullanma olanağından yoksun kalmaktadır. Bir kere, bu tutukluların duruşmaya getirilebilmesi için kendilerinden 5 bin ila 8 bin lira arasında para istenmektedir. Bu parayı vermeyenler yahut veremeyenler duruşmaya getirilmemekte ve duruşmalar sanıkların yokluğunda yürütülmektedir. Üzneğin; sanıkların yokluğunda tanık dinlendiği görülmektedir. Oysa, yargılamanın yapıldığı dosya için tutuklanmış olan sanık mutlaka duruşmada hazır bulunmalıdır. Onun yokluğunda duruşma yapmaya olanak yoktur. Ama buna rağmen duruşmalar sanıksız yapılmaktadır. Bu uygulama, kesinlikle kanuna aykırıdır. Kanuna aykırılığın önlenebilmesi için de, ceza evi nakilleri durdurulmalı, başka cezaevlerine yollanan sanıklar kendi yargı çerçeveleri içinde bir cezaevine konulmalıdır. Baromuz, savunma hakkını kısıtlayan bu uygulamayı Bakanlığa ulaştırmış ama henüz bir sonuç alınamamıştır.

Biz, İstanbul Barosu olarak, yukarıda belirttiğimiz noktaları hukuk devleti açısından son derece önemli sayıyoruz. Onun için de soruna acilen çözüm bulunmasını istiyoruz.

1- Cezaevlerindeki "çağdışı" uygulama hemen sona erdirilmelidir. Cezaevi yönetiminin keyfiliği önlenmeli, infaz sistemi yasal güvencelerle pekiştirilip güçlendirilmelidir.

2- Dışarıda serbest olan bütün basılı eserler, elbet cezaevine de girebilir ve girmelidir.

3- Cezaevlerinin sağlık sorunları acilen çözülmeli, yiyecek istihkakı gerçekçi bir düzeye getirilmelidir.

4-Tutukluların başka cezaevlerine nakli yolundaki uygulama kesinlikle önelnemeli, gönderilen sanıklar geri getirilmelidir.

Savunma hakkını korumakla ödevli olan devlet, savunma hakkını çiğneyemez. Devlet hem savunma hakkını korumakla yükümlüdür, hem de cezaevi güvenliğini sağlamak devletin ödevidir. Devlet, güvenliğe ilişkin ödevini yapmıyor, yapamıyor diye savunma hakkını çiğneyemez. Savunma hakkını çiğneyen bu uygulamaya hemen son verilmelidir.

Türkiye emekçi

Baş.ta.sa.2'de

leyen Sahra halkı POLİSARİO cephesinin önderliği altında halk savaşını başlattı. Yoksul ve küçük bir halk olan Sahra halkı büyük fedakarlıklarla ve kahramanca savaştı. Kısa zamanda çok üstün güce sahip Fas ve Moritanya birlikleri Sahra'nın büyük bir bölümünden atıldı. Bu kurtarılmış bölgelerde demokratik halk yönetimleri kuruldu.

27 Şubat 1976 da Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti kuruldu. Sahra milliyetinden halkın ezici çoğunluğunun desteği ile kurulan cumhuriyet, Cezayir'de, Moritanya'da, Fas'da İspanya'da, Kanarya Adalarında, Fransa'da ve Hollanda'da yaşayan Sahralıların da coşkun desteğini aldı.

Yüzlerce Sahralı dış ülkelerden kendi yurtlarını sömürgecilerin elinden kurtarmak için geri döndüler ve POLİSARİO'nun saflarında halk savaşına katıldılar.

POLİSARİO'nun silahlı eylemlerinin yanısıra, Sahra halkının işgalci kuvvetlere karşı giriştiği güçlü kitle eylemleri de kitlelerin, sömürgecilerin zulmüne son vermekteki kararlılığını bütün dünyaya gösterdi.

Polisario'nun silahlı eylemleri, binlerce Fas ve Monitanya askerinin savaş dışı bırakılmasını sağladı. Birçok sınır karakolu ve diğer askeri üsler havaya uçuruldu. Bir gecede 800 kilometre mesafe katederek baskın yapan POLİSARİO gerillaları Fas ve Montitanya birliklerinde geniş bir korku ve panik yaratıyorlardı.

POLİSARİO önderliğinde Sahra halkı bugün de mücadelesini büyük bir azimle yürütmektedir. Süper devletlerin Fransız emperyalistlerinin tehditleri ve gericilerin tüm tertipleri Sahra halkının ulusal kurtuluş mücadelesini engelleyemeyecektir.

Türkiye halkı ve onun kurtuluşu için mücadele eden Halkın Kurtuluşu POLİSARİO önderliğinde Sahra halkının verdiği kararlı mücadeleyi sonuna kadar haklı ve devrimci bir savaş olarak görmektedir. Türkiye emekçileri ve devrimcileri kahraman Sahra halkıyla omuz omuzadır.

YAŞASIN SAHRA HALKININ ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ!

YAŞASIN POLİSARİO!

YAŞASIN SAHRA ARAP DEMOKRATİK CUMHURİYETİ!

İki yardım

Baş.ta.sa.8'de

ni düşündük. Bunun dışında tüm Batı Almanya'da "[illegible] TURNA'nın gözlerinin tedavisi ve KUTSİYE BOZOKLAR'a felç arabası alınması" kampanyasını Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu sempatizanları olarak sürdürüyoruz.

Tüm yurtsever, demokrat ve devrimcileri bu kampanyaya aktif olarak katılmaya davet ederiz.

HALKIN BİRLİĞİ HALKIN KURTULUŞU HALKIN YOLU SEMPATİZANLARI

Akıtılan

Baş.ta.sa.1'de

saldırılar zincirinin bir halkasıdır. Bu açıdan saldırının derneklerimizin, halkımızın sorunlarına daha ciddi olarak sahip çıkmaya başladıkları olumlu bir demokratikleşme sürecine girdikleri bir döneme rastlatılması ayrı bir anlam ve önüm taşımaktadır.

Mahmut yoldaşın memleketi olan Balıkesir'de yapılan törene çeşitli illerden gelme KKD (Kafkas Kültür Derneği) temsilcileri, Çerkes milliyetinden devrimciler ve Balıkesirli proleter devrimciler, devrimciler ve yurtseverler katıldı. Yaklaşık 3000 kişiyi bulan kalabalık, hakim sınıfların bütün engelleme çabalarına rağmen, faşist diktatörlüğe olan kinini haykırdı. "Ülkede Milli Zulme Son!", "Milletler Özgür Halklar Birlik Olmalı" "Mahmutlar Ölmez", "Gençliğe Can Güvenliği", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganları Balıkesir sokaklarını çınlattı.

Balıkesirli proleter devrimcilerin cenaze törenine büyük bir kitleyle katılmaları ve yoldaşlarına sahip çıkmakta gösterdikleri kararlılık, cenaze törenine katılan Çerkes milliyetinden kişilere güven verdi ve gerçek dostlarının kimler olacağını somut olarak gösterdi.

Balıkesirli proleter devrimciler, olayı protesto için Balıkesir Sakarya Mahallesi Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği imzasıyla yayınladıkları bildiride: "O, yoksul halkımızla birlikte, hakim sınıflara karşı mücadelede hakim sınıfların azınlık milliyetlere karşı uyguladığı asimilasyon politikasına karşı kararlılıkla mücadele eden bir devrimciydi" demektedirler.

Balıkesir'de yapılan cenaze töreninden sonra, Mahmut yoldaşın cenazesi köyü olan Bigadiç ilçesinin DERE köyüne götürüldü. Burada bir arkadaş Mahmut yoldaşın niçin ve kimlerce öldürüldüğünü açıklayan Çerkezce bir konuşma yaptı. Kalabalık daha sonra köyden ayrıldı.

Mahmut'un annesi Çerkezce "Mahmut'un yapamadıklarını siz yapın" diyordu.

MARKSİZM-LENİNİZM

Baş.ta.sa.1'de

devrim mücadelesiyle zenginleşen Marksist-Leninist teori ışığında hareketin yönü doğru olarak belirlenebilir; olayların iç bağlantıları kavranabilir. Marksist-Leninist teori, sınıfların, ülkelerin o günkü ve gelecekteki politikalarını anlamamızı sağlar. Marksist-Leninist teori ve diyalektik yöntemlerle, dünyanın ve ülkemizin durumunu kavrayabilir ve onu değiştirmek için sınıf mücadelesini nasıl yükselteceğimizi görebiliriz. Marksist-Leninist teoriden ve diyalektik yöntemden ayrılanlar ise, dünyayı kavrayamazlar, onu değiştirmek için doğru bir yol çizemezler, önce devrim meselesinde kararsızlaşır, giderek devrimin önünde engel olurlar. Bu sapmaların devrimci safları karıştırmasına karşı mücadelede de en etkili silahımız yine devrimci teoridir.

Oportünist, revizyonist ve troçkistler, ileri sürdükleri teorilerin Marksizm-Leninizme aykırı olduğunun bilincindedirler. Ama bunu açıkça söylemezler. Marksizm-Leninizmin prestijinden yararlanmak, devrimci kafaları karıştırmak için sık sık Marksizm-Leninizme bağlılık yeminleri ederler. Fakat, devrimci teorinin okunması, kavranması en fazla korktukları şeydir. Bu nedenle, bütün sapmalar teoriye düşmandırlar. Modern revizyonistlerle süren mücadelede, revizyonistler, Marksist-Leninistlere, Lenin'den alıntı yaptıkları için kızıyor, "dogmatik"likle suçluyorlardı. Bugün "Üç Dünya" teorisyenleri de, bütün oportünist, revizyonist ve troçkistlerin izlediği yolu izliyor. Kendi teorilerinin Marksizm-Leninizme çok uygun olduğunu, dünyayı açıklamak için mükemmel bir yol gösterici olduğunu vb. iddia etmelerine rağmen, bu teorinin Marksist-Leninist teoriye aykırı olduğunu iddia eden devrimcilere cevap verememekte, onları birtakım öcülerle korkutmaya, geri bilince etki yapmaya çalışmaktadırlar. İlkokul çocuklarının bildiği, dünyanın yüzölçümü, devletlerin sayısı, nüfusu gibi şeyler üzerine sayfa sayfa yazı ve harita yayınlarken, teorilerinin Marksizm-Leninizmin genel ilkelerine uygun olup olmadığı üzerine tek laf etmiyorlar.. Uygunsuzluğun kendileri de farkında, ama kimsenin öğrenmesini istemiyorlar. Bunu sağlamak için eli kanlı faşistlerin temel veya yedek güç olduğu, ne idiğü belirsiz "dünya devrimi" üzerinde dönüp duruyorlar. Oportünist, revizyonist ve troçkistlerin teoriden bu denli korkması, bize onları devrimci saflardan atmak için gerekli silahlardan birini veriyor: MARKSİST-LENİNİST TEORİ.

Devrimci teorinin kavranması, ülkemiz devrimci hareketinin durumu açısından daha da önem kazanıyor. Marksizm-Leninizmin ulusal planda tahrif edilmesine karşı mücadele eden bir partinin olmaması, meydanın sapmalara kalmasına yol açmış, Marksizm-Leninizm adına oportünizm, revizyonizm, troçkizm yayılmıştır. Proleter devrimci hareket, proletarya partisini inşa yolunda ilerlerken, bu sapmalarla mutlaka Marksist-Leninist teori açısından da hesaplaşmayı tamamlaması gerekmektedir. Bu yapılmadığı sürece, devrim düşmanı akımlar Marksizm-Leninizm maskesiyle devrimci hareket içinde etkili olmaya devam edecektir. Bu hesaplaşmanın başarıyla tamamlanması için, uluslararası iki çizgi mücadelesinde, Marksist-Leninist saflarda yer almak yeterli değildir. Bu önemli adım, ülke ve dünya devriminin bütün meselelerini bu genel çizgi ışığında tahlil ederek ve ona göre sınıf mücadelesine katılarak ilerletilmezse, devrimin çıkarları, gerçekten savunulamaz, sapmalar mahkum edilemez. Halkın Kurtuluşu, Türkiye devriminin temel meseleleri üzerine getirdiği tezleri, bu anlayışla gözden geçirmiş ve ulaştığı bütünlüklü siyasi çizgi doğrultusunda mücadelesini sürdürmeye karar vermiştir.

"Üç Dünya Teorisi", bütün tezleriyle tek bir amaca hizmet etmektedir. Sınıf mücadelesi ve devrimin reddi yerine, sınıf işbirliğinin getirilmesi. Ülkemizde yakın zamana kadar bu teoriyi savunan siyasi hareketlerden Halkın Birliği de bu teoriyi bütün siyasi sonuçlarıyla savunarak sınıf işbirliğine vazmadı. Buna rağmen böyle sağ bir teorinin kabul edilmesi, şu veya bu ölçüde teoride ve pratikte etkili oldu. Belirttiğimiz gibi Halkın Kurtuluşu bütün çizgisini bu açıdan gözden geçirdi ve sonuçlarını özeleştirisinde önümüzdeki sayı yayınlayacak. Bir süre önce bu sağ teoriyi reddeden Halkın Birliği ise bu yolu izlemedi ve siyasetinde "Üç Dünya Teorisi" nin birçok tezleri etkinliğini sürdürüyor. İlk sayılarında yayınlanan platformda yer alan faşizm, merkezi görev, baş çelişki, ittifaklar, hakim sınıfların yapısı gibi konular "Üç Dünya Teorisi" ne uygun olarak tespit edilmişti. Halkın Birliği bütün siyasetlerini uluslararası Marksist-Leninist çizgi ışığında gözden geçirmediği sürece oportünizm o saflarda yaşamaya devam edecektir. Bu arkadaşlara uyarı görevimizi ilerdeki sayılarda yapmaya çalışacağız.

İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİNDE ORTAYOL OPORTÜNİZME HİZMET EDER

Bütün iki çizgi mücadelelerinde olduğu gibi bugün de devrimci çizgiyle oportünist çizgi arasında ortayol bulmaya çalışanlar ortaya çıkacaktır. Bu oportünist teorinin sivri yanlarını reddederek diğer tezlerini kabul edecek, oportünizmle Marksizm-Leninizmi birleştirmeye çalışacaklar ve her zaman olduğu gibi ortayolculuklarıyla oportünizme hizmet edeceklerdir. Proletaryayı burjuvazi ile birleştirmek, ikisinin dünya görüşünün ortak noktalarını bulmak, mümkün değildir. Sömürücüler düzeninin savunulmasıyla, o düzenin yıkılması mücadelesi birleştirilemez. Mesele, dünya proletaryası ve halkların kurtuluşu yolunda sınıf mücadelesini yükseltecek miyiz, yoksa sınıf işbirliğini mi savunacağız? "Üç Dünya Teorisi" sınıf mücadelesini reddederken, Marksist- Leninistler sınıf mücadelesini yükseltme mücadelesi veriyor.

Devrimci mi olacağız, yoksa burjuvazinin saflarına mı katılacağız? Karar verilecek olan şey bu. Bu meselede karar vermekte güçlük çekenlere, modern revizyonistlere karşı verilen mücadelede ortayol izleyenlerin nasıl revizyonizme merdiven durumuna geldiklerini hatırlatmak uyarıcı olmalıdır. Dünyada ve ülkemizde her geçen gün sınıf mücadelesinin keskinleştiği şartlarda, devrimci olmak veya devrimci olmaya devam etmek güçtür. Ama şerefli olan devrimci olmak veya devrimci olmaya devam etmektir. Kolayı seçip, burjuvazinin saflarına katılanlar bize kötü örnek olmalı, Marksizm-Leninizme sarılmalı, kitlelere güvenmeli, sağcı rüzgarlara göğüs germeli, devrim yolunda ilerlemeliyiz.

BÜTÜN DEVRİMCİLERİ MARKSİZM-LENİNİZM BAYRAĞI ALTINA ÇAĞIRIYORUZ

"Üç Dünya Teorisi" devrimi reddetmekte, gerçek anti-emperyalist mücadelenin bastırılmasına yardımcı olmakta, dünya devrimci hareketini bölmekte, her konuda öne sürdüğü tezlerle sınıf mücadelesini bastırmaya çalışmakta, sınıf işbirliği önermektedir. Kautsky, Troçki- Buharin ve Tito- Brejnev çizgilerinin yeni bir biçimde ortaya çıkmasından başka birşey olmayan "Üç Dünya Teorisi"nin de karşı-devrimci yüzü her geçen gün açığa çıkmaktadır. Marksizm-Leninizm önceki büyük iki çizgi mücadelesinde olduğu gibi bu mücadeleden de zaferle çıkacaktır.

Bütün devrimciler vakit geçirmeden Marksizm-Leninizm bayrağı altına toplanmalı ulusal ve uluslararası planda marksist-leninist maskeli burjuvaların yüzünü açığa çıkartmalıdır. "Marksizm-Leninizme sadakat, marksist-leninist hareketin stratejisine bağlı kalmak, her çeşitten revizyonistlerin yaydıkları bütün oportünist sapmalara karşı mücadele etmek, işçi sınıfını ve halkları burjuvaziye ve emperyalizme karşı, devrimci mücadelede seferber etmek, devrime hazırlamak zafere götürecek tek doğru yoldur"

Mustafa Yıldırımtürk'ün askeri mahkeme tarafından tutuklanmasına karşı protesto sesleri yükseliyor

B. Almanya Mönchengladbach Türkiyeli işçi Öğrenci Dayanışma Birliği

Faşist diktatörlüğün halkımıza karşı girişmiş olduğu baskı, zulüm ve katliamları teşhir eden, diğer yandan halkımızın yükselen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini yansıtan yurtsever, devrimci basın susturulmak isteniliyor. Faşist diktatörlüğün tüm çabalarına rağmen halkımız yurtsever, devrimci basını yaşatacaktır.

Halkın Kurtuluşu gazetesi Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'ün Askeri Mahkemece tutuklanmasını, yurtsever devrimci basına ve halka yapılan baskının bir parçası kabul ediyor ve şiddetle protesto ediyoruz.

MÖNCHENGLADBACH
TÜRKİYELİ İŞÇİ ÖĞRENCİ
DAYANIŞMA BİRLİĞİ
YÖNETİM KURULU

İstanbul; Kasımpaşa:

Askeri mahkemeler tarafından tutuklanan Halkın Kurtuluşu Yazıişleri Müdürü MUSTAFA YILDIRIMTÜRK derhal serbest bırakılmalıdır.

ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ !

YURTSEVER DEVRİMCİ BASIN ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON !

İskenderunlu Halkın Yolu taraftarı proleter devrimciler:

Sırtını Amerika ve Rusya'ya dayayan faşist diktatörlüğe karşı halkımızın yükselen devrimci mücadelesi karşısında ne yapacağını şaşıran büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının sözcüleri; ülkenin her yerinde iki süper devlet ve uşaklarına karşı verilen mücadelenin ve bu mücadelelere ışık tutan yazıların geniş halk yığınları içerisinde yayılmasını kitlelerin haberdar edilmesini "engelleyebilmek" için devrimci yurtsever basın üzerindeki faşist baskılarını gün geçtikçe arttırmakta; yazıişleri müdürlerini tutuklamakta gazeteleri satan proleter devrimcilere saldırmakta; gözaltına alıp işkence yapmaktadır.

Bundan bir süre önce (12 Ocak 1977'de) proleter dev

Dev.Sa.7.Sü.4'de

Almanya; Mönchengladbach:

Bizler yurtseverler, demokratlar ve devrimciler olarak HALKIN KURTULUŞU Gazetesi Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'ün askeri mahkemece tutuklanışını protesto eder ve derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz.

Almanya — Wetzlar ve çevresinden işçiler

Faşist diktatörlüğün halkımıza karşı saldırısı tüm şiddetiyle devam ederken, bu saldırı aynı zamanda halkımızın mücadelesine ışık tutan yurtsever devrimci basına da yönelmekte, yöneticileri sorgusuz sualsiz tutuklanmakta, faşist diktatörlüğün askeri mahkemelerinde yargılanmaktadır. Sosyal-faşistler de bu saldırılara var güçleriyle katılmakta ve halkımızın mücadelesini engellemede adeta faşistlerle yarış etmektedirler.

Faşistler ve sosyal-faşistler şunu iyi bilmelidirler ki, halkımızın mücadelesini durdurmak, bu mücadeleye ışık tutan yurtsever devrimci basını sustururmak mümkün değil!

ASKERİ MAHKEMELER YURTSEVER DEVRİMCİ BASINI YARGILAYAMAZ !

MUSTAFA YILDIRIMTÜRK VE TÜM TUTUKLU GAZETE SORUMLULARI SERBEST BIRAKILMALIDIR !

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK !

WETZLAR VE ÇEVRESİNDEN 25 YURTSEVER DEVRİMCİ İŞÇİ

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK

İSTANBUL, KASIMPAŞA	69
ÇORUM, ALACA	331
B.ALMANYA, M.GLADBACH	40
B.ALMANYA, WETZLAR	25
ADANA	162
ANKARA	442
BALIKESİR	361
TOPTAŞI CEZAEVİ	310
TOPLAM	1740
GEÇEN SAYILARDAN TOPLAM	2270
GENEL TOPLAM	4010

Çorum:

ÇORUM YURTSEVER DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİ

M. Yıldırımtürk serbest bırakılsın

Emperyalizm, sosyal-emperyalizm içine düştüğü bunalımdan kurtulmak için bunalımın bütün yükünü kendi ülkelerinin halklarına, sömürge, yarı-sömürge ülke halkları ve ulusların sırtına yıkmaya çalışmaktadırlar.

Ülkemiz hakim sınıfları da bu bunalımdan zorunlu olarak etkilenerek, bunalımdan kurtulmanın yollarını aramaktadır.

Halkımızın dişe diş mücadeleyle elde etmiş olduğu ekonomik, demokratik ve siyasi haklarını gaspetmek için yeni saldırılar planlayarak uygulamasına geçmiştir.

Ekonomik tedbirler masesi altında, halkımızı yüzlerce kere daha fazla soyabilmek için zamlar (% 100 e varan), toplu katliamlar, cinayetler ve işkencehaneler tezgahlamaktadır.

Diğer taraftan, bunları gerçekleştirmek için, halkın varolan örgütlenme özgürlüğünü yok etmeye, örgütlenme araçlarını (dernek vb.) kapatmaya çalışmaktadır.

Hakim sınıflar, devrimci ideolojinin kitleler (halk kitleleri) arasında yayılmasını engellemek için devrimci, yurtsever basın üzerindeki baskılarını da alabildiğine artırmışlardır. En son olarak "Halkın Kurtuluşu" gazetesi sorumlu Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'ü mahkemeye çıkarmadan Askeri Savcılık aracılığıyla tutuklatmıştır.

Demokrasi lafazanlığı-

Dev.Sa.7.Sü.4'de

Toptaşı Cezaevi:

FAŞİST DİKTATÖRLÜK YURTSEVER BASINI SUSTURAMAZ:

Faşist diktatörlüğün emekçi halk üzerindeki baskısının bir parçası da yurtsever devrimci basın üzerinde uygulanmaktadır. Bunun en somut örneği Halkın Kurtuluşu gazetesinin eski sorumlu Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'ün faşist diktatörlüğün, askeri mahkemelerince tutuklanmasıdır.

Biz Toptaşı'ndaki devrimci ve yurtsever mahkum ve tutuklular olarak faşist diktatörlüğün, devrimci yurtsever basın üzerindeki baskısını protesto ediyoruz.

YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK

MUSTAFA YILDIRIMTÜRK DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR !

ASKERİ MAHKEMELER YURTSEVER DEVRİMCİ BASINI YARGILAYAMAZ !

Adana:

YURTSEVER DEVRİMCİ BASIN ÜZERİNDEKİ BASKILARI VE HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNİN YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ MUSTAFA YILDIRIMTÜRK'ÜN ASKERİ MAHKEME TARAFINDAN TUTUKLANMASINI PROTESTO EDİYORUZ.

Faşist diktatörlüğün halk üzerindeki baskısının bir parçası olarak yurtsever, devrimci basının üzerindeki faşist baskıları, aynı zamanda Halkın Kurtuluşu Gazetesi Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'ün tutuklanmasını protesto ediyoruz.

MUSTAFA YILDIRIMTÜRK DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR !

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !

Ankara:

Bizler Ankaralı proleter devrimciler olarak, yurtsever devrimci basın üzerindeki baskıları protesto ediyor, ve yurtsever devrimci yayın organlarının tutuklu bulunan Yazıişleri Müdürlerinin serbest bırakılmasını istiyoruz.

YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK

MUSTAFA YILDIRIMTÜRK DERHAL SERBEST BIRAKILSIN !

Balıkesir:

YURTSEVER DEVRİMCİ BASIN ÜZERİNDEKİ FAŞİST BASKILARA SON !

Faşist diktatörlüğün sözcüsü MC iktidarı halkımızın uyanışını önlemek için yurtsever devrimci basını susturmaya çalışıyor. Halkımızın yükselen mücadelesi engelleri aşarak zafere ulaşacaktır.

Aşağıda imzası bulunan biz yurtsever devrimciler Halkın Kurtuluşu Gazetesi Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'ün askeri mahkemece tutuklanmasını şiddetle protesto ederiz. Mustafa Yıldıromtürk'ün tutuklanması, faşist diktatörlüğün genel olarak halkımıza, özel olarak yurtsever devrimci basına uyguladığı baskı ve terör zincirinin bir halkasıdır. Faşist MC iktidarı halkımızın kanı ve canı pahasına mücadele ile elde ettiği haklarına gaspederek kendisi için dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istemektedir. Faşist diktatörlüğün sözcüsü, faşist MC iktidarı şunu iyi bilsin ki; HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ !

MUSTAFA YILDIRIMTÜRK'E ÖZGÜRLÜK !

TUTUKLU TÜM YAZIİŞLERİ MÜDÜRLERİ DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR !

ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ !



HALKIN KURTULUŞU

Ahmet Demirdöven'e özgürlük

TUNCELİ	1467
GEÇEN SAYIDAN	1995
TOPLAM	3462

TUNCELİ HALKI:

"Ahmet Demirdöven serbest bırakılsın !" kampanyasını başlattık

Faşist MC hükümetinin ve parlamentonun iğrenç yüzünü ortaya koyan, seçimler döneminde hiçbir siyasi partiyi desteklemeden, devrimci programı halka mal etmek için seçimlere bağımsız katılan devrimci aday Ahmet Demirdöven üç aydan beri Elazığ cezaevinde tutuklu bulunmaktadır.

Bugün faşist diktatörlüğün zindanlarında yüzlerce devrimci, yurtsever demokrat prangalara vurulmakta, işkence görmekte, sorgusuz sualsiz katledilmektedir. Halkımız üzerindeki bu faşist baskılar, onun bir parçası proleter devrimciler üzerinde daha da yoğundur. Bugün zindanların boşalması ve genel af çıkarılması bir zorunluluktur ve bu uğurda mücadele devrimci görevlerimizden biridir.

Bu amaçla, halkın kurtuluşunu gerçekleştirmek için Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda faşist diktatörlüğün zindanlarında tutuklu bulunan tüm yurtseverlerin, demokratların ve devrimcilerin ayrıca bölgemizde seçimler döneminde halkına bağlı olduğu, halkın temel taleplerini savunduğu için tutuklanan proleter devrimci Ahmet Demirdöven in serbest bırakılması için bu kampanyayı başlattık.

Tüm halkımızın kampanyaya katılmasını, bu kampanyanın faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelede ileri bir adım olmasını diliyoruz.

ZİNDANLAR BOŞALSIN GENEL AF!

AHMET DEMİRDÖVEN'E ÖZGÜRLÜK!

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

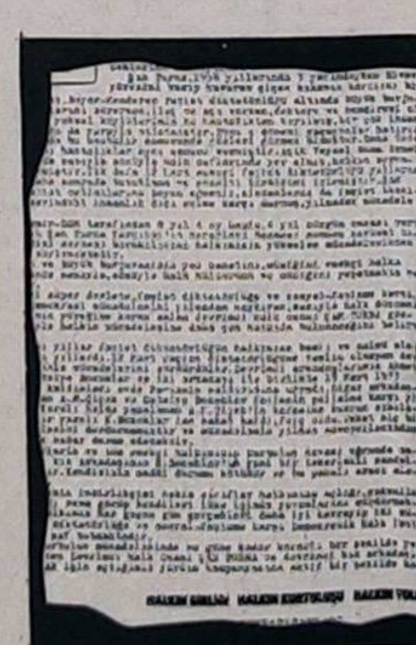
NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

ULUSUMUZ ÜZERİNDEKİ BOYUNDURUĞA SON!

ALMANYA'DAN DEVRİMCİLER:

İki yardım kampanyasını birleştirdik

Halkın Yolu'nun Türkiye'de başlattığı "Devrimci Halk Ozanı ŞAH TURNA'nın Gözlerinin Tedavisi" kampanyası Almanya'da Halkın Yolu sempatizanları ve Batı Berlin'de "Türkiye Demokratik Halk Derneği" (TDHD) tarafından bir kampanya ile sürdürülüyordu. Halkın Kurtuluşu'ndan arkadaşlardan gelen öneri üzerine bu kampanyayı, Halkın Birliği'nden arkadaşların yürüttüğü "felç olan devrimci kız arkadaşımız KUTSİYE BOZOKLAR'a felç arabası (tekerlekli sandalye) alınması" kampanyasıyla da birleştirerek, birlikte sürdürmeyi uygun gördük. Yalnız özellikle Batı Berlin'de "ŞAH TURNA'nın gözlerinin tedavisi" için yardım kampanyası, Halkın Yolu sempatizanları ve TDHD tarafından uzun süredir sürdürüldüğü için ve halkın karşısına iki makbuzla çıkmanın doğru olmayacağını düşünerek; orada açılan kampanyanın devam etmesi-


HALKIN BİRLİĞİ HALKIN KURTULUŞU HALKIN YOLU

ADANA CEZAEVİNDEN BİR KISIM TUTUKLU VE HÜKÜMLÜ

1 Mayıs Mahallesi halkıyla omuz omuza

Adana cezaevinden bir kısım tutuklu ve hükümlü olarak bizler İstanbul Ümraniye (1 Mayıs) mahallesi gecekondu halkına azgınca yapılan saldırıyı TV ve basından öğrendik. Taşı toprağı altındır diye Anadolunun bağrından kopup gelen ve başını sokacak bir kulübeyi en zor şartlar altında yapmaya çalışan halkımıza faşist diktatörlük tarafından yapılan bu saldırılar yeni değildir. Bu saldırılar yıllardır sürmektedir, halkımıza huzur vaadedenler tankıyla, panzeriyle atmacalar gibi halkımızın başına çöktüler ve halkımız bu zalimlere karşı baş eğmedi, geride 8 şehit ve onlarca yaralı bırakarak onurunu sonuna kadar korudu. Ümraniye (1 Mayıs) halkının bu şanlı direnişi saldırganları geriletmiştir. Evleri yıkılan gecekondulular daha yaralarını sarmadan hemen yıkılan evlerini tekrar yapmaya başladılar ve yüz defa yıksalar yine yapacağız diyerek, kararlılıklarını gösterdiler.

Bizler ise halkımızın bir parçası olarak olanaklarımız ölçüsünde elimizi 1 Mayıs mahallesi halkına uzatmaya çalıştık ve aramızda topladığımız 1000 lirayı halkımıza gönderiyor ve karda, kışta hal-

Dev.Sa.7.Sü.6'da

HALKIN KURTULUŞU'NU HALK YAŞATACAKTIR

Alaca:

Tarihin başlangıcından bu yana ilk şiddete başvuranlar egemen sınıflar olmuşlardır. Egemen sınıflar sömürü ve zulüm düzenlerini ayakta tutabilmek için birçok kurumlara sahiptirler. Bu kurumlardan birisi de cezaevleridir.

Bugün ülkemizde egemen sınıflar halkın mücadelesinden korkmaktadır ve cezaevlerini halkın kurtuluşu uğruna uğraş veren devrimci yurtseverlerle doldurtmaktadırlar. Emekçi halkımız da düzenin kurbanları olarak cezaevlerine doldurulmaktadır. Yurdun dört bir yanında bulunan cezaevlerinde tutuklu ve hükümlülere yapılan barbarca, çağdışı baskıları ve işkenceleri Halkın Kurtuluşu yolunda Alacalı devrimciler olarak protesto ederiz.

TUNCELİ; KÖRTESÜRLÜ EMEKÇİLER:

Biz (Yeşikkaya) Kortesür mezrasının emekçileri olarak, gazetemiz Halkın Kurtuluşu'na topladığımız 100 lirayı gönderiyoruz.

Balıkesir:

Gazetemiz Halkın Kurtuluşu Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'ün askeri mahkemece tutuklanması halkımızın yükselen mücadelesini durdurabilmek için faşist diktatörlüğün zulüm, terör ve cinayetlerinin bir halkasıdır. Faşist MC iktidarı halkımızın uzun mücadeleler sonunda kısmi de olsa elde ettiği demokratik haklarını gaspetmektedir.

Faşist MC iktidarı halkımızın ekonomik, demokratik talepleri doğrultusunda mücadele eden örgütlerini gerekçe göstermeksizin kapatmaktadır. Emekçi halkımızın daha fazla sömürülmesi için zam üstüne zam yapmaktadır. Faşist diktatörlük, emperyalistler ve sosyal-emperyalistler halkımızın sömürülmesinden daha fazla pay alabilmek için iştahla faşist MC'den istekte bulunmaktadır.

Faşist diktatörlüğün sözcüsü MC iktidarı, halkımızın üzerindeki zulmünü ve zamları meşrulaştırmak için borazanı olan TRT ve burjuva basınından faşist yalan ve demagojilerini yaymaktadır. "Anarşinin kökü kazınacak", "halka ipek gibi yumuşak davranılacak", "okullarda okuma olanakları sağlanacak" gibi demagoji ve yalanlarla halkımıza ve evlatlarına saldırı planları düzenlemektedirler.

Halkımızın taleplerini ve kurtuluş yollarını gösteren yurtsever devrimci basını susturmak, faşist MC iktidarı böylece dikensiz gül bahçesi yaratmak istemektedir. Yükselen devrimci mücadele ile faşist diktatörlük mutlaka yenilecektir.

Gazetemiz Halkın Kurtuluşu halkımızın gazetesidir. Gazetemizi yaşatmak için tüm olanaklarımızı kullanacağız. Halkın kurtuluşu mutlaka gerçekleşecektir. Faşist diktatörlük ve sözcüsü faşist MC iktidarı şunu iyi bilsinler ki HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ !

BALIKESİR'DEN HALKIN KURTULUŞU YOLUNDA PROLETER DEVRİMCİLER

ZİNDANLAR BOŞALSIN



ALACA	144
GEÇEN SAYILARDAN TOPLAM	5055
GENEL TOPLAM	5199

İstanbul Barosu, cezaevlerindeki anti-demokratik uygulamalara karşı çıkıyor

TUTUKLU VE HÜKÜMLÜLER İÇİN TANINAN BESLENME İSTİHKAKLARI, BİR KURU EKMEKLE SINIRLI KALMAKTADIR. ONUN İÇİNDİR Kİ, BİR ÇOK TUTUKLU VE HÜKÜMLÜ AÇLIK TEHDİDİ ALTINDA YAŞAMAKTA, BU TEHDİT NEDENİYLE DE İNSANLIK ONURUYLA BAĞDAŞMAYACAK HİZMETLERDE ÇALIŞMAKTADIR.

CEZAEVİ NAKİLLERİ DURDURULMALI, BAŞKA CEZAEVLERİNE YOLLANAN SANIKLAR KENDİ YARGI ÇERÇEVELERİ İÇİNDE BİR CEZAEVİNE KONULMALIDIR.

1-CEZAEVLERİNDEKİ "ÇAĞDIŞI" UYGULAMA HEMEN SONA ERDİRİLMELİDİR. CEZAEVİ YÖNETİMİNİN KEYFİLİĞİ ÖNLENMELİ, İNFAZ SİSTEMİ YASAL GÜVENCELERLE PEKİŞTİRİLİP GÜÇLENDİRİLMELİDİR.

2-DIŞARDA SERBEST OLAN BÜTÜN BASILI ESERLER, ELBET CEZAEVİNE DE GİREBİLİR VE GİRMELİDİR.

3-CEZAEVLERİNİN SAĞLIK SORUNLARI ACİLEN ÇÖZÜLMELİ, YİYECEK İSTİHKAKI GERÇEKÇİ BİR DÜZEYE GETİRİLMELİDİR.

4-TUTUKLULARIN BAŞKA CEZAEVLERİNE NAKLİ YOLUNDAKİ UYGULAMA KESİNLİKLE ÖNLENMELİ, GÖNDERİLEN SANIKLAR GERİ GETİRİLMELİDİR.

SON ZAMANLARDA, GÜVENLİK GEREKÇESİYLE TUTUKLULARIN BİR CEZAEVİNDEN BAŞKA CEZAEVLERİNE NAKİLLERİ SIKLAŞTIRILMIŞTIR. BÖYLE BİR UYGULAMA, SAVUNMA HAKKINI KISITLAMAKTA VE AĞIRLAŞTIRMAKTADIR. BAŞKA CEZAEVİNE GİDEN TUTUKLU, SAVUNMA HAKKINI KULLANMA OLANAĞINDAN YOKSUN KALMAKTADIR. BİR KERE, BU TUTUKLULARIN DURUŞMAYA GETİRİLEBİLMESİ İÇİN KENDİLERİNDEN 5 BİN İLA 8 BİN LİRA ARASINDA PARA İSTENMEKTEDİR. BU PARAYI VERMEYENLER YAHUT VEREMEYENLER DURUŞMAYA GETİRİLMEMEKTE VE DURUŞMALAR SANIKLARIN YOKLUĞUNDA YÜRÜTÜLMEKTEDİR. ÖRNEĞİN, SANIKLARIN YOKLUĞUNDA TANIK DİNLENDİĞİ GÖRÜLMEKTEDİR. OYSA, YARGILAMANIN YAPILDIĞI DOSYA İÇİN TUTUKLANMIŞ OLAN SANIK MUTLAKA DURUŞMADA HAZIR BULUNMALIDIR.

24 Kasım günü dağıttığı basın bülteniyle İstanbul Barosu, ülkemizdeki cezaevlerinde uygulanmakta olan faşist baskıları ele almakta ve bunlara karşı bazı demokratik talepler ileri sürmektedir. Halkın Kurtuluşu bu demokratik talepler uğruna mücadeleyi bir görev bilmektedir. Yurtsever, demokrat ve devrimci güçlere bu yöndeki bütün çabalarında omuzdaş olmaya hazırız.

Yazıdaki devlet tahliline ve reformist anlayışa katılmadığımızı belirterek, bülteni aynen yayınlıyoruz.

'Sayın basın mensupları,

Bu toplantının amacı cezaevleri konusunu konuşmak, cezaevlerinde mevcut bulunan koşulları tartışmak ve duvarların gerisinde bulunan "çağdışı" bir uygulamayı vurgulayıp kamuoyuna duyurmaktır.

Baromuz en son olarak Bayrampaşa (Sağmalcılar) Cezaevinden 2000 imzalı bir miracaat almıştır. Ayrıca, çok sayıda meslekdaşımız, hem Bayrampaşa Cezaevinden hem İsparta, hem de Afyon Cezaevlerinden şikayetlerle dönmektedir. Bu üç cezaevi, iyice yaşanmaz hale gelmiştir. Tabii Türkiye'deki bütün cezaevleri de aynı uygulamanın içindedir.

Cezaevlerimizin tamamı, özellikle de büyük cezaevleri her an patlamaya hazır barut fıçısı gibidir. Bir yandan baskı ve terör sürerken, öte yandan esrar girer, bıçak girer, tabanca girer. Bu tersine dengedir ki cezaevini cehenneme çevirir. Onun için ülkemiz cezaevlerinin hiç birinde can güvenliği yoktur. Nitekim zaman zaman meydana gelen çatışmalar, cezaevlerindeki durumu ortaya koymaktadır.

Bayrampaşa Cezaevinde bundan bir süre önce patlak veren olay bunun somut örneğidir. Cezaevi yönetiminin yanlışları, en sonunda gerginliği çatışmaya dönüştürmüştür. Bu çatışmadan sonra da, cezaevi üzerine daha yoğun bir baskı ve terör çökmüştür. Bize ulaşan şikayetlere göre, dayak ve hakaret günlük olaylar haline gelmiştir. Cezaevlerine gazete ve kitap alınmamakta, tutuklular zorla çalıştırılmakta, çalışanların da hakları karşılanmamaktadır. Ayrıca bütün cezaevlerinin temizlik ve yiyecek sorunları gittikçe ağırlaşmış, mevcut sağlık koşulları son derece bozulmuştur. Cezaevlerinde, tutuklu ve hükümlüleri koruyabilecek bir sistem kurulmamıştır. Özellikle hükümlülerin, infaz kanunundan doğma olanakları cezaevi yönetiminin takdirine bırakılmıştır. Tutuklu hükümlüler için tanınan beslenme istihkakları, bir kuru ekmekle sınırlı kalmaktadır. Onun içindir ki, bir çok tutuklu ve hükümlü açlık tehdidi altında yaşamakta, bu tehdit nedeniyle de insanlık onuruyla bağdaşmayacak hizmetlerde çalışmaktadır.

Burada işaret edeceğimiz bir başka nokta da, tutukluların başka cezaevlerine nakli sorunudur. Son zamanlarda, güvenlik gerekçesiyle tutukluların bir cezaevinden, başka cezaevlerine nakilleri sıklaştırılmıştır. Böyle bir uygulama, savunma

Dev.Sa.7.Sü.5'de